

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்நொதுப்புத் திட்டம்

கச்சியப்ப முனிவர் அருளிய
காஞ்சிப் புராணம் - இரண்டாவது காண்டம்
8. இருபத்தெண்டளிப் படலம் (செய்யுள் 1681-2113)

kAnjip purANam - canto 2, paTalam 8
of kacciyappa munivar
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Mr. C.N. Muthukumaraswami of Singapore for the preparation of this e-version of the work.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2016.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

**திருவாவடுதுறைக் கச்சியப்ப முனிவர்
அருளிய காஞ்சிப்புராணம் - இரண்டாவது காண்டம்**

7. இருபத்தெண்டளிப் படலம்

(திரு. முத்துக்குமாரசாமி அவர்கள் உரையுடன்)

திருச்சிற்றம்பலம்

Source:

காஞ்சிப்புராணம்

திருக்கலையபரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்துமஹாசந்நிதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள் கட்டளையிட்டருளியபடி
சித்தாந்த சரபம்- அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

மாணவரும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் புலவரும், மெய்கண்டசித்தாந்த
ஞானசாத்திரப் பிரசாரக்ருமாகிய வண்ணக்களஞ்சியம் சி. நாகலிங்க

முதலியாரவர்களால், பலபிரதிருபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து
பெரியமெட்டு- வேங்கடாசலஞ் செட்டியாரவர்கள் குமாரர் ஆதிமூலஞ்செட்டியாரால்
சென்னை: கலாரத்நாகரவச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சாதரண வரூ- வைகாசி- 1910

காஞ்சிப்புராணம் - இரண்டாவது காண்டம் - உள்ளடக்கம்

படலம்	செய்யுள்
1. பாயிரம் (4)	1-4
2. திருக்கண்புதைத்தபடலம் (281)	5-285
3. கழுவாய்ப்படலம் (423)	286-708
4 அந்தருவேதிப்படலம் (80)	709-788
5. நகரேற்றுப்படலம் (279)	789 -1067
6. தீர்த்தவிசேடப்படலம் (158)	1068-1225
7. பன்னிருநாமப்படலம் (455)	1226 -1680
8. இருபத்தெண்டளிப்படலம் (433)	1681 -2113
ஆகமொத்தம் திருவிருத்தங்கள்	2113

காஞ்சிப்புராணம் - இரண்டாவது காண்டம்
8. இருபத்தெண்டளிப் படலம் (1681 - 2113)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
 மரும லர்ப்பசும் பொதும்பரிற் பண்பயில் வரியளி முரன்றாடும்
 பொருவி கந்தசீர்க் காஞ்சிநீ டெல்லையு ளாகம புராணங்கள்
 சுருதி நூலெடுத்த தியம்பிடப் பட்டன தொழுபவர் தமக்கெல்லாம்
 இருமை வாழ்வருள் கடவுள ரிருக்கைக ளெண்ணிறந்தன வோங்கும். 1

[எல்லையற்ற புகழுடைய காஞ்சிப் பெருநகரில் ஆகம புராணங்கள் வேதநூல்கள்
 எடுத்து ஓதப்பட்டன. வழிபடுவோர்க் கெல்லாம் இருமை நலங்களும் அளிக்கும்
 கடவுளர் இருக்கைகளாகிய திருக்கோயில்களும் அங்கு எண்ணிறந்தன உள. இருமை-
 இம்மை மறுமக்குரிய நன்மைகள்.]

செப்ப ரும்புகழ் பூண்டமற்ற வற்றினுட் சினகர முளவான
 முப்ப திற்றுமூன் றிரட்டிய பத்துநூ றெனப்படு முறைசான்ற
 வப்பெ ருந்தகு தளிகளுட் பனிவரை யணங்குபூண் முலைதோய்ந்த
 துப்பு வார்சடை யண்ணலார் தளிகளுட் டிரட்டியா யிரஞ்சூழல் 2

[சினகரம்- கோயில்கள். முப்பத்து மூன்று இரட்டிய பத்து நூறு- அறுபத்தாறாயிரம்.
 அப்பெருந்தளிகளில் பவளம் போன்ற செஞ்சடையண்ணலாகிய சிவபிரானின் தளிகள்
 64,000]

காமக் கோட்டத்தி னிருந்தறம் புரிந்தருள் காமநோக் குடைமென்பூந்
 தாமப் பூங்குழ லம்பிகைக் குரியநற் சத்திக ளமர்கின்ற
 வேமக் கோயில்க ளைந்துற ழாயிரம் ளரிதவழ் சுடராழி
 நாமத் திண்படை நாயக னிருக்கைமுந் நான்குபத் துறழ்நூறே 3

[காமக்கோட்டத்திலிருந்து அறம் புரிகின்ற காமாட்சி அம்மையின் சிவசத்திகள்
 அமர்ந்திருக்கின்ற கோயில்கள் இருபத்தைந்தாயிரம். சக்கரப் படை நாயகனாகிய
 திருமாலுக்கு இருக்கைகளாகிய கோயில்கள் 12,000.]

உலகெ லாந்தரு நான்முகற் கொருபதி
 னாயிரத்தெழு நூறால்
 இலகு முக்குடை வானவற் கொன்பதி
 னாயிரத்தெழு நூறால்
 தலைமை சால்புகழ்ப் புத்தனுக் கெட்டுற
 ழாயிரஞ் சகம்போற்றக்
 குலவு கொற்றவை வயிரவன் சாத்தனுக்
 கொவ்வோரா யிரங்கோயில் 4

[பிரமனுக்குப் பதினாயிரத்து எழுநூறு; அருகனுக்குப் பதினாயிரத்து எழுநூறு;
புத்தனுக்கு எட்டாயிரம்; கொற்றவை, வயிரவர், சாத்தன் ஆகியோர்
ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி ஆயிரம் கோயில்]

வயங்கு நெட் டிலை வேற்படைப் பண்ணவன்
வாணிலாப் பிறைக்கோட்டால்
உயங்க வெம்பகை முடித்தருள் ஐங்கரத்
தொருமுத லுயர்வானத்
தியங்கு செங்கதி ரிருக்கைகள் வேறுவே
றைந்துநூ நெனச்சொல்வர்
தயங்கு மேதகை யனந்தன்வாழ் மந்திரஞ்
சாற்றிலொன் றொழிநூறே.

5

[வேலாயுதனாகிய முருகனுக்கும் தந்தம் ஆகிய படையால் பகையை ஒழித்தருளும்
ஐங்கரனுக்கும் தனித்தனியே ஐந்நூறு கோயில்கள், ஆதிசேடனாகிய அனந்தனுக்குத்
தொண்ணூற்றொன்பது கோயில்கள்]

வேறு
ஆரிருள் அறுக்கும் இன்ன வறுபத்தா றாயி ரத்த
சீரிய தளிக ளுள்ளுந் திருவிழாச் சிறப்பின் மல்கும்
ஏரியல் வரைப்பு நாலா யிரத்துநா னூற்று நாற்பத்
தீரொரு நான்கு மன்னு மென்மனார் புலவர் மன்னோ.

6

[இந்த அறுபத்தாறாயிரத்த தளிகளுள்ளும் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டு
திருத்தளிகள் திருவிழாச்சிறப்பு மிக்கனவாகும்.]

அவற்றுள் நூற்றெட்டு மேலாம் அவற்றினுங் காமற் காய்ந்த
சிவச்சுடர்க் கினிய வைப்பி னிருபது சிறந்து மன்னும்
உவப்புற அமிழ்தம் விண்ணோர்க் கூட்டிய திருமால் வைப்பின்
நவைத்தொகை யிரிய நூறு நாலிரண் டதிகம் ஆமால்.

7

[அவற்றுள் 108 தளிகள் மேலாம். அவற்றினும் மன்மதனைக் காய்ந்த சிவச்சுடர்க்கு
இனிய தளிகள் இருபது சிறந்து விளங்கும். தேவர்கள் மகிழ அமிழ்தம் ஊட்டிய
திருமாலுக்கு 108 சிறப்பானதாகும்]

கருணைகூர் திருவே கம்பம் கச்ச பாலயம் காரோணம்
பரவுமேற் றளியோ டிந்தி ராலயம் பணாத ரீசம்
தருவுடுத் துயர்ம ணீசம் நான்முகம் சங்க ரஞ்சீர்
விரவிய சுரக ரேசம் மேதகு பரசி ராமம்.

8

[1.திருவேகம்பம் 2.கச்சபாலயம் 3. காரோணம் 4. கச்சிமேற்றளி 5. இந்திராலயம்.6.
பணாதரேசம் 7. மணிசம் 8. நான்முகம் 9. சங்கரம் 10.சுரகரேசம் 11.பரசிராமம்]

உருத்திர னகர்மா காளம் வராகமோத் தூர்மாற் பேறு
விரித்தசீ ரனேக பேசம் வேதநூ புரம யானம்
கருத்தபு கடம்பை மன்னும் வீராட் ட காச மென்னத்

தெரித்திடு மிவைநா லைந்துஞ் சிவபிரான் றளிக ளாமால். 9.

[12. உருத்திரன் நகர். 13. மாகாளம். 14. வராகம். 15. ஓத்தூர். 16. மாற்பேறு. 17. அனேகபேசம். 18. வேதநூபுரம். 19. கடம்பை. 20. வீராட்டகாசம் எனும் இருபதும் சிவபிரான் தளிகளாம்]

நடைமலை யோங்கல் வெஃகா நகைநிலாத் துண்ட மேன்மை
அடைநிரா காரம் அட்ட புசஞ்சகா ளாங்கந் தீமை
இடையுமு ரகம்ஏர் தங்கும் பாடக மிவையோ ரெட்டுங்
குடையெனப் பறம்பு தாங்குங் குரிசிலுக் கினிய தானம். 10

[1. நடைமலை ஓங்கல்- அத்திகிரி. 2. வெஃகா. 3. நிலாத்துண்டம். 4. நிராகாரம்(நீரகம்) 5. அட்டபுஜம். 6 சகாளங்கம். 7. ஊரகம். 8. பாடகம் இவை எட்டும் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையெனத்தாங்கும் திருமால் திருக்கோயில்களாகும்].

இருபதும் எட்டும் ஆய இவற்றினும் திருவே கம்பம்
பருவரல் இரிக்குங் கச்ச பாலயந் திருக்கா ரோணம்
பொருவரு மூன்று மேலாய்ப் பொலிவுறு மிவற்றி னுள்ளந்
திருவளர் கம்ப மேன்மை யிற்றெனத் தெரிக்கொ ணாதால். 11

[இவ்விருபத்தெட்டில், திருவேகம்பம், கச்ச பாலயம், திருக்காரோணம் எனும் இம்மூன்றும் மேன்மையுடையனவாகப் பொலிவுறும். இவற்றினும் திருவேகம்பத்தின் மேன்மை இவ்வளவினது எனத் தெரிய ஒணாது.]

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
சுடர்மணி யிமைக்குஞ் சூட்டரா முடியிற் சுமையெனக் கிடந்த பூதலத்தின்
நெடுவயி றகழ்ந்து பாதலங் காறு நிரந்து மேற்பொங்கி வெண்மணிகள்
படுதிரைக் கரத்தாற் கரைமிசை யெறியும் பகீரதி யொருபுறத் துடுத்த
இடமகல் காசித் திருநகர் வரைப்பின் விச்சுவ நாயக னெனவும். 12

[ஆதிசேடன் தலையில் சுமையெனக் கிடந்த பூமியின் நீண்ட வயிற்றை அகழ்ந்து பாதலத்தில் நிரம்பி மேலே பொங்கி வெண்ணிற மணிகளை அலைகளாகிய கைகளால் கரையின் மீது எடுத்தெறியும் கங்கையாற்றினை ஒருபுறத்தில் உடுத்த இடமகன்ற காசித் திருநகர்த் தலத்தில் விசுவநாதன் எனவும்]

குடவளைக் குலங்கள் வயிறுளைந் தலறிக் குருஉமணி
துறைதொறு முயிர்க்குந்
தடநதித் தீர்த்த மருங்குடுத் தோங்கித் தணப்பரும்

பிறவிநோய் மருந்தாய்க்
கடவுளர் முனிவர் சித்தர் சாரணருங் களுலினர்
நித்தலும் போற்றப்
படுமதில் வளைந்த செழும்பிர யாகைப் பதிவயின்
மகேச்சுர னெனவும்.

13

மூண்டபே ரன்பின் விதியுளிப் படிந்து முழுகுநர்
தங்களுக் கன்றித்
தீண்டிடப் பெற்றோர் நோக்கினார் கேட்டார்
செப்பினார் பருகினார் தமக்கும்
ஈண்டிய செல்லல் அறக்கடை துமித்திட் டிமையவர்
குழாமழுக் கறுப்பக்
காண்டகு சிறப்பு மேதக வளிக்குங் கங்கையிற்
பிதாமக னெனவும்.

14

[செல்லல்- வறுமை. அறக்கடை- பாவம். துமித்திட்டு- ஒழித்திட்டு. அழுக்கறுப்ப-
பொறாமை கொள்ள. மேதக- மேன்மைகொள்]

நீட்டு செஞ்சடையர் வெண்பொடி திமிர்ந்த
நிலாத்திகழ் மேனியர் மலங்க
ளோட்டு கண்டிகை யஞ்செழுத் துரைக்கு
நாவின ரொழுக்கறா முனிவர்
கோட்டிய கருப்புச் சிலையவன் றொடுக்குங்
கொழுமலர்க் கடுங்கணை மதுகை
வாட்டினர் வதியு நைமிச வரைப்பிற் றேவ
தேவப்பிரா னெனவும்.

15

[வெண்பொடி- வெண்ணிறமான திருநீறு. திமிர்ந்த - பூசிய. நிலாத் திகழ் மேனி-
வெண்பொடி திமிர்ந்ததால் வெண்மையான ஒளி வீசும் உடல். கருப்புச் சிலையவந்
மன்மதன். மதுகை- ஆற்றல். வாட்டினர்- முனிவர்கள்]

தொக்கமென் தோட்டுக் கடிமலர்க் கற்பச் சோலைகள்
புடைதழீஇ யுயர்ந்த
நக்கபூ ணிமையார் வாழிடம் வெள்ளி
நாடெனத் தனியுரு மாற
வுக்கவெண் மணிகள் வயின்றொறுங் குவவி யுமிழ்கதிர்க்
கற்றைவிண் நிவக்கும்
மிக்கசீர் வேரற் கான்பொலி வஞ்சந் தனில்வி
மலேச்சுர னெனவும்.

16

[மென்தோட்டு- மென்மையான இதழ்களை உடைய. நக்க- ஒளிவீசும். இமையார்-
கண் இமைக்காதவர்கள், தேவர்கள். வேரல்- மூங்கில். காண் மணம்]

மடலவிழ் நறும்பூஞ் சினைமிசைச் சேவன் மாங்குயில்
 பயிலவு மணையா
 துடல்பெரும் புலவி தணிவருந் திறத்தா லாவயி
 னயன்மரத் தொதுங்கும்
 பெடையினைத் தொடர்ந்து புலவியி னீக்கிச்
 சிறகராற் பின்னியின் பாருங்
 கடிமலர்ப் பொதும்பர்க் காடுசூழ் தரும்புட் கரத்தினின்
 மாகந்த னெனவும்.

17

[பின்னி- தழுவி. குயில்கள். பிரிந்தவர்களெல்லாம் காதலர் தம்மொடு கூடுக என்று பலகால் கூவவும். பயிலுதல்- பலமுறையும் செய்தல்.]

கொள்ளைவண் டினங்க ளிவர்ந்துகூட் டுண்ணக்
 கொழுமடல் கிழிந்துதேன் ஒழுக்கும்
 வெள்ளைவண் டோட்டுக் கமலமீப் பயின்று
 மேதகு வாணிகொ லென்னத்
 தெள்ளோளி விரிக்குஞ் சிறையனங் குலவுந்
 தெளிபுனற் றடத்து வெண்டரங்கம்
 அள்ளிமுத் திறைக்கு மணிப்பிர பாச மதிற்சசி
 பூடண னெனவும்.

18

[கொல்- ஐயக் குறிப்பு. வெள்ளிதழ்க் கமலமலர் மீது வாணியோ என ஐயுற அன்னம் வீற்றுள்ளது. தரங்கம்- அலைகள். அலைகள் அள்ளி முத்துக்களை இறைக்கின்றன]

வரைநடந் தனைய நடைமதக் களிறும் வாரிதி
 யலையெழுந் தனைய
 புரையறு கலின வாம்பரித் திரளும் பொலஞ்சுடர்த்
 தேர்களுங் கடவி
 யரையர்கள் குழுமி யெரியெனச் சினவி யடுபடை
 வழங்குபு நெய்த்தோர்
 திரையெழப் பொருத பெருந்திறற் குருக்கேத் திரத்தினிற்
 றாணுவே யெனவும்.

19

[வரை- மலை. யானைகள் நடை வரை எனப்படும். வாரிதி- கடல். குதிரைகள் குதித்துத் தாவி ஓடுதலின் கடல் அலை அதற்கு உவமை ஆயிற்று. அரையர்- அரசர்.]

வட்டவெண் பாறை நடுப்புறத் தெய்தி மதமலை
 சேவகங் கொள்ள
 உட்டலைப் பொதிந்த கறையுடை மதியென் றும்பரி
 னிராகுவந் தண்மித்
 தொட்டுமீண் டகலுஞ் சாரலங் குடுமிச் சுடர்விர்
 மணிவரை யடுத்த

மட்டவிழ் பொழில்சூழ் மகேந்திர வரைப்பின்

மாவிர தப்பிரா னெனவும்.

20

[நடுப்புறம்- நடுவிடம். மதமலை- யானை. சேவகம் கொள்ள- துயில. உட்டலை- உள் தலை- உள்ளிடம். வட்டமான வெண்பாறையில் உறங்கும் யானை, சந்திரனும் சந்திரனிலுள்ள கறையும் போல இருப்பதால் இராகு விழுங்க வந்து தொட்டு சந்திரனாக இல்லாமையைக் கண்டு அகலும்]

மணிமரு ணிறத்துத் தும்பியுந் தேனும் வண்சிறை

ளிமிறுமொய்த் திமிரப்

பிணிமல ரவிழ்த்துப் பிரசம்வார்ந் திழியும்

பெருஞ்சினை மீமிசை யிவர்ந்து

துணிகதிர்த் தடித்துத் திசைதொறு மிமைப்பத் தோன்றுமை

மழைமுகில் நோக்கி

அணிமயி லகவும் பொதும்பர்கு முட்ட காசத்தின்

மாதேவ னெனவும்.

21

மடமயி லனையார் துடுமெனப் பாய்ந்து வார்புனல்

குடைந்தன ராட

வெடியெழு வாளை விசும்பிடைத் தாவி விண்ணவர்

கற்பகப் பொதும்பர்ச்

சுடர்மணி யிழைகள் புவியவர் கவரத் துதைந்துதுதைந்

துகுத்துடன் வீழுந்

தடநெடுந் தடஞ்சூழ் சங்குகன்னத்திற் சாற்று

மாதேசனே யெனவும்.

22

[வெடி- துள்ளி. புவியவர்- பூமியிலுள்ளோர். துதைந்து உதைந்து- நெருங்கி மோதி.உகுத்து.]

கட்டளைப் பரியும் பரும வெங்களிறுங்

கதிர்மணித் தேர்களு நெரிய

முட்டிய பகைஞர் முடித்தலைத் திருகு மொய்ப்பொறி

துவன்றிவெண் கிரண

வட்டவான் மதியும் பரிதியு முரிஞ்சி மணியுருத்

தேய்ந்துதேய்ந் தொழியத்

தட்டற வெழுந்த புரிசையுச் சயினி தன்னின்

மாகாளனே யெனவும்.

23

[கட்டளைப் பரி- அலங்காரன் செய்யப்பட்ட குதிரை. நெரிய- நெருங்க.முட்டிய- தாக்கிய. மதிலின் உயர்வும் வலிமையும் கூறப்பட்டது]

குழவிவெண் மதியும் பொருதிறற் சிலையும் புறங்கொடுத்

திரியும்வா னுதலார்
 மழலைமென் கிளவி மருதமர் கிள்ளை மருட்டிய
 விளிமொழி பயிற்றி
 முழவுக ளியம்ப வொத்திய தாள முறைபிற
 ழாவகை நடிக்கும்
 விழவறா வளத்த வீதிசூழ் தருகோ கன்னத்தின்
 மாபல னெனவும்.

24

[இளி- யாழ் நரம்போசையிலொன்று.]

அருத்தியின் வணங்கு முழுவலன் புடையார்க் கறக்கடை
 யெரிக்குவை துற்ற
 பருத்தியி னனுக்கித் திருவருள் சுரந்து படர்ந்தன
 படர்ந்தவா றுதவி
 மருத்தபொன் னலங்க லிந்திரன் முதலோர் வழிபடு
 மிறைமையுய்த் தருளும்
 உருத்திர கோடி நகரின்மா காய வுத்தமச்
 சிவபிரா னெனவும்.

25

[பருத்தி- பருத்திப்பஞ்சு. அனுக்கு- கெடுத்து. படர்ந்தன- விரும்பியன]

கொந்தொளி மணிகள் வரன்றி வாரருவிக் குவட்டினத்
 திவர்ந்து வானெடிய
 மந்திகண் மறலி யெதிரெதிர் உகள ம ருங்கிருந்
 துலாவிய கல்லாப்
 பைந்தலைப் பார்ப்பும் எழுந்து தாய்ப் பிழைத்துப்
 படரரு விடரினுக் கழுங்குஞ்
 சந்தனங் கமழுஞ் சாரன்மா கூடந் தன்னிடை
 மதோர்க்கட னெனவும்.

26

[குவடு -உச்சி, முகடு. இவர்ந்து- ஏறி. மறலி- சண்டையிட்டு. உகள- தாவ. கல்லாப்
 பார்ப்பு- தாவுந்தொழிலைக் கல்லாத குரங்குக் குட்டி. தாய்- தாவி. பிழைத்து-
 தவறினமையால். இடர் - துன்பம்]

அகினறுந் தூம மடுத்துநெய்த் தொழுகி யம்பொன்வாய்
 மகரமீன் கொளுத்தித்
 தகரமும் புதுப்பூந் தொங்கலும் நாறித் தடங்கடல்
 குடித்துவா னெழுந்த
 முகிலெனக் கறுத்த வணர்நெடுங் கூந்தன் முதல்வியை
 மகளென வுயிர்த்த
 புகழ்வள ரிமைய மடுத்த கேதாரப் பொருப்பி
 வீசானனே யெனவும்.

27

[தூமம்- புகை. மகரமீன் -மகரமீன் வடிவாகச் செய்யப்பட்ட தலையணி. கொளுத்தி-
கொள்ளச் செய்து. தகரம்- தலைமயிருக்குப் பூசும் வாசனைச் சாந்து. வணர்- சுருண்ட.]

முடங்கிய வறுகான் மூசுவண் டரற்ற முண்டக
மாம்பலொண் குவளை
யுடங்கு மேய்ந்துழக்கிப் படர்மருப் பெருமை
யுலாத்தர வெரீஇயெழு வாளை
குடம்புரை செருத்தன் முட்டலுஞ் சுரந்து குவிமுலை
சுரந்தபா னாறும்
இடம்படு தடத்த சருவமா நகரின் மத்திம
கேசனே யெனவும்.

28

[அறுகால்- ஆறுகால்களையுடைய வண்டு. முண்டகம்- தாமரை. படர் மருப்பு- விரிந்த
கொம்புகள். செருத்தல் - மடி. இடம்படு தடம்- இடம் அகன்ற தடாகம்]

பாம்பினைக் கவற்றிப் பைத்தெழுந் தரங்கப் பரவையி
னகன்றபே ரல்குற்
காம்புறழ் பணைத்தோட் கன்னிய ரோச்சுங் கதிர்மணிக்
கந்துகம் வருத்தத்
தேம்படு பொதும்பர்ச் சிறைக்கிளி பூவை செந்நெலுங்
கன்னலும் பிணைந்த
பூம்பணை சேக்குந்த லேச்சுர மென்னும் புரத்தின்
மாலிங்கமே யெனவும்.

29

[கவற்றி- வருத்தி. தரங்கம்- அலை. பரவை- கடல். காம்பு-மூங்கில் கந்துகம்- பந்து.
பணைத்த - பருத்த. பணை- வயல். சேக்கும்- தங்கும்.]

ஒற்றையஞ் சகட்டுப் பொலங்கதிர்க் கொடிஞ்சி யொளிர்மணிக்
கூவிரத் தடந்தேர்க்
கற்றைவெங் கிரணப் பரிதிவா னவற்குக் ககனவா
னெறிப்பட ருயங்கன்
முற்றுநன் கொழியக் காலெறிவனபோன் மொய்த்தெழுந்
தாடுநீள் கொடிகள்
செற்றியமதில் சூழருட தவரைப்பின
ருடவர்த்தனச் சிவனெனவும்

30

[சகடு- தேர்ச் சக்கரம். சூரியனுடைய தேர் ஒரு சக்கரம் உடையது. கொடிஞ்சி-
கைக்குதவியாகத் தேர்த்தட்டின் முன்னே நடப்பட்டுத் தாமரைப்பூ வடிவுள்ள அலங்கார
உறுப்பு தேரின் உறுப்பு. கூவிரம்² kūviram 1. Ornamental stake in the form of a lotus-
bud fixed in front of the seat in a chariot and held by the hand for support; தேரில்
ஆசனத்துக்கு எதிராக வைக்கப்படும் தூண்.ககனவாந் ஆகாயம். உயங்கல்- தளர்ச்சி
செற்றிய- செறிந்த]

மங்குல்வா னளப்ப வெழுந்தென வொழுகி வார்ந்தநெட்
 டிலைப்பசு மடற்பூந்
 தெங்கின்முப் புடைக்காய் சிந்துவ கழுகிற் செறிமணிப்
 பாளைக டுமித்துத்
 துங்கமெல் லடைய கதலிகள் சாடித் துடுமென
 விழுந்தடந் தோறுஞ்
 சங்கின மிரியும் வயிரவ மென்னுந் தலத்தினில்

வயிரவ னெனவும்

31

[மங்குல் – இருண்மை. நெட்டிலை- தென்னை மட்டை. தேங்காய் முப்பட்டைகள்
 உடையது. ஆகாயத்தை அளப்பதென உயர்ந்த தென்னை. தேங்காய் கழுகம்பாள்கள்
 சிதற மோதி, வாழைகளைச் சாடி துடும் எனும் ஒலியுடன் தடங்களில் வீழும். அதனால்
 தடங்களில் உள்ள சங்கினங்கள் சிதறும். மெல்லடைய- மெல்லிய இலைகளை உடைய.
 கதலி- வாழை]

மாங்குயிற் குலங்கள் வார்தளிர் கொழுதி மகிழ்ந்துகூக்
 குரல்பயில் பொதும்பர்ப்
 பூங்கிளி கிடையி னோதுநான் மறைநுண் பொருளுணர்ந்
 தடுத்தபூ வையினைத்
 தேங்கிசை மொழியாற் றெளித்திடுஞ் சிறப்புத்
 திளைத்துல கங்களோ ரேழும்
 வீங்கிய புகழ்சே ருருத்திரா லயத்தி னுருத்திர

மேதகை யெனவும்.

32

[கிடை- வேதம் ஓதும் இடம். கிடைகள் இருக்கும் பொதும்பரில் வாழும் கிளிகள்
 மாணிகள் வேதம் ஓதுதலைக் கேட்டுப் பழகித் தம்மை அடுத்த பூவைகளுக்குப்
 பயிற்றுவிக்கும். பூவை- நாகணவாய்ப்புள்]

களிமதக் கரடக் கவுட்டுணைப் பணைக்கைக் கதழ்நடைத்
 திரண்மருப் பொருத்தல்
 வெளிறப முருக்கி யெழுதலுஞ் சனங்கள் வீதியி
 னியங்கன்மி னென்னாக்
 குளிறுவார் முரசிற் சாற்றிடு முழக்க நித்தலுங்
 குலாவுறு சிறப்பின்
 ஒளிதவழ் சுவண புரத்திடைச் சகத்தி ராக்கவுத்

தமப்பிரா னெனவும்.

33

[கரடம்-யானையின் மதநீர் பாயும் சுவடு. கவுள்- கண்ணம். பணைக்கை- பருத்த கை.
 கதழ்- வேகம். ஒருத்தல்- களிறு. வெளில் – யானை கட்டுத்தறி. தப- அழிய. குளிறு –
 ஒலி , rattling sound. வார் முரசு-தோல் வார்களால் இறுக்கக் கட்டப்பட்ட முரசு.
 முரசொலி அறிந்து சொல்லும் செய்தியை முரசே சாற்றிடுவதாகக் கூறுவது மாபு]

வடிகணை துரந்து வேலினைச் சீறி மதர்த்துமை
 தோய்ந்தடல் பயின்று
 நெடியசெஞ் செவியிற் புகுந்துலாய் மீளு நீண்ட
 வாட் டடங்கண்மங் கையர்கள்
 அடிமலர்க் கமலத் தூட்டின ருகுத்த வலத்தகம்
 வழக்குபொன் வீதிக்
 கடிநக ரிடப வரைப்பிடை யிடபத் துவசமுக்
 கட்பிரா னெனவும்.

34

[வடி கணை- கூர்மையாக வடிக்கப்பட்ட அம்பு. துரந்து- ஓட்டி. கண் வர்ணனை. மதர்த்து- மயக்குறுத்தி. செஞ்செவி- பொன் அணிந்த காது. அலத்தகம்- செம்பஞ்சுக் குழம்பு.]

மாறடு சீற்றத் தேழுயர் வேழ மணிக்கவுண்
 முதலிய மூன்று
 மூறிய மதமு நாடகங் குயிற்று மொளிநகை
 மடந்தையர் சூட்டுத்
 தேறலொண் மதுவும் மழையெனப் பொழிவ
 திரண்டுசென் றாறென வொழுகிச்
 சாறயர் வீதி தொறுங்கமழ் தேவ தாருவிற்
 நேவனே யெனவும்

35

[மாறு அடு- பகையை வெல்லுகின்ற. ஏழுயர் வேழம்- ஏழு முழம் உயரமாதல் யானையின் உத்தம இலக்கணம். மூன்றும் ஊறிய மதம்- யானைக்குக் கன்னம், கபோலம் பீஜம் எனும் மூவிடத்தும் மதநீர் பொழியும். சூட்டு- சூடிய மலர்மாலை. தேறல்- மலரில் ஒழுகும் தேன். சாறு- விழா. சாறு அயர்- விழாச் செய்கின்ற.]

பெருவரைக் குலங்கள் பெயர்ந்தெனத் திரையும்
 பிறங்கொலித் திரையுடன் விண்ணத்
 துருவிய வடுக்கற் களிறெனக் கராங்க ளுருகெழப்
 பிணைந்துலாய்த் திரியுங்
 குருமணிக் கிடங்கு புடையுடுத் தெதிர்ந்தோர்
 குடுமிகைக் கொண்டொளி பரப்புங்
 கருவிய புரிசை யோங்கிய மருவாங் கலத்தினிற்
 சண்டிச னெனவும்.

36

[பெருவரைக் குலங்கள் பெயர்ந்தெனத் திரை- மலைக் கூட்டம் நிலைபெயர்ந்து வருவது போன்று உயர்ந்த அகன்ற அலைகள். அடுக்கற் களிறு- மலைகளில் வாழும் யானைக் கூட்டம் கராங்கள்- முதலைகள். மலையென அலைகள்; மலைஅடுக்களில் வாழும் யானைகள் என முதலைகள். கிடங்கு- அகழி. கருவிய புரிசை- பகைவரை அழிக்கும் பொறிகளை உடைய மதில். அகழி, மதில் வருணனை]

அண்டர்நா டளப்ப வெழுந்தென நிவந்த வாடகப்
 பசும்பொன்மே னிலைகள்
 தண்டளிர்க் குலமு மாலையும் பொரியுந்
 தமனியச் சுண்ணமும் மணியும்
 மண்டிய தூப தீபமு நிரைநீர் மங்கல
 கரகமுந் தாங்கிக்
 கண்டவர் வியப்பப் பெருங்கவின் கொழிக்குங்
 கனகலத் துக்கிர னெனவும்.

37

[அண்டர் நாடு- தேவலோகம். நிவந்த- உயர்ந்த. மாளிகைகளின் மேனிலை
 மாடங்கள் மாந்தளிர், மாலை, பொரி, பொற்சுண்ணம், மணி, தூப தீபங்கள் நீர்
 நிறைந்த மங்கலக் கரகம் தாங்கிப் பேரழகு கொழிக்கும்.]

கொடுங்கனி வாழை நெட்டிளந் தாற்றுக் கொழுமிட
 றொடியமுத் தலைக்கும்
 நெடுங்கயத் தெழுந்து முட்டிய வாளை நீர்சுருங்
 கிரும்பணை விழுந்து
 படுங்களிச் சுரும்ப ரோல மிட்டரற்றப் பனிமலர்
 முதலொடுஞ் சாய்த்து
 நடுங்களு ருழக்கும் பத்திர கன்ன நன்னகர்தனிற்
 சிவனெனவும்.

38

[வாழைக் கனியின் கொடுத்தாறு- வளைந்த குலை. அலைகளால் தன்னிடத்துள்ள
 முத்துக்களைக் கரி மீது வீசும் தடாகத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்த வாளை மீன் கொழுவிய
 வாழையின் கழுத்து ஒடியும்படி சாடும். பின்னர் வயலிலுள்ள குளிர்ந்த
 நீர்ப்பூக்கொடிகள் மீது வீழ்ந்து சாய்க்கும். மலர்களில் மொய்த்த வண்டுகள் நடுங்களுர்
 உழக்கும்]

சுருள்விரி மலர்ப்பைந் துணர்ப்பொழில் வருக்கை
 தூங்கு முட்புறக்கனி கீழ்ந்திட்
 டுருகெழு தடவுச் சலைகள் சூன்றெடுத்தங்
 கூடிய மந்தியை யருத்திப்
 பெருகிய களிப்புத் தலைவரக் கடுவன் பிணைந்த
 பேரன்பினாற் றழுவும்
 மருவுசீர்க் காளாஞ் சனமெனுந் தலத்தின்
 மகிழ்நீல கண்டனே யெனவும்.

39

[வருக்கை- பலாப்பழம். தடவுச் சலைகள்- பலாவின் பெரிய சலைகள். சூன்று-
 தோண்டி. கடுவனின் காதல் வருணனை.]

மாடக முறுக்கித் திவவு யாழெழுப்பு மதுரவின் னிசைமின் மணிப்பொற்
 பாடகத் தளிர்மெல் லடிநலார் மிழற்றும் பண்கனி யிசையு மற்றவர்கள்

நாடக நவீற்று நூபுரத் திசையு நயத்தக நித்தலுங் களுலும்

ஆடக வீதிச் சீகண்ட நகரின் அமர்விம லேசனே யெனவும் 40

[மாடகம்- யாழின் முறுக்காணி. திவவு- யாழ்த்தண்டில் உள்ள நரம்புக் கட்டு. பாடகம்- மகளிர் காலணி. நூபுரம்- சலங்கை.]

விலகிவில் லுமிழுங் கதிர்மணி வரன்றி வியன்பொலங் குவட்டினந் தகர்த்துக்
குலவிய மிருக குலமிரிந் தோடக் குரைத்துமென் சினைப்பசங் கோட்டுப்
பலவுநெட் டிலைய கதலியு மகிலும் வேறறப் பறித்துவீ முருவி

சலசல முழங்குஞ் சங்கநல் வரையிற் சத்தநா தப்பிரா னெனவும். 41.

[அருவி வருணனை]

கோற்றொடித் தளிர்க்கைக் கழங்கு மம்மனையுங்

குருமணிப் பந்தும் பைங்கமுகின்

ஏற்றிய தரள வுசலு மாடி யிளமுலை

மடந்தையர் பாட

ஆற்றெழு பசுந்தே னுறைக்கும்வார் பொதும்ப

ருறைகிளிகேட் டிசை பயிலும்

சாற்றரு வளஞ்சீர்ச் சோமமா நகரந்

தனிற் புரசாதன னெனவும். 42

[கோற்றொடி- வேலைத் திறன் அமைந்த கை வளையல். தளிர்க் கை- மெல்லியகை. உறைக்கும்- துளிக்கும். உறை- துளி. ஊசலாடும் மடந்தையர் பாடும் பாடலைக் பொதும்பரில் உறையும் கிளிகேட்டுப் பயிலும். பயிலல்- பலகாலும் சொல்லுதல்]

அள்ளொளித் தரளக் குவைபெயர்த் தழுங்கி

யலைதவழ் தெள்ளுநீர்ப் பரப்பிற்

றுள்ளிமே லெழுந்த சிறுகயல் கவர்ந்து தோலடித்

தூச்சிறைத் துவர்வாய்

வெள்ளையோ திமங்கள் பார்ப்பினை யருத்தி

விரிமலர்ப் பொகுட்டினுட் சேக்கும்

புள்ளவா மிலஞ்சி புடைவளை புரச்சந்தி

ரத்திடைச் சங்கர னெனவும். 43

[அள் ஒளி- அள்ளிக் கொள்ளலாம் போன்ற மிக்க ஒளி. தரளம்- முத்து. ஓதிமம்-

அன்னம். தோலடி- எலும்பில்லாத அடி; அன்னத்தின் பாதத்தில் எலும்பிராது. தெளிந்த நீர்ப் பரப்பில் துள்ளி மேலெழுந்த சிறியகயல் மீனை தோலடியினையும் தூய

சிறகினையும் சிவந்த அலகினையும் உடைய வெள்ளோதிமம் கவர்ந்து, தம்

பார்ப்பினுக்கு ஊட்டி, தாமரையின் விரிந்த மலர்ச் சேக்கையில் தங்கும். அன்னத்தின்

வருணனை]

இரங்குதேன் ஞிமிறு தேறல்வாய் மடுத்துண்
 டிணர்மலர்த் தாதுதோய்ந் தாடும்
 மரங்கண்மேற் படர்ந்து கவிழ்சினைத் தாழ்ந்த வார்பசங்
 கொடித்திரள் பிணைத்துக்
 குரங்குக ளிவர்வுற் றாசலாட் டயருங் கொழுமடற்
 படப்பைசூழ்ந் தழகுக்
 கரங்கமாய்ப் பொலிந்த மேதகும் அரிச்சந்
 திரவரைப் பிடையர னெனவும்.

44

[படப்பை- மலர்ச்சோலை. அழகு தாண்டவம் செய்வதற்கு இடமாக இருத்தல்]

ஊறுநீர் மிகுத்துச் செறுத்தொறுங் கலிங்கி
 னொழுகியோட் டந்துநீள் கழனி
 நாறுகள் வளர்த்துப் பசும்பயிர் விளைத்து
 நாகிளங் கதலிக ளோம்பித்
 தாறுபாய் கமுகுந் தாழையுந் தளிர்ப்பத் தலையளி
 செய்துசென் றுலாவும்
 ஏறுசீர் படைத்து விளங்குகா மீர விருக்கையில்
 விசயனே யெனவும்.

45

[ஊறு நீர்- ஊற்றில் ஊறுகின்ற நீர்ப் பெருக்கு. செறு- வயல். கலிங்கு- மதகு.
 ஓட்டந்து- ஓடி. நாறு- நாற்று. நாகு இளம் கதலி- ஈனும் பருவம் உள்ள வாழை. தாறு-
 குலை. தாழை- தென்னை. தலையளி செய்து- பாதுகாத்து. நீர்வளம் கூறியது]

தேனினை முரல்வ திவவியா ழாகத் தீங்குயில்
 கூவுவ முழவாக்
 கானிமிர் பசிய பூஞ்சினைக் கிளிகள் காண்பவ
 ராக மாமயில்கண்
 மானன விழியா ரெனநடங் குயிற்றும் வார்பொழி
 லுடுத்து விண்ணகரந்
 தானமர் வளஞ்சேர் கோடிதர் மாவிற் றகைபெறு
 கோடச னெனவும்.

46

[தேனிக் கூட்டங்கள் முரல்வது யாழிசையாகவும் அதனுடன் ஒத்துக் குயில்கள்
 கூவுவது முழவாகவும் இவ்வின்னிசையைக் பூத்துள்ள கிளைகளில் தங்கும் கிளிகள்
 காண்பவராகவும் மடவார் போல மயில்கள் நடனம் குயிற்றுவது விண்ணவரையும்
 விரும்பச் செய்யும். அமர்- விரும்புகின்ற.]

தவளவெண் மருப்புக் குஞ்சரக் குழுவுந் தாவுமான்
 குலமும் பைங்கிளியும்
 இவர்தினைக் குரல்கள் கவர்வன பெயர்ப்ப விதணிவர்ந்
 தருப்பிள முலையார்
 கவலையி னோச்சு மவிர்மணி பலவுங் கதிருடு

வெனவிசும் பொளிருந்
தவலரும் பிரம கிரியெனும் வரைப்பிற் றனித்திரி

யம்பக னெனவும்.

47

[தவள வெண் மருப்பு- முத்தின் நிறம் போன்ற வெண்மையான தந்தம். குஞ்சரம்- யானை. இவர்- விரும்புதல். குரல்- கதிர். யானைக் கூட்டமும் மான் கூட்டமும் கிளிக்கூட்டமும் தாம் விரும்பும்தினைக் கதிர்களைக் கவர்ந்து செல்ல. பெயர்ப்ப- கைவிட்டுப் போக இதண்- பரன். கவலை- கவண். ஓச்சம்- விரட்டும். மளிர் கவணில் வைத்து வீசும் மாணிக்கமணிகள் விண்மீன்கள் என விசம்பில் ஒளிரும்]

பொன்னுநன் மணியு மறுவையு மேனைப் பொருள்களுங்

குவவிநூன் முறையால்

நன்னர்நெஞ் சுவப்பத் தானமீத் தொழுக்கும்

நறும்புனல் விதியா றொழுகிக்

கன்னலுஞ் செந்நெற் கானமுங் கமுகுங் கதலியும்

படுபணை வளர்க்கும்

இன்னலம் பிறவிக் கிழங்ககழ் திரிசந்

தியிற்றிரி யம்பக னெனவும்.

48

[அறுவை- ஆடை. குவவி- குவிந்து. தானங்கள் செய்யும்போது விடும் நீர் பாய்ந்து கன்னலும்

செந்நெலும்மைங்கமுகும் கதலியும் படுபணையென வளர்க்கும் என தானத்தின் பெருமை கூறிற்று]

ஒலிதவழ் கதிர்க்கும் வேள்வியின் எழுந்த வறுபுகைப்

படலையி னொழுக்கால்

இலகொளி பரப்பு மிழைகளுந் தளிரு மிளநறாக்

கொப்புளித் துமிழு

மலர்களுங் கருக மாகநாட் டமலும் வளஞ்சினைக்

கற்பகப் பொதும்பர்

பொலிவறுங் கிருது புரத்தினில் விண்ணும்

புகழ்திரி யம்பக னெனவும்.

49

[வேள்விப் புகையால் விண்ணுலகத்துக் கற்பகச் சோலையும் பொலிவறும்]

மணிபல விமைக்கும் அடுக்கலங் குவடு சிந்தவால்

வெடிக்கும்வன் மடங்கல்

தணிவருஞ் சீற்றங் கட்கடை துப்பக் கதழ்ந்துதாய்த்

தடக்கைமால் யானைத்

திணிபடு குவவு மத்தகங் கிழித்துத் திவளொளி

நித்திலஞ் சிதர்க்கும்

பிணிவர வறியாத் திருப்பருப் பதத்தின்

மல்லிகாச் சுனப்பிரா னெனவும்.

50

[மடங்கல் – சிங்கம். வால் வெடிக்கும்- சினத்தால் துள்ளும். கட்கடை- கண்ணின் கடை. கண்ணில் கோபக்கனல் வீசுதலைத் தணிவரும் சீற்றம் கட்கடை துப்ப என்றார். கதழ்ந்து- உக்கிரத்தோடு விரைந்து. தாய்- தாவிப்பாய்ந்து. திணிபடு மத்தகம், குவவு மத்தகம்- திண்மையான மத்தகம், குவிந்த மத்தகம். மத்தகம்- யானையின் தலை உச்சி. யானையின் மத்தகத்தில் முத்துக்கள் இருக்கும் என்பது கவி மரபு.]

பரிதிவா னவனை வெண்ணிலா மதியைப் படர்தருங்
கொண்டலங் குழாத்தைக்
குருதிவா யுமிழ்ப் புடைத்தசைந் தாடுங் கொடிநிரை
நிவந்தபொன் மாடப்
பருமணிக் குலங்கள் பாயிருள் பருகிப் பகலென
விரவெலாங் கதிர்க்குந்
தெருள்வளர் சித்த வடமெனும் பதியிற் சித்தநாதப்
பிரானெனவும்.

51

[விண்ணுயர் மாடங்கள். அவற்றின் மீது அசைந்தாடும் கொடி வரிசைகள் பொன்னிற சூரியதேவனையும்

வெண்ணிலவு பொழியும் மதியினையும் கருமேகங்களையும் தாக்கிச் சென்றிற குருதி வாய் உமிழ்ப் புடைக்கும். உயர்ந்த மாடங்களில் பதிக்கப்பட்டுள்ள மணிகள் பரவிய இருளைப் பருகி, இரவிலும் பகல் செய்யும்.]

வாக்குதெள் ளமுதோ தீஞ்சுவைக் கரும்போ
வடித்ததெண் டேறலோ வென்ன
வாக்கிய மதுரப் பாடலோ டாடு மந்நலார
விநயத் திறத்தை
நோக்குதோ றிடைந்த விசும்பர மாதர் பொறாமையா
னொந்தன ருறங்காத்
தேக்குசீர் வீதித் திரிபுராந் தகத்திற் றிரிபுராந்
தகப்பிரா னெனவும்

52

[அழகிய மகளிர் அமுதமோ கரும்பின் சாரோ வடித்த தெளிந்த தேனோ எனும்படியான தேனிசையுடன் ஆடும் அவிநயத்தின் மேன்மையை நோக்கும் தோறும் தோற்ற தேவலோகத்து அரம்பையர் பொறாமையால் உறங்காமல் நொந்தனர். தேவலோகத்துப்பெண்கள் இமைக்காமைக்குக் காரணம் கற்பித்தவாறு. அவிநயம்- உறுப்புக்களால் புலப்படுத்தும் குறிப்பு. இடைந்த- தோற்ற.]

புன்புலைக் குலத்தோ ருலகம ரொழுக்கம் புறந்தரா
விழுதைய ரேனும்
அன்பின ராகி யொருபொழு தடுத்துப் போற்றுவ
ராயிடி னவர்க்கும்
வன்பழ மலங்கண் முழுவதுந் துமித்து மாலயற்
கறிவரு முத்தி

யின்பரு ளிராச மகேந்திர வரைப்பி னிலங்குமார்க்

கண்டிச னெனவும்.

53

[புலைக் குலத்தோர்- புலால் உண்ணும் புலையர். உலகு- மேன்மக்கள். அமர் ஒழுக்கம்- போற்றும் ஒழுக்கம். புறந்தரா- மேற்கொள்ளாத. இழுதையர்- கீழ்மக்கள். துமித்து- போக்கி]

தாதவிழ் மலருஞ் செழுங்கனித் திரளுஞ் சலசல

வெனப்புன லுகமென்

போதவிழ்ந் தன்னக் குருகின மோம்பிப்

பொழிகதிர் நித்திலங் கொழிக்குஞ்

சீதளநறுநீர் நிலையினின் றெழுந்த சேலினம்

பசும்பொழிற் சினைகண்

மோதுகா ளேசத் திருநகர் வரைப்பின் முத்திநா

தப்பிரா னெனவும்.

54

[மகரந்தத் துகள்களைக் கொட்டும் மலர்களும் செங்கனித் திரள்களும் உடயவாய், சலசல எனும் ஒலியுடன் ஓடையில் புனல் ஒழுக, தாமரையின் மென்போது அவிழ்ந்து அன்னப் பேடு தன் பார்ப்பினைப் பேண, ஒளிவீசும் முத்துக்கள் கொழிக்கும் குளிர்ந்த நறிய நீர் நிலையிலிருந்து துள்ளி எழுந்த சேல் மீன் கூட்டம் பொழிகளில் மலர்ந்த கிளைகள் மீது மோதும்]

காதள வோடி மணிக்குழை யிடறிக் கருவரி

செவ்வரி படர்ந்து

போதெனப் பொலிந்த திருமுகத் துழலும்

பொருகயற் கண்ணினா லிளைஞர்

மாதர்மெல் லுயிரை யுண்டுமீட் டுமிழா

மடநலார் வண்டலாட் டயரும்

வீதுதை பொதும்பர்ப் பட்டச வரைப்பின்

வீர பத்திரப்பிரா னெனவும்.

55

[மகளிர் கண் வருணனை. கருவிழி காதின் எல்லை வரை ஓடி காதில் உள்ள மணிக்குழையைத் தாக்கி, சிவரிகள் படர்ந்து, தாமரை மலரெனப் பொலிந்த அழகிய முகத்தில் உழலும் போர்செயும் கண்ணினால் இளைஞர்களுடைய அருமையான உயிரை உண்டு மீட்டு உமிழாத மாதர் நல்லார் வண்டலாட்டயரும் பொதும்பர். மாதரின் கண்களைக் கண்ட இளைஞர் மனம் தம் வசமிழந்து மீளப் பெற வியலாமையை, மகளிரின் கண்ணின்மேல் வைத்து உண்டுமிழா என்றார். வண்டல் -மகளிராடல். வீ- நிலத்தில் கிடக்கும்மலர்ச் சருகுகள். ஆடுகளத்தின் மெல்லியல்பு]

இலம்பக மிலைந்த நறுங்குழன் மடவார் அரங்கு

தோறீண்டினர் நடிக்குஞ்

சிலம்பொலி யெழலுங் கடன்மடுத் தெழுந்த
 செல்லின முழக்கமென்று வந்து
 குலம்படு தோகை மயிலின மெழுந்து குழாங்குழா
 மாய்நடங் குயிற்றும்
 அலம்புதேம் பொழில்சூ லம்புர வரைப்பி னருட்பிர
 மேசனே யெனவும்.

56

[இலம்பகம்- மாலை. மாலையணிந்த நறிய குழலினராகிய மகளிர் நாடக
 அரங்குகள்தோறும் கூடித் திரண்டு நடனமாட, அங்குச் சிலம்பொலி எழலும்
 அவ்வொலியைக் கடலையுண்ட கார்மேக முழக்கம் என்று மயிலின் கூட்டம் எழுந்து
 குழாம் குழாமாக நடனமாடும். செல்- மேகம். குலம்படு தோகை- திரட்சியான தோகை.
 தேன் அலம்பும் பொழில் என்க. அலம்பு- அலைத்தல், கலத்தல்.

விழைதரு மிளங்கால் தண்மையு மணமும் விரவிவந்
 துலாவுமா படுத்த
 புழைவழி நுழைந்து பானிலா மதியம் புவணைக்
 கலவிசெய் துறங்கும்
 மழைமதர்த் தடக்கண் மங்கையர் வதன வனப்பெலாங்
 கவர்ந்துகொண் டிறப்பத்
 தழைமணி மாட மோங்ககி லேசத் தலத்தினிற்
 சருவனே யெனவும்.

57

[புழை- மேன்மாடத்திலுள்ள சாளரம். யாவரும் விரும்பும் இளந்தென்றல் காற்றினது
 குளிர்ச்சியும் நறுமணமும் கலந்து வருவதற்காக அமைத்த சாளரத்தின் வழியே பானிலா
 மதியம் நுழைந்து புவணையிலே கலவி செய்து உறங்கும் குளிர்ந்த மதர்த்த
 கண்ணுடைய மங்கையர்களின் வதன அழகையெல்லம் கவர்ந்து கொண்டு செல்ல
 ஓங்கிய அழகிய மாடங்கள். உலவுமா படுத்த- உலவுவதற்கென அமைத்த. தென்றல்
 வருவதற்கென அமைத்த சாளரத்தில் பானிலா எனும் கள்ளன் நுழைந்து வதன
 அழகைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றது]

உரைதடு மாற வென்புநெக் குருக வுடலெலா
 மென்மயிர் பொடிப்ப
 விருவிழி யுறைப்ப வுள்ளகங் குளிர்ப்ப விணைக்கரஞ்
 சிரமிசை முகிழ்ப்பப்
 பெருகிய வன்பிற் பணிந்தெழுந் தேத்தும் பீடுய
 ரடியவர்க் கெல்லா
 வரமுமுய்த் தருளுஞ் சங்கமே சத்தின் வயங்குசீர்
 நிவிர்த்தனே யெனவும்.

58

[அடியவரின் செயல்கள். உரை தடுமாறலும் என்பு நெக்குருகலும் மென்மயிர்
 பொடித்தலும் இருவிழிகளிலும் நீர் துளித்தலும் இருகரங்களும் சிரமிசைக் குவிதலும்
 பெருகிய அன்பில் பணிந்தேத்தும் பீடுடை அடியவர் செயல்கள்]

கோங்குறழ் முலையார் புலந்தனர் தணப்பக்
 கொம்மென வாடவர் பற்றி
 வாங்கிய பரும வடங்கள்கண் பரிந்து சொரிந்த
 பன்மணிக்குல ஞெமிர்ந்து
 பாங்கெலா மிரவி யொளிதப விமைக்கும்
 பருவரை மாளிகை விசும்பின்
 ஓங்கிய செப்பி ரேசத்துத் திரிகூலாங்க
 வும்பர்கள்பிரா னெனவும்.

59

[புலந்தனர்- ஊடினர். தணப்ப - பிரிய. கொம்மென- விரைவுக் குறிப்பு. பரும
 வடங்கள்- Women's waist-band consisting of 18 strings of beads and gems;
 பதினெட்டு வடங்கொண்ட அரைப்பட்ட டிகை. வாங்கிய- பற்றி வலித்த. கண் பரிந்து-
 அற்று. ஞெமிர்ந்து- பரவி.]

கொடுங்கதிர்ச் சாலி குறைக்குநர் பின்றைத் ததும்பிய
 தண்ணுமை வெருவி
 நெடுஞ்சிற கால நிமிர்தலை நாரை பீலியிற்
 பிளிறி நீள்கோட்டுத்
 தடஞ்சினைப் பொதும்பர்க் குடம்பையிற் சேக்குந்
 தண்டலை புடையுடுத் தகன்ற
 விடம்படு வளத்த வெழிற்கர வீரத் தினிதமர்க
 பாலியே யெனவும்.

60

[கொடுங்கதிர்ச் சாலி- சாலி நெல்லின் வளைந்த கதிர். குறைக்குநர்-
 அறுவடைசெய்வோர். பின்றைத் ததும்பிய தண்ணுமை- அறுவடை செய்யும் காலத்து
 இசைக்கும் தண்ணுமைப் பறை. ததும்ப- ஒலிக்க. விரிந்தநெடுஞ் சிறகும் நிமிர்ந்த
 தலையும் கொண்ட நாரை தன் சிறகைக் கோதி நீண்ட கோட்டில் கிளைத்த கிளையில்
 தன் கூட்டில் சென்று தங்கும். தடஞ்சினை- பெரிய கிளை. பொதும்பர்- சோலை.
 குடம்பை- கூடு. சேக்கும்- தங்கும். ஆல்- விரிய. பீலி- பின்புறம் நீண்ட சிறகு]

விடுசுட ரிமைக்கு மணிபல குயின்று வில்லுகும்
 பொலங்கதிர் மோலி
 கடவுளர் குழாங்கள் கடிகமழ் வானக் கற்பகக்
 கொழுந்துணர்ச் செழுந்தேன்
 மடலவிழ் மலர்க டூய்த்தொழு திறைஞ்சி வந்தனை
 புரிந்தருள் வாய்ந்து
 கொடுமல மிரிக்கும் ஏமலிங் கத்திற் குடிகொளுங்
 காளனே யெனவும்.

61

[குயின்று- பதித்து. வில்லுகும்- ஒளிவீசும். மோலி- மகுடம். கடவுளர் குழாங்கள்-
 வானவர்கள் கூட்டம். கடி- மணம். தேவர்கள் கற்பகமலர்களைத் தூவி வணங்கி
 மலத்தை நீக்கும் ஏமலிங்கம்]

முருந்துறழ் முறுவற் றொண்டையங் கனிவாய்
 முகிழிள முலைமயிற் சாயற்
 றிருந்திய வன்ன நடைமட மாதர் சீரடி
 யூட்டு செம்பஞ்சி
 பொருந்திய சுவட்டுக் கோலஞ்சித் திரித்தாற்
 போன்மென ஒளிர்மனை தோறும்
 விருந்தயர் சிறப்பு மிக்கமா கேச நகர்வயிற்
 றீர்த் தனே யெனவும்.

62

[முருந்து- மயிலிறகின் அடி; மகளிரின் பற்களுக்கு உவமை. முறுவல்- பற்கள்.
 செந்நிற தொண்டையங்கனி- வாய்க்கு உவமை. மகளி காலுக்கு ஊட்டிய செம்பஞ்சுச்
 சுவடு கோலம் இட்டாற் போல அழகுடன் விளங்கும்
 இல்லங்கள். அங்கு விருந்தயர்தல் சிறப்பாக நடை பெறுகின்றது.]

நவிறரு மறைநூ லரிறப வோதி நலப்பொரு
 டெளிந்தவந் தணர்செய்
 அவிபடு வேள்விக் கைந்துமீத் தருள வானினம்
 படர்தொறுஞ் செருத்தற்
 குவிமுலை சுரந்து பொழிநறுந் தீம்பால் குரைநதி
 யெனத்தெரு வொழுகுஞ்
 சவிமணி மாடக் கராகள நகரந் தன்னிடை
 நகுலனே யெனவும்.

63

[அரில் தப- குற்றமின்றி. நவில்தரு மறை- ஒதப்படுகின்ற வேதங்கள். ஐந்து-
 பஞ்சகவ்வியம். ஆனிணம்- பசுக்கூட்டம். செருத்தல்- மடி பசுக்களின் மடியினின்றும்
 தானே சுரக்கின்ற பால் நதியெனத் தெருதொறும் ஒழுகும். சவி- ஒளி.]

வெள்ளைநோக் களிக்கும் பிள்ளைமைப் பருவ
 மிளிர்நகை மழலைமென் கிளவி
 யொள்ளிழை மடவா ரழுதழு திரங்க வொளிர்மணிச்
 சிற்றின்மேற் கடவுந்
 துள்ளுமான் சிறுதேர் மகாரினந் தம்முட் டொக்கம
 ருடற்றுத னோக்கி
 நள்ளலர் பனிக்குந் திறலம ரேச நகர்வயிற்
 குமாரனே யெனவும்.

64

[வெள்ளை நோக்கு- உள்ளே ஒன்றுங்கொள்ளாத பார்வை. சிறுமியர் சிற்றில்
 இழைத்தலும் சிறுமகார் சிற்றில் அழித்தலும் பிள்ளைப் பருவவிளையாட்டு. இருவரும்
 விளையாட்டாக உடற்றுதலை நோக்கி நள் அலர்- நட்பில்லாதவர், பகைவர். பனிக்கும்-
 அஞ்சும்.]

கருமுசுக் களுலி யெதிரெதி ருகளக் கவிழ்சினை
 மலங்கிமிக் குகுத்த

பெருகுதீஞ் சுவைய மாங்களி வருக்கைப் பெருங்கனி
 வாழைமென் கனிகள்
 இருவிலாப் புடையும் வீங்கவாய் மடுத்தூண் டிளங்கரு
 மேதிகண் படுக்குந்
 தருநிரைப் பொதும்பர் மொய்த்தெழுஞ் சத்த நதியெனுந்
 தலத்திம னெனவும்.

65

[கரு முசு- கருங்குரங்கு. களுலி- நெருங்கி To be close, crowded; to be densely packed; நெருங்குதல். உகள்- துள்ளிக்குதிக்க. கருங்குரங்குகள் எதிரெதிரே நின்று துள்ளிக் குதிக்கவே, தாழ்ந்த கிளைகள் கலங்கி உகுத்த தீஞ்சுவைய மாங்களிகளையும் பலாச்சுளைகளையும் வாழைமென்கனிகளையும் இருவிலாப் புடைக்கவும் வாய் வீங்கவும் மடுத்துண்ட எருமை நிரைகள் கண்ணுறங்கும் பொதும்பர். எருமைகள் முயலாமலேயே சுவையான உணவுகள் கிடத்தன. நிலவளம் உணர்த்தியது]

பொங்கொளித் தரளம் புறங்கொடுத்திரியப்
 பொழிகதிர் வாணகைத் துவர்வாய்
 மங்கையர் குடைந்து துளைதலால் அவர்தம் மலர்க்குழன் மான்மதச் சாந்துங்
 கொங்கையங் குவட்டுக் குங்குமக் களியுங் குலாவி யோசனைபல கமழும்
 பங்கய வாவி யுடுத்ததே விகைப்பொற் பதிவயி னுமாபதி யெனவும்.

66

[தரளம்- முத்து. புறங்கொடுத்து- தோற்று. வாள் நகை- பற்கள். துவர் வாய்- பவளம் போலச் சிவந்தவாய். மங்கையர் குடைந்து நீராடுதலால் அவர்களுடைய மலர் சூடிய கூந்தலுக்குத் தீட்டிய மான்மதச் சாந்தும் முலைகளின்மீது பூசிய குங்குமச் சேரும் கலந்து யோசனைதூரம் மணம் கமழும் தாமரைத் தடாகங்கள்]

தீட்டுமோ வியர்தங் கருத்தினுக் கடங்காச் சிற்றிடைப்
 பணைமுலை மடவார்
 கூட்டரக் கணிந்த சீறடிப் பதுமங் குரற்றலை
 வண்டினம் பொங்கச்
 சூட்டின ரிரப்பப் புலவிதீர்ந் தணையில் துணைவரைப்
 பின்னிவேள் பகைமை
 வாட்டுமா ளிகைமிக் கோங்கிய வெழினே
 வாளத்திற் பசுபதி யெனவும்.

67

[ஓவியர்தம் கருத்தினுக்கும் என உம்மை விரித்துக்கொள்க. கூட்டரக்கு- செம்பஞ்சுக் குழம்பு. சீறடிப் பதுமம்- சிறிய பாதமாகிய தாமரை. தலை சூட்டினர் எனவும் குரல் வண்டெனவும் இயையும். தலைவர் சீறடிப் பதுமத்தைச் சூட்டினராகி இரப்பப் புலவி தீர்ந்து துணைவரைப் பின்னி மன்மதனது பகைமையை வாட்டும் மகளிர் வாழும் மாளிகை என்க]

அறநெறி திறம்பா தரும்பொருட் பனுவ லாரண
 முள்ளவா தெளிந்து
 முறுகிய கழும மூட்டுமுக் குறும்பின் முதறு

மித்திடைதெரி யாத
பிறவிவே ரறுக்கு முழுவ லன்புடையார் பேணியெஞ்
ஞான்றுமேத் தெடுக்குந்
தறையகம் புகழு மருட்சல லிங்கந் தனிற்சலப்
பிரியனே யெனவும்.

68

[அரும் பொருள் பனுவல்- உறுதிப் பொருள் தெரிவிக்கும் அறநூல்கள். ஆரணம்-
வேதாகமங்கள். முறுகிய கழமம்-முற்றிய மயக்கம் மயக்கம். மூட்டிய முக்குறும்பு-
பொருளல்லவற்றைப் பொருளென மயங்கச் செய்யும் கழமம் மூட்டிய முக்குறும்பு;
காமம், வெகுளி மயக்கம். முதல் துமித்து- வேரொடு களைந்து. இடை தெரியாத பிறவி-
ஆற்றொழுக்காக வரும் பிறப்பு. பிரவியை வேரொடும் களையும் உழுவலன்புடைய
ஞானியர் எப்பொழுதும் விரும்பிப் போற்றுவதும் உலகம் புகழ்வதுமாகியசலலிங்கம்.
தறை- தரை. எதுகை நோக்கி வல்லெழுத்தாயிற்று]

துடிமருண் மருங்குற் பரந்தபே ரல்குற் றுணைமுலைத்
தூநகை மடவார்
இடிமரு ளியங்க ளியம்பநா டகங்க ளியற்றவார்
கூந்தலின் வீழ்ந்து
வடிமல ருகுத்த தேறலுந் தாதும் வயின்வயின்
கிடந்தொளிர் வீதிக்
கடிமணங் கமழுங் கன்னிகா ரத்திற் கணாத்தி
யக்கப்பிரா னெனவும்.

69

[துடிபோன்ற இடை. மருள்- உவம உருபு. மருங்குல்- இடை. தூநகை-
வெண்ணிறமான பற்கள். இடி மருள் இயங்கள்- இடிபோல் ஒலிக்கின்ற வாச்சியங்கள்.
நாடகம்- கூத்து. நாடகங்கள் இயற்றுவார் கூந்தலினின்றும் உதிர்ந்த மலர்களும்
மலர்களிலிருந்து உகுந்த தேனும் மகரந்தமும் அங்கங்கு கிடந்து ஒளிர்கின்ற வீதியில்
நறுமணம் கமழும் கன்னிகாரம்.]

வளர்சினைக் கொழும்பூங் கற்பகப் பொதும்பர்
மணித்தழை புழைக்கையின் வாங்கி
யளறுபட் டொழுகு மதக்கவுட் செறிந்த வளிக்குல
மோச்சிவாய் மடுத்துக்
களகள முழங்குங் குஞ்சரத் தொழுதி முழைதொறுங்
கண்படை கொள்ளும்
பளகறு மயிலைத் திருப்பருப் பதத்திற் பதமருள்
கணாதிப னெனவும்.

70

[திருப்பருப்பத மலையின் உயரத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறியது. ஹிருப்பருப்பத
மலையில் வாழும் யானைக்கூட்டம் வானுலகத்துக் கற்பகச் சோலையில், கற்பக
மத்தின் தழைத்த கொம்பினைத் தம் துதிக்கையினால் வாங்கி, சேறுபட்டு ஒழுகும்
மதநீரில் மொய்க்கும் வண்டுக் குழாங்களை ஓட்டி வாய்மடுத்து குகைகள் தொறும்]

கண்ணுறங்கும். புழைக்கை- தொளையுடைய தும்பிக்கை. அளற்- சேறு. ஓச்சி- விரட்டி.
முழை- குகை. மணி- அழகிய. பளகு- குற்றம். மயிலை- வெட்சி]

அழுந்துபட் டழுங்கு மழுவநீர்ப் புணரி யலங்கொளி
நித்திலக் குவையும்
கொழுந்துகொள் பவளக் கொடிகளும் வளையுங்
கோட்சுறாக் குப்பையும் வரன்றி
யெழுந்தெழுந் தடங்குந் திரைக்கரத் தா லெறிந்தம
ருடற்றுநீள் புரிசைச்
செழுந்தனி யிலங்கைத் திருத்தல வரைப்பிற்
சம்புகே சச்சிவ னெனவும்.

71

[அழுவம்- அழம்; பரப்புமாம். புணரி- கடல். நித்திலக்குவையும் (முத்துக்கள்)
பவளக்கொடிகளையும் சங்குகளையும் கொம்பினையுடைய சுறாமீன்களையும் எழுந்து
அடங்கும் அலைகலாகிய கரத்தால் எடுத்து வீசிப் போர் புரியும்]

உரவுநீர் நரலை யெல்லையி னடங்க வூறிய
வூற்றுநீர் முழுதுஞ்
சுருசுரு வெனவாய் மடுத்தழுந் தமரர் துன்றிய
வுலகெலாங் கருக
விரவிமே னிமிர்ந்த கனற்கொழுந் தழற்ற விரியொளி
திசைதிசை கனற்றும்
பெருகிய வடவா முகத்தினிற் கருணை பிறங்கிய
அனலனே யெனவும்.

72

[உரவுநீர்- அலைகின்றநீர். water in motion. நரலை- ஓசை roaring. பேரோசையுடன்
ஒலித்தலினால் கடல் நரலை எனப்பட்டது. வடமுகாக்கினி கடலில் பிறந்த நெருப்பு.
கடற்பரப்பில் ஊறிய ஊற்று நீர் முழுவதையும் சுருசுரு என வாய் மடுத்து உண்டு,
மேலெழுந்து அமரர் நாடெலாம் கருக மேல் நிமிர்ந்து கொழுந்து வீசித்
திசையெலாம் அழற்றும் வடமுகாக்கினி] .

அலந்தலந் தருள்வேட் டிரந்துநின் றேத்தும்
அன்பரும் அளியிமிர்ந் தூது
மலர்ந்தபூந் தொடைய றொடுத்தணிந் திறைஞ்சு
மாந்தரும் வழத்துபு தீஞ்சொற்
கலந்தபாத் தொடலை குயிற்றி நன்கணியுங்
கவிகளுங் குழாங்கொடு போற்றப்
பொலிந்தபூ தேச தலத்திடை வரங்கள்
பொழிபற்ப பூடனே யெனவும்.

73

[அலந்து- வருந்தி. குயிற்றி- செய்து, தொடுத்து. கவிகள்- கவிஞர்கள். திருவருளை
விரும்பி ஏத்தும் பக்தர்களும், பூந்தொடர்மாலைகள் துடுத்து அணிந்து இறைஞ்சும்

மக்களும் இனிய சொற்களாற் தொடுக்கப்பட்ட பாக்களால் அலங்கரிக்கும் புலவர்களும் தத்தம் குழாங்களொடும் போற்றப்பொலியும்]

பிணைந்தபைந் துளவநறுந் தொடைமார்பன் பின்மொழிந்
தேவல்கேட் டுவப்ப
அணைந்தவர் தமக்குத் தண்ணருள் கொழித்துப்
பிறவிதோ றாங்கவ ரீட்டுந்
தணந்துறா வினைவே ரகழ்ந்து பேரின்பச் சலதியி
னழுத்தும் வான்கருணை
மணந்தகோ டசவயங் கொளித்தலத்து மன்னிய
சிரேட்டனே யெனவும்.

74

[துளவநறுந் தொடை மார்பன் – துளசிமாலையணிந்த மார்பனாகிய திருமால். பின் மொழிந்து ஏவல் கேட்ப- வழி மொழிந்து, ஏவிய தொழில்களைச் செய்ய. அணைந்தவர்- வழிபட்டுச் சார்ந்தவர். பிறவிதோறும் ஆங்கவர் ஈட்டும் வினை, தணந்துறாவினை எனக் கூட்டுக. வினை நீக்கற்கு எடுக்கும் பிறவியே வினை ஈட்டற்கும் ஏதுவாக நின்றலினால் பிறவிதோறும் ஆங்கவர் ஈட்டும் வினை என்றார். வினை அனுபவித்தன்றித் தீறாமல் தொடர்தலினால் தணந்துறாவினை என்றார். இறைவனுடைய கருணை தணந்துறா வினையினை வேரொடு களைந்து பேரின்பக் கடலில் அழுத்தும். அத்தகைய கருணை மணக்கும் கோடசம்]

அஞ்சிறை யமிழ்தத் தீஞ்சுவைப் பாட லறுபத
நீலமொட் டவிழ்க்கும்
பைஞ்சனை குடைந்து மரவுரி யுடுத்துப் பளிக்குவெண்
ணீறுமெய் திமிர்ந்து
துஞ்சலு முயிர்ப்புங் கடந்தபே ரின்பத் துறைபடி
முனிவரர் வாழ்க்கை
யெஞ்சறாப் புட்ப கிரிநெடு வரைப்பி லிந்திர
நாதனே யென்றும்.

75

[அஞ்சிறை- அம் சிறை- அழகிய சிறகு. அறுபதம்- ஆறு கால்களை உடைய வண்டு. வண்டுகள் நீலமலரினை மொய்க்கும்போது எழும் ஓசை தீஞ்சுவைப் பாடல் போல ஒலித்தலினால், 'தீஞ்சுவைப் பாடல் அறுபதம்' என்றார். மொய்த்தலினால் நீலம் மொட்டவிழ்கின்றது. முனிவர்கள் விடியலில் பஞ்சனை குடைந்து நீராடி, மரவுரி உடுத்து, வெண்ணீறு உடன்முழுதும் பூசி, நினைப்பும் மறப்பும் அற்ற பேரின்ப நிலையிலே உறைகிறார்கள். இது இவர்களுடைய வாழ்க்கைநிலை. முனிவர்களின் இத்தகைய குறைவில்லாத வாழ்க்கையை உடையது புட்பகிரி]

திண்ணிய வண்ட முகட்டினுக் கிவருந் திருத்தகு
மால்பென நிவந்த
வெண்ணிலா வரையும் உரஞ்சொலி தழங்கி யீண்டிய

கண்டிரந் துகுக்குந்
 தண்ணிய தரளக் குவையொளி கருற்றத் தவளமால்
 வரையெனத் தயங்கும்
 புண்ணியம் பொலிந்த கந்தமா தனநற் பொருப்பினிற்
 பூர்ப்புவ னெனவும்.

76

[திண்ணிய- நிலையான, உறுதியான firmness, stability. அண்ட முகடு- ஆகாயத்தின் உச்சி. இவரும்- மேலேறும். மால்பு- கண்ணேணி. என- என்று கருதும்படியாக. நிவந்த- உயர்ந்த. வரை- மூங்கில் வெண்ணிலா வரையும் உரஞ்சு ஒலி- வெண்ணிலவும் மூங்கிலும் உராய்வதினால் எழும் ஒலி. ஈண்டிய -நெருங்கிய . கண்- கணுக்கள். கணுக்கள் திறந்து முத்துக்களை உகுக்கும். உராயும் ஒலியும் கணுக்கள் திறந்து முத்துக்கள் சொரிவது அழுகை ஒலியுடன் கண்ணீர் சொரிவது போல. உதிர்ந்த முத்துக்களால் கந்தமாதனம் வெண்ணிறமாக, புண்ணியம் திரண்டதே போலிருக்கும். புண்ணியம் வெண்ணிறம்.]

கொந்தொளி மணியுந் தமனியத் திரளுங் கோழரைச்
 சந்தனக் குறடுங்
 கந்தமிக் குயிர்க்குங் காழகிற் றுணியுங் கையரிக்
 கொண்டுவி ழருவி
 மைந்துடைத் திசையெண் கரிகளு நடுக்கு மண்டுபே
 ரோதையி னொழுகு
 மந்தர நிவந்த ஏம கூடத்தி னமர்விரு பாக்களே
 யெனவும்.

77

[கொந்து ஒளி- முறுகிய ஒளி raging brightness. முறுகிய ஒளிவீசும் மணிகள், பொற்றிரர்கள், சந்தனகட்டைத் துண்டுகள், மணமிக்க வயிரமுள்ள அகிற்துண்டங்கள் ஆகியவற்றைத் திரைக் கரங்களால் அரித்துக் கொண்டு வீழுகின்ற அருவி, எட்டுத் திக்குக்களையும் தாங்கும் வலிமையுடைய யானைகளும் அஞ்சும்படியான பேரொலியினுடன் ஒழுகும் மலைகள் உயர்ந்த ஏமகூடம்]

அட்டொளிப் பவளப் பரவைநீர்ப் புணரி யகடுகீண்
 டெழுங்கனற் சுடரும்
 வட்டவெண் மதியுந் தாரகைக் கணமும் வான்நெறி
 வந்துதன் னடியின்
 முட்டமேக் கெழுந்து வையக மூன்று முனிதுயர்ப்
 படுத்திறு மாக்கும்
 மட்டுமிழ் சோலை மருங்கு கால்வளைந்த விந்தத்தின்
 வாராக னெனவும்

78

[செம்பவளங்கள் செவ்வொளி பரப்பும் கடலின் வயிற்றைக்கிழித்து பவளவொலியை வென்று எழுகின்ற தீப்போலச் சுடரும்சூரியனும் வட்டமான வெண்ணிற ஒளி பரப்பும் சந்திரனும் விண்மீன்களும் ஆகாயத்தின் வழியே வந்து தன் அடியில் முட்ட

மேலெழுந்துயர்ந்துவையகம் மூன்றுக்கும் வெறுப்பேத்தித் துயர்ப்படுத்தும் விந்தியம்.
அட்ட- வென்ற. முனிதல்- சலித்தல் வையகம் மூன்று- விண்ணுலகம் மண்ணுலகம்
கீழுலகம்]

சுண்ணமு மலருந் துறைதொறு மொதுங்கத்
துடுமெனப் பாய்ந்துநீ ராடி
விண்ணவர் சிகர மாளிகைக் கிறக்கும்
விளங்கிழை மாதரார் பின்றைத்
தண்ணறுங் கயத்தி லோதிம மவர்தந் தாட்சிலம்
பொலிகவர்ந் தேகுங்
கண்ணகன் சவுராட் டிரக்கவின் நகரிற் சோம
நாதப்பிரா னெனவும்.

79

[சுண்ணம்- நீராடுங்கால் மகளிர் பூசும் வாசனைப் பொடி. மலர்- மகளிர் கூந்தலில்
அணிஅணிந்திருந்தது. சுண்ணமும் மலரும் துறைகளில் ஒதுங்கத் துடும் என்ற
ஒலியுடன் நீரில் பாய்ந்து நீராடி, நீர்த் துளிகளை விண்ணவருடைய மாளிகைகளில்
தெறிக்கும் இழை அணிந்த மகளிரின் பாதச் சிலம்பொலியில் மயங்கி குளிர்ந்த
கயத்திலிருந்த அன்னங்கள் அவர் பின்னேகும்.]

வேளையாட் படுக்கும் பேரெழி லுருவ மெல்லியன்
மாதரார் தொடுத்த
பாளையாய் கமுகி னெடுமடற் பசும்பொ னுசலைப்
பட்டம்நின் றெழுந்த
வாளையீ னுதைந்து பரிந்துவீழ் வீழ்க்கும் வார்பொழில்
படர்ந்துவா னகத்துத்
தேளையீப் பரிக்குஞ் சிறப்புவாய் சித்தர் காப்பிற்
சித்தேச னெனவும்.

80

[ஆட்படுக்கும்- ஏவலனாகக்கொள்ளும். பட்டம்- நீர்நிலை. வானகத்துத் தேள்-
விருச்சிக ராசி மன்மத வேளையும் ஏவல் கொள்ளும் பேரழகு வாய்ந்த மெல்லியலார்,
நெடிய பாளையாய்க் கமுகில் கட்டிய ஊசலை நீர்நிலையிலிருந்து துள்ளி யெழும்
வாளையீன் உதைந்து பாளையைத் தாக்கி வீழ்த்தி வானகத்துஇருக்கும் தேளை
(விருச்சிக ராசி)ஓடச் செய்யும். பரிப்ப- ஓடச்செய்ய]

கறங்குவெண் டிரைகள் பிணைந்துராய்த் தவழுங்
கருங்கடன் மருங்குடுத் தகன்ற
வறங்குலாம் புவியி னிருட்பகை யொதுக்கி
யலங்கொளிக் கற்றைகால் பரப்ப
நிறங்கிளர் பரிதி வட்டமு மமிழ்த நிலாமதிக்
கடவுளு முடுவும்
பிறங்கு மாகாயப் பெருநில வரைப்பில் தாரகா
லிங்கமே யெனவும்.

81

[வெண்மையான அலைகள் ஒன்றோடொன்று பிணைந்து உராய்ந்து தவழ்ந்து
ஒலிக்கின்ற கருநிறக் கடலாகிய ஆடையைத் தன் அகன்றமருங்கில் உடுத்து , அறங்கள்
குலவும் புவியின் இருட்பகையை நீக்கி ஒளியினைப் பரப்பும் சூரிய மண்டலமும்
நிலாமண்டலமும் உடுக்கூட்டமும் விளங்கும் மாகாயப் பெருநிலவரைப்பு]

பப்பிதழ்க் கமலப் பொகுட்டுள் வீற்றிருந்து
பார்முத லுலகெலாந் தோற்றுந்
துப்பமர் கடவுள் தொடுகடற் பாயற் றுழாய்த்தொடைச்
செம்மலே முதலாஞ்
செப்பருந் திறலார்க் கல்லது பிறராற் செலப்படா
தாகியெஞ் ஞான்றும்
ஒப்பரு வளத்தா னோங்கு பாதாளத் தாடகே
சப்பர னெனவும்.

82

[பப்பு ~பம்பு- செறிந்த. துப்பு- வலிமை.கமலப் பொகுட்டுள் வீற்றிருந்து பார்முதல்
உலகெலாம் படைப்பவன் பிரமன்; வலிமை வாய்ந்த சகரன் தோண்டிய கடலைப்
பாயலாகக் கொண்டு அறிதுயில் கொள்செம்மல் திருமால்
இவர்போன்றோருக்கேயன்றி ஏனையோர் எலவரிதாகிய ஒப்பரு வளத்தது.]

தண்டுளி நறுந்தேன் வெள்ளநீர் படிந்து தமனியந்
தகர்த்தென மிளிரும்
நுண்டுக்கட் கலவை திமிர்ந்துமெல் லிதழூண் நுகர்ந்துதம்
பேட்டொடுங் களித்துக்
கண்டென மதுர வின்னிசை மிழற்றிக் கடிமலர்ச்
சேக்கைக டோறும்
வண்டுகண் படுக்கும் வளம்பொழில் தீர்க்கா
ராமத்துப் பீமேச னெனவும்.

83

[தமனியம் பொன், கண்டு- கற்கண்டு. வண்டுகளின் செயல் கூறப்பட்டது. துளிக்கும்
நறுந்தேனாகிய வெள்ள நீரில் படிந்து, பொற்சுண்ணமென மிளிரும் நுண்துகளாகிய
மகரந்தக்கலவை தமமேல் திமிர்ந்தும் தம் பெடையின் மெல்லிதழை நுகர்ந்து களித்தும்
கற்கண்டென இன்னிசை மிழற்றியும் மணம்கமழும் மலர்ச் சேக்கைகள் தோறும்
கண்படுக்கும் வண்டுகள்]

கருமலப் பகைஞன் வியங்கொளு மாட்டுக்
கடுவினைத் தூதர்க ளலைப்ப
வெருவியுள் ளுடைந்து செடியுடல் நிகள
விழுத்தொடக் குழந்துசோ காந்து
குருமலர்ப் படையான் கொளுத்து வெங்காமத்
தழற்குளி யாத சீரடியார்
மருவியேத் தெடுக்கு நிரந்தர வரைப்பின்

மன்னிய சீதள னெனவும்.

84

[மலமாகிய பகைவன் வினையாகிய ஏவலரைக் கொண்டு வருத்த உடலாகிய விலங்கிற் கிடந்து, மன்மதன் வளர்க்கின்ற காம்நெருப்பில் விழுந்து துன்புறுதலைத் தவிர்த்த மெய்யடியார்கள் தங்கி வழிபடும் நிரந்தரம். கருமலம்- பிறைவிக்கு ஏதுவாகிய கருவில் படுவதற்குக் காரணமாகிய மலம். வியங்கொளல்- ஏவல்கொள்ளுதல். செடியுடல்- தூர் போல ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகப் பலவாகப் படரும் உடல். நிகளம்- விலங்கு. சோகாந்து- துன்பமுற்று. குருமலர்- நிறமுள்ள மலர்கள். மலர்ப்படையாந் மலரம்புகல் வீசும் மன்மதன். அடியார்கள் மன்மதன் விடும்படைக்குத் தோற்பதிலார்.]

மேகம்வந் துறங்கும் விரிதலைப் பாளை விரைகுலாய்
நித்தில முகுக்கும்
பூகமென் பொதும்பர்ச் சூழலின் மறையிற் புல்லிய
இளிமொழி மடவார்
பாகடு செருக்கிற் களிறனார் வரவு பார்த்தொரு
சிறைத்தனி நிற்கும்
மாகர்போற் றிசைக்குஞ் சாகள வரைப்பின்
வளர்கபர்த் தீசனே யெனவும்.

85

[மறையிற் புல்லிய- களவில் புணர்ந்த. இளி மொழி மடவார்- இளி என்னும் பண்போன்ற இனிய மொழி பேசும் மகளிர். பாகன் - பாங்கன். களிறு போன்ற தலைவனுக்குப்பாகன் போன்ற பாங்கன்.]

காந்துபொன் றகர்த்த பராகமேற் சிதர்ந்த காட்சியிற்
றலைப்பூத் தலர்ந்த
ஏந்திள முலையார் கந்துகம் புடைக்கும் ஏர்குலாம்
ஆட்டினை நோக்கிப்
பூந்துணர்ப் பொதும்பர் மந்தியும் நரந்தப் புதுக்கனிப்
பந்தடித் தாடுந்
தேந்தவழ் இடபவரைப் பெருந்த பிரகாசித்தல்லத்தில்
திருசியே சப்பிரா னெனவும்.

86

[காந்து பொன் - பிரகாசிக்கும் to shine, giveout luster, emit rays. தகர்த்த- இடித்த. பராகம்- பொடி. கந்துகம்- பந்து. நரந்தம்- நாரத்தை .தங்கத்தைப்பொடிசெய்து தூவியது போல மலர்த்துகள் படர்ந்து கிடக்கும் இடத்தில் மகளிர் பந்தினைப் புடைத்து ஆடும் அழகிய வினையாட்டினைக் கண்ட பூஞ்சோலையில் உள்ள பெண்குரங்குகளும் நரந்தப்புதுக் கனியைப் பறித்துப் பந்தாடும் தேன் தவழ் இடபவரை]

குரைபுனர் றரங்கங் குருஉமணி கொழித்துக் குளிர்மல ரலைக்குநீ ளிலஞ்சிக் கரையகங் கவின்ற இணர்ப்பசங் காஞ்சிக் கடிமலர் கருங்குயில் குடையத் தரையு கு நீலச் செழுந்துக ளுளர்கால் தகர்ப்பமீப் பொங்கியெண் டிசையும் விரைகமழ்ந் தொளிருஞ் சுசீந்திர வரைப்பின்

விசுவசாக் கியப்பிரா னெனவும்.

87

[குரைபுனல்- ஒலிக்கின்ற நீர். தரங்கம்- அலை.குருஉமனி- நிறமுடைய மணிகள். இலஞ்சி - தடாகம். ஒலியுடன் எழுகின்ற அலைகள் மணிகளைக் கொழித்து குளிர்ந்த மலர்களை அலைக்கும் நீருடை இலஞ்சி. அதன் கரைப் பரப்பில் அழகிய மலர்க்கொத்துக்கள் நிறைந்த காஞ்சி மரங்கள். அந்தக்காஞ்சியின் நறிய மலர்களைக் குயில்கள் கோதிக் குடைய உதிர்ந்த செந்நிற மகரந்தத் துகள்கள் காற்று வீச அந்தத் துகள்கள் எங்கும் பரவி நறுமணம் கமழ்ந்தொளிரும் சுசீந்திரம்]

அஞ்சன வரைகள் தளைத்தெனக் கூடத் தருந்தொடர்த்
தொடக்கிய வேகக்
குஞ்சர முழக்குக் கெதிரெதிர் மறலிக் கொடிநிரை
மாடமேற் றவழும்
மஞ்சின முழக்கும் அணிநெடு வீதி வயின்வயின்
மணிமுழா வுரப்பப்
பஞ்சின்மெல் லடியார் நாடகங் குயிற்றும்

படிகையிற் பரமேச னெனவும்.

88

[கரியமலைகளை விலங்கிட்டுக் கட்டி வைத்தது போன்று கட்டுத் தறியில் கட்டுத் தறியில் பிணைத்துள்ள யானகளின் பிளிறல் முழக்கும், அவற்றிற்கெதிராக, உயர் மாடங்களின் மேலசையும் கொடிகளின் மேல் உராய்ந்து உடற்றும் மேக முழக்கும் அழகிய தெருவில் அங்கங்கு ஒலிக்கும் முழவொலிக்கேற்பப் பஞ்சின்மெல்லடியார் நாட்டியமாடும் படிகை]

நறவுகொப் புளிக்குந் தாளதா மரையின் நாறிதழ் கிழிதர வுகளும்
இறவு கொப்புளிக்குந் தீர்த்தநீ ராடி யிலங்குவெண் ணீறுமெய் தோய்ந்து
துறவுகொப் புளிக்கும் மனங்கொளா அன்பிற் றுன்னியேத் தெடுக்குமா தவத்தோர்
உறவுகொப் புளிக்கு மொண்மைசால் ககுவாச்

சிரமத்திற் ககுவேச னெனவும்.

89

[நறவு- தேன். தாளதாமரை- தண்டின்மேல் பூத்த தாமரை. இறவு- இறால் மீன். தாமரை மலரின் இதழ்கள்கிழியுமாறு உகளும் இறால். கொப்புளிக்கும்- துள்ளிவிளையாடும். துறவு கொப்பலிக்கும்- துறவு நிலை மெய்ப்படத் தோன்றும். உறவு கொப்பளிக்கும்- உறவுநிலை வெளிப்பட்டு நிற்கும்]

துண்டவான் மதியிற் சுடர்ந்த வாணுதலார் துவன்றினர்
கொழுநனைச் சோலை
வண்டலாட் டயர்ந்த வயின்வயி னவர்த மணிமுலைச்
சாந்தமுந் தொடியுங்
கொண்டனோர் கூந்தற் றொடலையுங் கிடந்து குறுகிய
விளைஞரைத் தணத்தல்
கண்டிடா வியப்பிற் கவின்றசீ கண்டி தனிற்சிவ

சங்கர னெனவும்.

90

[துண்ட வான் மதி- பிறை. கொழு நனை- இளந்தளிர். வண்டல்- மகளிர் விளையாட்டு. பிறைச் சந்திரன் போலப் பிரகாசமான நெற்றியை உடைய மகளிர் இளந்தளிர்பூத்த சோலையில் கூடி விளையாட்டயர்ந்தனர். அவர்களிடையே அழகிய முலைமேல் அணிந்த சாந்தும் வளைகளும் கார்மேகம் போன்ற கூந்தல்மேல் அணிந்த மாலையும் அவர்களைநெருங்கிய இளைஞரை பிரியாமல் பிணைத்த வியப்பின் கவின்ற சீகண்டி]

சங்கின முயிர்த்த நித்திலம் வரன்றித் தமனியங்
கொழித்துவார்ந் தொழுகி
கொங்கலர்ப் பொதும்பர்ச் சுண்ணமுந் தளிர்ருங்
குலாய்த்துறை தொறுமெழில் களுற்றும்
பொங்குவெண் டரங்க முகலியா றடிக்கட் போர்ப்ப
நீண்முடிக் கண்வான் செழுநீர்க்
கங்கைபோர்த் தொளிர் தென் கயிலைமால்

வரையிற் காளத்தி நாதனே யெனவும்.

91

[சங்கினம் உயிர்த்த முத்துக்கள், பொன் முதலியனாற்றைக் கொழித்து வார்ந்தொழுகி, சோலைகளிலிருந்து மணமுள்ள மகரந்தத்துகள் தளிர் ஆகியவற்றுடன் கலந்து, நீராடும் துறைதொறும் அழகினைச் செய்து பொங்கும் வெள் அலைகளுடைய பொன்முகலியாறு தென்கயிலை- திருக்காளத்தி பொன்முகலியாறு காளத்திமலையின் அடிவாரத்தில் பாய்கிறது. சிகரம் கங்கை போர்த்து கயிலை சிவனே என விளங்குகிறது].

குளிர் புனற் சாலிப் பசும்பயிர்க் கிளைத்த கொழுங்களை
கட்பவந் தணையும்
இளிநறுங் கிளவி யுழத்தியர் வாக்கு மிளநறாத்
தேறல்வாய் மடுத்த
களமர் களவரோ டளவளாய்ப் பொதும்பர்க் கடிநிழற்
பயின்றுபண் பயிற்றும்
வளவய லுடுத்து வயங்குபா சூரின் வாசி
லிங்கப்பிரா னெனவும்.

92

[களை கட்ப- களை பறிப்ப. வந்து அணையும்- வந்து கூடும். உழத்தியர்- மருதநில மகளிர். இளிநறுங்கிளவி- இளி எனும் பண்ணினைப் போன்று இனிமையான பேச்சு. வாக்கும்- அளிக்கும். நறா- கள். களமர்- உழவர். நறா வாய் மடுத்த களமர் பிற கலமரோடு கூடி பொதும்பரின் கடிநிழற்கீழ் பண்பயிற்றும் வளவயல்களை உடுத்தது பாசூர்.]

உடுவணி குடுமிப் பெருவரைக் காரிகள் ஒலிகெழு
நறும்புனற் பழன
நெடுவயற் கருப்பங் காடழித் தருந்தி நிறைமலர்ப்
பூந்தட முழக்கித்

தொடுகடன் முகந்த கருமுகில் தவழுந் தூறுடைக்
கானகத் துறங்கும்
வடுவறு தவத்தோர் வழுத்துசீ ராலங் காட்டினில்
வடேச்சுர னெனவும்.

93

{விண்மீன்களைத் தன் சிகரத்தில் அணிந்துள்ள பெரிய மலைகளில் வாழும் யானைகள் இனிய புனல் பாயும் பழனங்களில் காடுபோல் வளர்ந்துள்ள கரும்புகளை அழித்து அருந்தி மலர்கள் நிறைந்த பூந்தடங்கங்களை உழக்கி கடல்நீரை முகந்தூண்டு வந்த கார்மேகங்கள் தவழும் தூறுடைக் கானகத்தில் உறங்கும். அத்தகைய குற்றமற்றதவத்தோர் வழுத்தும் பெருமையுடைய ஆலங்காடு. தூறு- அடர்ந்த dense]

காந்தளஞ் சிலம்பிற் சரிக்கு மால்யானை கதிர்மணிக்
கோடுகொண் டெறிந்து
தேந்துணர்த் தருக்கண் மலர்மணி கனகத்திரள்சுழித்
துந்திவார் கரைகள்
தாந்திரைக் குலத்தா லிடித்திரைத் தொழுகுந்
தடம்புனற் பாலியின் மருங்கு
வாய்ந்தசீர் விரிஞ்சை மாநகர் வரைப்பின்
மார்க்கச காயனே யெனவும்.

94

[பாலியாற்றின் வெள்ளப் பெருக்கை உணர்த்தியது. காந்தள் மலரும் மலைகளில் சஞ்சரிக்கும் பெரிய யானைகளின் கொம்புகளைத் தன் அலைக்கரங்களால் கொண்டு எறிந்து தேன்கமழும் மரங்கள் மணிகள் பொன் ஆகியவற்றைச் சுழித்து உந்தி நீண்ட கரைகளை இடித்துஒழுகும் பெருவெள்ளம் பாயும் பாலி.]

நறுந்தழை யுடுக்கை நிதம்ப மால்யானை நகைமருப்
பீர்ந்தகோற் றொடிக்கை
மறந்தழை படைக்கட் கொடிச்சிய ரிளமை மகளிர்க
ளுணங்குவா லறைக்கண்
நிறந்தழை தினைகள் கொறிப்பமுன் றூவி நெடுஞ்சிறை
மஞ்ஞைபைங் கிளிகள்
புறந்தரு நீர்மை பிறங்கிய பூர்வா சலத்தின்மா
சம்புவே யெனவும்.

95

[நறிய தழை ஆடையை உடுத்த நிதம்பத்தையும், பெரிய யானையின் வெள்ளிய தந்தத்தை ஈர்ந்துச் செய்த வளைகள் அணிந்த கையினையும் கொடுமை தழைத்த வேற்படை போன்ற கண்ணினையும் உடைய கொடிச்சியர்கள் இள மகளிர் பறைகளின்மேல் காயப்போடுள்ள தினைகளைக் கொத்திக் கொறிப்ப தோகையும் நீண்ட சிறகுகளும் உடைய மயில்களுடன் கிளிகள் பாடும் புறநீர்மைப் பண் பிறங்கிய (விளங்கிய) பூர்வாசலம் உணங்க- காய. வால் அறை- தூய அல்லது வெண்பாறை. புறந்தருநீர்மை- புற நீர்மை. ஒருவகைப் பண்.]

முடைபயில் கயவாய்க் கூருகிர்த் தடந்தாள்

மொய்யெறுழ்க் கொடுவரிப் புலியும்
மடைதிறந் தொழுகுங் கலுழிமும் மதத்து
மணிப்பொருப் பொருத்தலு மறலி
யிடைதரா துடற்றும் ஞாட்பிடைக் கிடந்த
வெரிமணி தகர்ந்தநுண் பொடிபோய்த்
தடையவிண் கதிர்க்குந் திருக்கழுக் குன்றிற்

சந்திர சேகர னெனவும்.

96

[முடை-தீ நாற்றம் stench of putrid flesh. கயவாய்- பெரிய வாய். கூர் உகிர்-
கூர்மையான நகங்கள். தடந்தாள்- வலிய கால்கள். மொய் என்று - மிக்க உடல் வலிமை.
கலுழி- நீர்த்தாரை. ஒருத்தல்- களிறு. மறலி- பகைகொண்டு. இடைதராது உடற்றும்-
இடைவிடாது போரிடும். ஞாட்பு- போர்க்களம். சண்டையிட்டு. வலிய புலியும்
களிறும் இடைவிடாது போரிடும் களஹ்திற்கிடக்கம் மணிகளெல்லாம்
பொடிப்பொடியாய்த் தூளாகி வானிற்படர்ந்து ஒளிவீசும்.]

மோழலங் கருமாக் குழுவுமொய்க் கிடையா முளவுமாத்
திரள்களு மெதிர்ந்து
கேழலர்ப் பொதும்பர்ச் சினந்தம ருடற்றக் கிளர்ந்தபே
ரோதையை வெரீஇயச்
சூழலி னுறங்குந் திருகுகோட் டிரலைத் தொழுதிமிக்
கிரியல்போ யொளிக்கும்
ஏழலங் குலகம் மிறைஞ்சணா மலையி னத்திகி

ரீசனே யெனவும்.

97

[மோழல்- பன்றி. கரு மா- கரிய விலங்கு. மொய்- வலிமை, முரண் strength, prowess.
முளவு- முள்ளம்பன்றி. கேழ்- நிறம். Bright hue. இரலை- மான். கரிய விலங்காகிய
காட்டுப் பன்றியும் வலிமைக்குத் தோற்காத முல்லம் பன்றியும் நிறமுடல் மலர்ந்த
பூஞ்சோலையில் சினந்து போரிட அந்தப் பேரிய ஓசையைக் கேட்டு அஞ்சிய திரிந்த
கொம்புடைய மான் கூட்டம் ஓடிப்போய் ஒளிக்கும். ஏழுலகமும் வந்து வணங்கும்
அண்ணாமலை]

சூழித்தோற் குலமுங் கலினவாம் பரியுந் தூண்டிவந்
தரையர்கள் நெரிய
மூழித்தேந் தொடையுங் கனகமு மணியு முழுவது
மணிந்துவா னளக்கும்
ஆழித்தே ருருளு மகன்மணிவீதி யகமெலாம்
அலங்குவெண் ணீற்றுப்
பூழித்தோ ளடியார் போற்றும் ஆரூறிற் புற்றில்நந்

தீசனே யெனவும்.

98

[சூழி- முகபடாம். தோல்- யானை. கலினம்- கடிவாளம் horse's bridle. அரையர்கள்-
அரசர்கள். ஆழித் தேர்- திருவாரூர்ப் பெரியதேர். அரசர்கள் நெருக்கிவர ஆழித்தேர்

ஓடும் அகன்ற தெருவெல்லாந்திருநீறணிந்த அடியார்கள் நிறைந்து வழிபடும்
திருவாரூர்]

அள்ளிதழ்க் கமலம் பூத்தரக் கெறிந்த வகவிதழ்க்
குமுதம்வாய் நெகிழ்ந்து
வள்ளைகள் படர்ந்து கயலினம் பிறழ்ந்து வாளைமீன்
றாவிமுத் தலங்கித்
தெள்ளிசைச் சுரும்பர் உளர்ந்துநோக் குநர்தஞ் சிந்தையைக்
கவர்ந்துகொள் கயங்கள்
நள்ளுவெண் காட்டு நகர்வயிற் பத்திப் பிரிய
நற்பெருந்தகை யெனவும். 99.

[அள் இதழ்- செறிந்த இதழ். கமலம்- தாமரை; முகத்துக்கு உவமை. அரக்கு- சிவப்பு, சாதிலிங்கம். சிவப்பு நிறத்தில் சாதிலிங்கத்தை வென்ற குமுதம் ; வாய் இதழுக்கு உவமை. வள்ளை- வள்ளைப் பூ மூக்கிற்கு உவமை. கயல், வாளை- கண் பிறழ்தலுக்கும் நீட்டத்திற்கும் உவமை. முத்து நகைக்கு உவமை. இவற்றை உடைய கயங்கள் (தடாகங்கள்) நோக்குவோரின் சிந்தையைக் கவர்ந்து காதலியரை நினைவூட்டும் வெண்காடு]

கொந்தொளித் தரளக் குருஉமணி யிமைக்குங் கொழிதிரைக்
கடன்முகட் டொளிருஞ்
செந்துவர்க் கொடிகள் வேட்டவர் எளிதிற் கவர்தரச்
சேணிவந் தோங்கும்
கந்தமா தனத்துக் கவிழ்சினைக் கோட்டுக் காழகிற்
றருத்தொறும் படருஞ்
சுந்தரம் பொலிந்த சேதுவில் இராமேச் சுரத்தனிச்
செம்மலே யெனவும். 100

[கொந்து- கொத்து. தரளம் -முத்து. குருஉ- நிறம், ஒளி. இமைக்கும்- ஒளிவிடும். கொழி திரை- கொழிக்கின்ற அலை தரளங்களையும் மணிகளையும் கொழிக்கும் அலைகள் . கடல் முகடு- கடலின் மேற்புறம். செந்துவர்க் கொடிகள்- பவளக் கொடிகள். வேட்டவர்- விரும்பியவர். கவர் தர- அள்ளிக் கொள். சேண் நிவந்து ஓங்கும் கந்தமாதனம் - மிகவும் உயர்ந்து விளங்கும் கந்தமாதனம். கந்தமாதனம் ஒரு குன்று. கடலினுட் கிடக்கும் விலையேறிய முத்து மணி பவளங்களைக் கடலின்மேற்பரப்பில் எடுத்துவந்து கொழிக்கும் அலைகள். அவை கந்தமாதனத்தில் உள்ள வயிரம் வாய்ந்த அகில் மரங்களின் தாழ்ந்த கிளைகளில் விரும்பியோர் கைக் கொள்ளும்படியாகக் கிடக்கும். அதகைய அழகு பொருந்திய இராமேச்சுரம்]

அழிபுனற் புணரி குறையவாய் மடுத்துண் டார்த்தொளி
விறப்பமின் கான்று
பொழிமழைத் துளியும் புரிமுறுக் குடைந்த பூஞ்சினை
மலர்த்திர ளுக்குங்

கழிமதுத் துளியும் வேற்றுமை தெரியாக் காவுவிண்
 ணிவந்துபல் வளனுங்
 தழுவிய வழுவூ ரெனுந்திருப் பதியிற் சம்புநாதப்
 பிரா னெனவும்.

101

[அழி புனல்- மிக்க நீர். புணர்- கடல். ஒளி விறப்ப- ஒளி மிக. கடல் நீரை வாய்மடுத்து உண்டு இடி ஒலித்து மின்னல் மிக ஒளிவீசப் பொழியும் மழைத் துளிக்கும் பூமரக் கிளைகளில் கட்டுடைந்த பூக்கள் உகுக்கும் தேன் துளிக்கும் வேற்றுமை தெரியா விண்ணுற உயர்ந்த மலர்ச்சோலைகளும் பல வளன்களும் தழுவிய வழுவூர்.].

ஏதமல் கிருள்முற் றிரித்துவீட் டிருத்தும் இருவினை
 யொப்புவாய் பருவம்
 மேதக வெடுத்த மாதவத் திறத்தோர் விரைமலர்க்
 கருங்குழற் செவ்வாய்ப்
 போதன நெடுங்கண் மனைவிபொன் னிலமும் பொருக்கென
 வகத்தினிற் றுறந்து
 காதலி னிறைஞ்சம் வியாக்கிர வனத்திற் கருணைசெய்
 பர்க்கனே யெனவும்.

102

[ஏதம் மல்கு இருள்- ஏதம்- குற்றம், தீங்கு. மல்கு- மல்கிய நிறைந்த இருள் ஆணவமலம். முற்றிரித்து- முற்றும் இரித்து- முற்றிலும் ஓட்டி. வீட்டிருத்தும்- முத்தியாகிய வீட்டில் இருத்தும். இருவினை ஒப்பு வாய் பருவம்- இருவினைப் பயனையும் ஒப்ப நோக்கும் பக்கவம் வந்து வாய்க்கும் பருவம். இருவினை ஒப்பு- வினையின் பயனாய் வரும் இன்பதுன்பங்களை ஒப்ப நோக்கும் நிலை. அத்தகைய பருவம் மேதக வாய்க்கப் பெற்ற மாதவம் உடையோர்மனைவிசெல்வம் முதலிய பற்றுக்களை விரைவில் துறந்து பக்தியொடு இறைஞ்சம் வியாக்கிர வனம். விரைமலர்க் கருங்குழல் போதன நெடுங்கண் மனைவி- இத்தகைய அழகு வாய்ந்த மனைவியைப் பிரிதல் அருமை. பொருக்கென- விரைவுக் குறிப்பு]

தேம்புநுண் மருங்குல் சிதரரி நெடுங்கட் திதலைவெம்
 முலைமட மாதர்
 ஓம்பிய கலவிப் பூசலிற் கோவை யொளிவடங்
 கண்பரிந் துக்க
 தேம்பரிந் துயர்ந்த பல்வகை மணியுஞ் சுடர்ந்துவா
 னுடுவென மருளப்
 பூம்பசுங் கிரண மாடமோங் காதி புரிவயிற்
 சிவபிரா னெனவும்.

103

[தேம்பு- மெலிந்த. தேம்பு நுண் மருங்குல்- மிகவும் நுண்ணிய இடை. சிதர் அரி - சிவந்த வரிகள். திதலை- அழகிய தேமல். தேம் பரிந்து- குற்றம் நீங்கி. கலவிப் பூசலில் கோவை அற்று வீழ்ந்த பல்வகை மணியும் வானில் உள்ள விண்மீன்களென மருளுமாறு வானுயர் மாடங்களில் சிதறி ஒளிரும் ஆதிபுரி]

சங்கின முழங்கும் பொய்கையம் புனலில் தளிர்க்கையிற்
 சங்கின முழங்கப்
 பொங்கரி விழியா ராடலு மெழுந்த பூந்திரை
 யாங்கவ ருகுத்த
 குங்குமச் சேறு மான்மதச் சாந்துங் குப்பையாய்த்
 துகள்படுந் துறைகள்
 மங்கலம் பொலியக் கழுஉந்திருப் பவள வனத்திற்
 சோமனே யெனவும்.

104

[சங்குக் கூட்டம் முழங்கும் பொய்கை. அதில் தளிர்க் கையில் அணிந்துள்ள சங்கு வளையல் உராய்ந்து ஒலிக்க நீராடும் பெண்கள். நீராடும்போது உகுத்த குங்குமச்சேறும் மான்மதச் சாந்தும் குப்பையாய்க் கிடக்கும் துறைகள். பொங்கரிவிழி- செவ்வரி படர்ந்த விழிகள்.]

இளவனத் தொழுதி யிறவுதேர்ந் தருந்து மீர்ப்புனர்
 செழும்பணை தோறும்
 களமர்கள் விளைக்கும் பசும்பயிர்க் கிளைத்த கடிமலர்க்
 கொழுங்களை முழுதும்
 உளர்சரும் போதி யுழத்தியர் களைந்தங் கோச்சிய
 குப்பைநீண் மலையின்
 வளர்திரு மல்ல நகர்வயிற் சோம பூடண
 வள்ளலே யெனவும்.

105

[இள அனத் தொகுதி- இளமையான அன்னப்பறவைகளின் கூட்டம். இறவு- இறால் மீன்கள். ஈர்ப்புனல்- குளிர்ச்சியான நீர். செழும்பணை- செழுமையான வயல்கள். களமர்- உழவர்கள். பசும்பயிர்க் கிளைத்த- பசும்பயிர்களின் இடையே கிளைத்து முளைத்த. கடி- மணம். கடி மலர்க் கொழுங்களை- மணம் நாளும் மலர்களைப் பூத்த களைச்செடிகள். சரும்பு- வண்டினம். உழத்தியர். உழத்தியர் களைந்த களைகளில் பூத்த மலர்களைல் வண்டினங்கள் உழக்கும். மலர்க்குப்பை உயர்ந்த மலையைப் போல இருக்கும். நீர்வளம் உணர்த்தியது]

மாழைவாண் முகத்து மடநலார் தகர மணிக் குழன்
 மடுக்கும்வார் புகையும்
 பூழைவாய் திறப்ப மிக்கெழுங் கமழ லூட்டுபொன்
 மாளிகைப் புகையுங்
 காழிலுண் அமைக்கும் அட்டில்வாய்ப் புகையுங்
 களுலிவிண் ணிவந்துமா மேருச்
 சூழும்வாள் கரக்கும் யூதிகாத் துவாரப் பதிவயின்
 தூர்ச்சடி யெனவும்.

106

[மாழை- பொன். பொன் போல் பிரகாசிக்கும் முகமுடைய மடவார். தகரம்- கூந்தலிற் பூசும் குழம்பு. கூந்தலுக்கு மணம் ஊட்டும் புகை. சாளரங்களின் வழி அறைக்கு மணம் ஊட்டும் தூபப் புகை. காழ்- கடினம். காழ் இல் உண்- மென்மையான உணவுப் பண்டங்கள். அட்டில்- உணவு சமைக்கும் கூடம் . அதிலிருந்து வெளிப்படும் புகை.

மூன்று வகையான புகைகளும் திரண்டு மேருமலையைச் சுற்றிவரும் ஞாயிறின் ஒளியை மறைக்கும்]

ஆலைபாய் களமர் திரட்டிய திரளை யள்ளிவாய்
மடுத்துணுங் கடுவன்
சோலைவாய்ச் சிலத ரிறாலழித் தமைத்த தூக்குடத்
தேறலும் பருகி
மாலைவாய் மாட மேனிலத் திவர்ந்து மந்தியை
யிறுகுறத் தழுவி
யேலவான் கலவி யின்பமீத் திளைக்கு மதுரையிற்
சுபகனே யெனவும்.

107

[ஆலை- கரும்பு. திரட்டிய திரள்- வெல்லக்கட்டி. களமர்கள் கரும்பு சாற்றினின்றும் திரட்டிய கரும்புக் கட்டி. கடுவன் - ஆண்குரங்கு. களமர் திரட்டி வைத்துள்ள கரும்புக் கட்டிகளை வாய்மடுத்துண்ணும் கடுவன் பூஞ்சோலையில் ஏவலர் தேனடைகளை அழித்துக் குடத்தில் சேகரித்து வைத்த தேனையும் குடித்து. இறால்- தேனடை. மாலை நேரத்தில் மாடங்கலின் மேல் ஏரி மந்தியை இறுகத் தழுவிக்கலவி யின்பத்தில் திளைக்கும்.]

தாளதா மரையின் வயிறுளைந் தலறிச் சங்கினங்
கருவுயிர் தடத்து
வாளைபாய்ந் தெழுந்து பன்முறை யலைப்ப மலங்கிவா
னின்றுமண் ணுக்க
கோளெலாம் பொய்தன் மடந்தைய ருகுத்த குருஉச்சுடர்
மணியொடும் விரவி
நாளுமேர் பிறங்குங் காவுசூழ் நாகீச் சரத்துநா
கேச்சர னெனவும்.

108

[வயிறு நொந்து அலறிச் சங்கினம் தாமரை மலர்மேல் கருவுயிர்க்கும் தடத்தில் வாளைமீன் பாய்ந்து எழுந்து பலமுறை அலைக்க, கலங்கி வானிலிருந்து உகுந்த விண்மீன்கள் எல்லாம் மகளிர் விளையாட்டின்போது உகுத்த நிறமுள்ள மணிகளுடன் விரவி நாள்தோறும் அழகுடன் விளங்கும் நாகீசரம். கோள்- விண்மீன்கள். பொய்தல்- மகளிர் விளையாட்டு.]

நெருப்பவிர்ந் தனைய நெட்டிதழ்க் காந்த ணிரைநிரை
மலர்ந்ததாழ் வரையின்
உருப்பொலிந் தெழுந்த பசும்பொழிற் றருவி னொண்மலர்
மடைதிறந் தொழுகு
மருப்பெருந் தேறன் மணிபல வரன்றி வயங்குவீ
ழருவியோ டிழியுந்
திருப்பொலி குவட்டுத் திருச்சிராப் பள்ளி வரைப்பினிற்
சிலேசனே யெனவும்.

109

[நீண்ட இதழ்களுடைய காந்தள் மலருக்குச் சிவந்த நிறமாகிய பண்பாலும் உருவாலும் எரிகின்ற நெருப்பு உவமை. மலையின் தாழ்வரையில் காந்தள் வரிசை வரிசையாக நெருப்பு அவிரந்தது போல மலர்ந்துளது. அத்தாழ்வரையில் பசும்பொழில். அப்பொழிலில் கோட்டுப் பூக்கள் மலர்ந்த தருக்கள். அப்புக்களிலிருந்து மடை திறந்ததுபோல மணமுடைய நறுந்தேன் ஒழுகும். மணிகளை கொழிக்கும் அருவி. அருவியின் நீரொடு தேன் கலந்து இழியும் நெட்டிதழ்- நீண்ட இதழ்.நிரை- வரிசை. உரு- வடிவழகு. தரு- மரம்.]

உடைதிரை கறங்கும் ஓதையின் வெருவி யும்பரி
 னெழுந்தநெட் டுடன்மீன்
 கடவுளர் படிமந் தாகினி விழுந்து கங்கைநீர்த்
 திரையினும் பயந்து
 வெடியெழுந் தண்ட முகட்டினைப் பொதிர்ந்து
 மேக்குற வருவியப் புறத்து
 நெடுவனத் துகளுந் தடம்படு மயூர
 நிருத்தத்தில் வாசீச னெனவும்.

110

[உடைதிரை- அலைகள் கரைமேல் மோதி அழிதலினால் உடை திரை என்றார். கறங்கும் ஓதை- ஒலிக்கின்ற ஓசை. அலி கடலின் மீது மோதி உடையும் பேரொலிக்கு அஞ்சி வானின் மீதெழுந்த நீண்ட உடலை உடைய மீன், தேவர்கள் வந்து மூழ்கும் மந்தாகினியில் விழுந்து, கங்கை நீர்த் திரைக்கும் பயந்து துல்லி எழுந்து அண்ட முகட்டினை ஊடுருவி புறத்தே உள்ள கடல் நீரில் உகளும் அத்தகைய நீரலைகளை உடைய தடாகம் உள்ள மயூர நிருத்தம். மந்தாகினி- ஆகாயகங்கை. வெடி- துள்ளி. பொதிர்ந்து- துளைத்து. வனம்- நீர். நெடுவனம்- பெரும்புறக்கடல்.]

பெருகுவெங் கரடக் கடம்பொழி யொருத்தல்
 பிளிறிய பேரொலி யவியக்
 குருமணிச் சிகர மாளிகை தோறுங் குரைத்தெழுங்
 கடிவினைத் திறத்துத்
 திருமலி முரசத் திரளுமி ழோதை திரைகடற்
 சும்மையோ டிகலும்
 மருமண வீதி யொழுகுசித் திதியின்
 வளரகத் தீசனே யெனவும்.

111

[கரடம்- மதநீர்த் தாரை. கடம்- மதநீர். ஒருத்தல்- யானை கடி- முரசெறியுங் கோல். குரை- ஒலி. ஓதை- ஓசை. கடற் சும்மை- கடலொலி. மத யானை பிளிறிய ஓசை அவியுமாறு மாளிகைச் சிகரமாடங்களில் முரசடிக்கும் கோல்களின் செயலால் எழும் பேரொலி, கடலொலியை எதிர்க்கும் மணமிக்க தெருக்கள்]

கோற்றொடி கறங்க மேகலை அலம்பக் குழற்கரு வண்டினம் ஒலிப்பக் கால்தலைச் சிலம்பு சிலம்பவேர் பொடிப்பக் கன்னியர் சிவிறியின் நிறைய

ஏற்றனர் தம்முள் மறலிமிக் கொழுக்கும் ஈர்ப்பனிக் குங்குமச் சேறு
மாற்றரு வீதி மணங்கமழ் சத்தி வனத்தினிற் சுபவுவே யெனவும். 112

[கோற்றொடி- வளையல்கள். கறங்க- ஒலிக்க. மேகலை- மகளிர் இடையில் அணியும் அணி. அலம்ப - அசைய. குழலில் மொய்க்கின்ற கருவண்டினம் முரல. காற்சிலம்பு ஒலிக்க, வியர்வைத் துளிகள் பொடிப்ப, கன்னியர் நீர்த்துருத்தியில் மிக ஏற்றிய குளிர்ந்த குங்குமச் சேற்றுடன் தமக்குள் விளையாட்டாகச் சண்டையிடுதலினால் மணங்கமழும் தெருக்களையுடைய சத்தி வனம்.]

தூம்புபட் டுகந்து பலவரை தழுவிச் சுடர்மணித் திரள்நரன் றுகுக்குங்
காம்பினங் குழையக் கவிழ்கடாங் கமழுங் கையினால் வாங்குபு விடுத்தங்
காம்பலாட் டயரு மருவியங் குவட்டி னவிர்மணித் தோகைமா மயில்கள்
தாம்பயின் றாடல் தணந்துறாக் காரி சயிலத்து வாலீச னெனவும் 113

[தூம்பு பட்டு- உள் துளையுடன். உகந்து- உயர்ந்து. பலவறை- பாறைகள் பலவற்றைத் தழுவி. ஒளியுடைய முத்துக்களை ஒலித்து உதிர்க்கும் மூங்கிற் குட்டம் நரன்று- ஒலித்து. காம்பினம்- மூங்கிற் புதர். குழைய- வளைய. யானை தன் மதநீர் நாரும் துதிக்கையினால் மூங்கிலை வளைய வாங்கி. வாங்குபு விடுத்து- வளைத்து விட்டு. ஆம்பல் ஆட்டயரும்- யானைகள் விளையாடும் . அருவி அம் குவடு- அருவியினால் அழகுபெறும் சிகரம். மயில்கள் ஆடல் பயிலுதலைப் பிரியாத காரிசயிலம்]

மந்திக ளுகளுஞ் சந்தனப் பொழிலின் மாதவர் தேர்தொறுங் கேட்டுக்
கொந்தலர்ச் சினையிற் பைங்கிளி கிளக்குங் குளிர்மொழிச் செந்தமிழ் முழுதும்
அந்தரர் பயின்று வழங்கலால் அமர ருலகமுஞ் செந்தமிழ் நாடாய்ச்
சுந்தரம் பொலியுந் தூமணிப் பொதிய வரையிற்சீ பத்திர னெனவும். 114

[உகரும்- குதிக்கும். பொதிய வரையில் சந்தனப் பொழிலில் மாதவர்கள் செந்தமிழ்த் திருமுறைகளைப் பயில்கின்றனர். அதனைப் பைங்கிளிகள் கேட்டுக் கிளக்கும். விண்ணுறவோங்கிய சோலையில் மரக்கிளையில் கிளிகள் கிளக்கும் குளிர்மொழிச் செந்தமிழை கேட்டுவிருப்புற்ற விண்ணோர்கள் செந்தமிழினைப் பயின்று வழங்கினர். அதனால் அமரருளகமும் செந்தமிழ் நாடாயிற்று.]

சேடுவா யரவச் செழுமணி வரன்றித் தேங்கிருட் பொதும்பரி னகத்துத்
தோடுகுழ் விளக்கி னுறுத்தி மென்மலருஞ் சுண்ணமும் துதைந்துவார்ந் தொழுகி
ஆடும்வா ளரிக்கண் அந்நலார் கூந்தல் அணிந்துலாங் குகந்திக் கரையிற்
பீடுவாய் திருவோத் தூர்வயி னத்தி யாபகே சப்பிரா னெனவும் 115

[சேடு- பெரிய. வரன்றி - வரன் இன்றி- அளவின்றி. தேங்கு இர்ள் பொதும்பர்- இருள் தேங்கு பொதும்பர்- இருள் தங்கியுள்ள பொதும்பர். தோடு- தொகுதி. சேடு வாய் அரவச் செழுமணி- நாகமணி. இருள் தங்கியிருக்கும் பொதும்பரில் நாகமாணிக்கத்தை விளக்குத்தொகுதியாக இருத்தி.]

கயின்மணிக் குழையும் கதிர்த்தபொற் றோடுங் காம்புறழ் தோளினான் றலைந்து
வெயிலுமிழ்ந் திலங்கும் வார்செவி மடவார் மிழற்றுதீங் கிளவிகள் தேர்ந்த
புயலுகள் பொதும்பர்ப் புதுமலர்ச் சாகைப் பூவைகள் கிள்ளையைப் பயிற்றும்
உயர்மகாப் பிரபை நகர்வயிற் செகலா பப்பெய ருத்தம னெனவும் 116

[கயில்- ஆபரணங்களின் கடைப்புணர்வு. நான்து- தொங்கி. குழையும் பொற்றோடும்
மூங்கில் போன்ற தோளின் மேல் தொங்கி அலைந்து ஒளி உமிழும் நீண்ட செவி மகளிர்
மிழற்றும் இனிய சொற்களை, மேகம் உகளும் பொதும்பரில் புதுமலர்கள் பூத்த
கிளைகளில் வாழும் பூவைகள் ட்கேட்டுக் கிள்ளைகளைப் பயிற்றுவிக்கும்]

பலியினா லழற்றும் பசிப்பிணி யிரவும் படரொளி மன்றுகாட் சியினான்
நலியவே முறுக்கும் ஆணவ விரவும் நகைமணி மாளிகைப் பொருப்பால்
ஒலியிருட் பிழம்பு தூங்குகார் இரவும் ஓம்பிமெய் யருண்மய மாகி

இலகுறும் புண்ட ரீகமா புரத்தி லேமச பாபதி யெனவும். 117

[அழற்று- வெம்பு. நலிய -மெலிய. பலி- பிச்சை; உணவளித்தல் அழற்றுக்கின்ற
கொடிய பசினோயால் இரத்தலைஉணவிடுதலானும் ஆன்ம அறிவுடன் விரவி இருக்கும்
ஆணவமலத்தை மெய்யஞ்ஞானத்தாலும். மன்று- நிலையான. காட்சி ஞானம்.
படரொளி மன்று காட்சி- மெய்ஞ்ஞானம் மேலும் மேலும் வளரும். ஞானம் வளர
வளர ஆணவ இருள் வலி குறையும். ஒளிவீசும் மணிகைகள் பதிந்த மாளிகைக்
குன்றிகளால் மிக்க இருள் பிழம்பாக இருக்கும் கருநிற இரவையும் நீக்கி அருள்
மயமாகி விளங்கிடும் புண்டரீகமாபுரம். பசிப்பிணி இரவு - இரத்தல் ஆணவ விரவு-
ஆணவமலக் கலப்பு. கார் இரவு- கரிய இரவு. ஓம்பி- பரிகரித்து, விலக்கி.]

கடலென முழங்கு முரிதிரைப் பனிப்பூங் கயமெடுத் தோச்சும்வால் வளையின்
சுடர்மணித் தொகையும் பகடுபோக் கியநெற் றூற்றலின் வேறுபட் டொதுங்கி
அடர்தரு செந்நெல் முத்தமு வயின்றோ றவிரொளி விண்ணகங் காறும்
படர்பர மேச மங்கல வரைப்பிற் பஞ்சந தீசனே யெனவும். 118

[கடல் என ஒலித்துக் கரையில் மோதி முரியும் அலைகளால் குளிர்ந்த நீரையும்
மலரையும் உடைய தடாகம் எடுத்து வீசும் வெண்ணீற சங்கள் ஈன்ற சுடருகின்ற
மணிகளின் கூட்டமும், ஏறுவிட்டுக் களமிட்டுத் தூற்றியதான்ல் பதறிலிருந்து
வேறுபட்டு ஒதுங்கி நிறைந்த நெல்முத்துக்களும் இடந்தோறும் பரப்பும் ஒளி
விண்ணளவும் பரவும் பரமேச மங்கலம்.]

பொறிவரிச் சுரும்பர் புரிமுறுக் குடைத்துப்
புதுநறாப் பருகியாட் டயருந்
துறுமலர்ப் பொதும்பர் சுடர்வெயி றுமியப்
பொதுளலாற் றாங்குபே ரிருளைப்
பறைதர வொதுக்கிப் பாயொளி கதிர்க்கும்
பன்மணி மாளிகை யுடைத்தா
யிறைமைபெற் றோங்குங் கச்சியே கம்பத்

தேகம்ப நாதனே யெனவும்.

119.

[புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள் மலர்களின் கட்டவிழ்த்துப் புதிய தேனைப் பருகி மகிழ்ந்து விளையாடும் நெருங்கிய மலர்ப் பொதும்பர், சுடருகின்ற ஞாயிற்றின் ஒளி அழியச் செறிதலால் தங்கிய பேரிருளை ஓட்டிப் பரவும் பரவும் பன்மணி மாளிகைகள், பொதும்பர்- நெருங்கிய மலர்ச்சோலை. துமிய அழிய. பொதுள்- செறிந்த. பறைதரை- ஓட. ஒதுக்கி- நீக்கி.]

சிறந்தெடுத் துரைக்கும் இனையநூற் றிருநால்
தலத்துளுஞ் சிறந்ததாற் பாவ
மறந்தப முருக்கி முத்திவீ டெளிதின்
வழங்குசீர்க் காஞ்சி மாநகரம்
நிறந்தழை மதியம் மிலைத்தவர் அவ்வத்
தலங்களின் நிகழ்தரப் பரித்த
அறந்தழை பெயரு ளதிகமா யோங்கு

மேகம்ப நாதனென் றருட்பேர்.

120

[இவ்வாறு சிறந்தனவாக எடுத்தோதும் நூற்று இருபத்திநாலுதலங்களுள் காஞ்சி மாநகரம் பாவத்தைத் தொலைத்துமுத்திவீட்டினை எளிதில் வழங்குவதாம். ஒளியுடைய பிறைமதியைச் சடையில் அணிந்த சிவன் அவ்வத் தலங்களில் தாங்கியபெயர்களும் ஏகாம்பரநாதன் என்னும் அருட்பெயர் சிறப்பானது.]

எண்ணிய தெதுமற் றஃத லால் வேறொன்
றெய்துறா தெழில்வள ரேனைப்
புண்ணிய தலத்து வதிந்தருள் புனித
மூர்த்தியைப் போற்றுவார் தமக்குக்
கண்ணிய தலத்து நால்வகைப் பொருளுங்
கணத்தின்வந் தெய்துறுங் காஞ்சி
யண்ணலந் தலத்து முளைத்தவே கம்ப

நாதனை யன்பினேத் துநர்க்கு.

121

[ஏனைய தலத்து இருந்தருளும் புனித மூர்த்தியைப் போற்றுவாருக்கு, அவர்கள் வேண்டியது எதுவோ அதை மட்டுமே எய்துவதன்றி வேறு எதுவும் எய்துறா. ஆனால் காஞ்சித் தலத்து முளைத்த ஏகாம்பரநாதனை ஏத்துவார்க்கு நால்வகைப் பொருளும் எளிதில் வந்துறும். நால்வகைப் பொருள்- அறம் பொருல் இன்பம் வீடு. கண்ணிய தலத்து- நினைத்த இடத்தில்]

வைத்தவேற் றடக்கை வள்ளல்வார் கம்பை
மணிப்புனல் நதிக்கரை மருங்கு
பத்திவாய்ந் திறைஞ்சி யேகம்ப நாதப் பவனிடைக்
குருமொழி கேட்டுத்
தத்துநீர் வரைப்பின் மேதகுங் காஞ்சித்
தனிநகர் காவல்பூண் டின்ப

முத்தியீத் தருளுங் குமரகோட் டத்தின்

முகிழ்த்தபே ரருளின்வீற் றிருந்தான்.

122

[வை- கூர்மை. வைத்தவேல் – கூர்மையானவேல். தடக்கை- வலிய கை. வேல் தடக்கை வள்ளல்- முருகன். பவன்-சிவபிரானின் பெயர்களுள் ஒன்று.]

இளநறுந் தளிர்கள் துவன்றிமட் டுக்குக்

இணர்ப்பசு மாவடி யமர்ந்த

அளவிடற் கரியார் பெருமையை யொருவர்க்

களவிட லாகுமே யிமைக்கும்

ஒளிமணி குயின்ற சிகரமா ளிகைக ளோங்கிய

கச்சபா லயத்துக்

களைகணாய் அருளுங் கச்சபா லயர்தம்

மேன்மையைக் கட்டுரைத் திடுவாம்.

123.

[இளநறுந் தளிர்கள் செறிந்து தேனினை உகுக்கும் பூந்துணர்களையுடைய பசிய மாவின் அடியில் அமர்ந்துள்ள இன்னதன்மையர் என்று அளவிட முடியாதவரின் பெருமையை ஒருவர் அளவிட்டுக் கூறலாகுமோ? இனி, இமைக்கும் மணிகள் பொருந்திய ஒளிவீசும் சிகர கோபுரங்கலையுடைய கச்சபாலயத்துள் உயிர்களுக்கும் களைகணாய் அருளும் கச்சபேச்வரரின் மேன்மையக் கூறுகின்றோம்]

கலிவிருத்தம்

பின்னுதிரை வார்ந்தொலி பிறங்குபுனல் வெள்ளம்

பன்னகமெ ருக்கிதழி பாசறுகு திங்கள்

அன்னவெவை யுங்கலவி யாரழகு தோற்றி

மின்னுக மிலைத்தமுடி வேணியவர் மேனாள்.

124

[ஒன்றோடொன்று பின்னும் அலைகள் எழுப்பும் பேரொலி விளங்கும் (கங்கை)

வெள்ளமும், பாம்பும், எருக்கம் பூவும் கொன்றையும் பசிய அறுகம்புல்லும், சந்திரனும் விரவி பேரழகு தோற்றுவிக்கும் மின்னலைப் போலச் சுடர்விடும் முடியில் மிலைத்த வேணியவர், முன்னொருநாள்---,]

புலத்துயர் சிறப்பருள் மறைப்பனுவல் பூத்த

நலத்தகும் அனக்கொடி யினானுமெறுழ் நாகக்

குலத்தை யறமோது முவணக்கொடி யினானும்

வலத்தினு மிடத்தினும் வரக்கருணை செய்தார்.

125

[புலம்- அறிவு, வித்தை. மறைப்பனுவல்- வேதநூல். அனக்கொடியோந் அன்னக் கொடியோந் பிரமன். கொடி பூப்பதைப் போல் அன்னக் கொடி (யோன்) மறைப் பனுவல் பூத்தான். எறுழ்- வலிமை. பாம்பென்றால் படியும் நடுங்கும். எனவே. எறுழ் நாகம் என்றார். உவணம்- கழுகு. பாம்புக் கூட்டத்தை அற மோதும் பருந்து.]

உவணக்கொடியோந் திருமால். பிரமனும் திருமாலும் சிவபெருமான் தன்
வலபாகத்திலிருந்தும் இடப்பாகத்திலிருந்தும் வெளிவரக் கருணை புரிந்தார்.]

வெந்தபொடி பூசிமிளி ருந்தமது மெய்யின்
வந்தவிரு தேவருண் மலர்த்தவிசி னானுக்
கந்தமில் படைப்புமரவ த்துயிலி னாற்கு

மைந்துடைய காவலும் வழங்கினர் மறைந்தார்.

126

[தாமரை மலர்த் தவிசினானுக்கு படைப்புத் தொழிலையும், அரவத்துயிலினனாகிய
திருமாலுக்குக் காத்தற்றொழிலினையும் வழங்கி மறைந்தார். அந்தமில் படைப்பு-
முடிவிலாத படைப்பு. மைந்துடைய காவல்- வலிமையுடைய காவல்]

தேக்கமல வட்டவணை சேக்கு மறையாளன்
ஊக்குதல் புரிந்துமொளி துன்றுமுல கங்கள்
ஆக்கும்விர கெய்திலனி தாவதெவ னென்னா
மாக்கவலை யுற்றனன் மதித்திது துணிந்தான்.

127

[தாமரை மலரில் இருக்கும் வேதியனாகிய பிரமன் எவ்வளவு முயன்றும்
உலகங்கலைப் படைக்கும் ஆற்றலை எய்தவில்லை. இனி செய்வதுயாது எனப்பெரிய
கவலை உற்றான். பின் இது துணிந்தான்.]

வஞ்சிபுரை யஞ்சிறு மருங்குல் தளர்வெய்த
விஞ்சியெழு பூண்முலைவெ ளம்புய மினாளோ
டிஞ்சியு மலர்ப்பொழிலு மெங்கணு மிவர்ந்து
மஞ்சுதவழ் காஞ்சிவள மாநக ரணைந்தான்.

128

[வஞ்சி- கொடி. புரை- போல; உவம உருபு. மருங்குல்- இடை. மருங்குல்
தளர்வெய்தும்படி விஞ்சி (மிகுந்து) எழும் பிரமன் மஞ்சு தவழ் காஞ்சியடைந்தான்.]

காலையு நடுப்பகலுங் காய்பரிதி மாய்ந்த
மாலையு மிறைஞ்சநர் வழுத்துதுதி யோதை
வேலையொலி மிக்கவிய விம்மியெழுகச்ச
பாலய நுழைந்துபடர் பேருவகை பூத்தான்.

129

[காலையும் நண்பகலும் ஞாயிறு மறையும் மாலையும் வழிபடுவோரின் துதியொலி
கடலொலியினும் மிக்கு இன்னியங்களின் ஒலி மிக்கு விம்மியெழும் கச்சபாலயம்
நுழைந்து பேருவகை பூத்தான். இயம்- வாஹ்தியக் கருவிகள்.]

தத்துதிரை வீசுதர ளந்திவளு மிட்ட
சித்திநறு நீர்முறை திளைத்தினிது தோய்ந்து
பத்தியின் அழற்கைஅர னாரடிப ணிந்து

மெய்த்தவ முயற்சியின் வியத்தக விருந்தான்.

130

[சித்தியளிக்கும் இட்டசித்தியில் பலகாலும் படிந்து பத்தினால் அரனாரடி பணிந்து தவம் முயன்றான்]

மாசறு தவம்பல புரிந்து வழியாற்செய்
பூசனை யுவந்துபுர மூன்றுமொரு போதில்
தேசவிரு மூரல்கொடு சிந்தியருள் பாவ
நாசருமை மாதொடுந லக்கவெதிர் போந்து.

131

[பிரமன் குற்றமற்ற தவம் பல புரிந்து நூல் வழியாற் செய்த பூசனைக்கு உவந்து முப்புரங்களையும் முருவலினால் அழித்த பாவநாசராகிய பெருமான் உமைமாதொடும் எதிர் தோன்றினார்.]

அடக்கரு மகிழ்ச்சியி னெழுந்தடி வணங்கி
நடிக்குமலர் மெல்லணை நரைக்குடுமி யானைக்
கடைக்கண்மலர் பொங்குகரு ணைக்கட ல முத்திப்
படைக்குமெறு மும்பிரம நன்பதமு நல்கி.

132

[தாங்கரும் மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து தன் திருவடி வணக்கும் நரைக் குடுமியான். பிரமன் தன்னுடைய படப்புக்களுக்கெல்லாம் முன்னே தோன்றியவ னாதலின், நரைக் குடுமியாளன் என்றார். நரைக்குடியியாளனுக்குப் பிரம நன்பதம் வழங்கினான்.]

மையலிரி யக்கிளரும் வாணகை யரும்ப
நையுமிடை நங்கைமுக நாண்மலரை நோக்கி
வெய்யபடை நோக்கிவிரை நீரினபி டேகஞ்
செய்திவனை மேதக விருத்துமெனச் செப்பி

133

[அஞ்ஞானத்தை விரட்டும் புன்னகை அரும்ப, மெலியும் இடையுடைய உமையம்மையின் அப்பொழுதலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற திருமுகத்தை நோக்கி, 'வேல் போன்ற விழியுடையாய்! இவனை மணநீரால் அபிடேகம் செய்து மேலான நிலையில் இருத்து' எனச் செப்பினார்.]

சங்கினமு முங்கவிசை யாழ்தலை மயங்கக்
கொங்கலர் பொழிந்தமரர் கூடிமகிழ் தூங்க
மங்கல விழுக்கலச வாசநறு நீரால்
அங்கவன் முடித்தலையி னாட்டியருள் செய்து.

134

[மங்கல வாத்தியங்கள்முழங்க பிரமன் முடியை வாசநீரால் அபிடேகம் ஆட்டி அருள் செய்து]

ஏசில்புவிக் கும்பரினெண் கோடிசிவ லோக
ஆசினக ருக்கடியிற் கோடியறு நான்கு
யோசனையிற் சத்தியவு லோகமியை வித்துப்

பேசரு வளத்தொடுபி றங்கஅவண் வைத்தார்.

135

[குற்றமற்ற மண்ணுலகத்திற்கு மேலே எண்கோடி யோசனை தூரத்திலும் சிவலோகமாகிய குற்றமற்ற நகருக்குக் கீழே இருபத்தி நான்கு கோடி யோசனை தூரத்தில் சத்திய லோகத்தை நிருமித்து அங்கு வளத்துடன் விளங்க வைத்தார்.]

இன்னணம் மலர்க்கடவுள் பூசனை யியற்றி
மன்னுபத மெய்தலின் வயங்குபிர மேசன்
நன்னர்பிர மாபுரமெனப்பெயர் நடந்த

மின்னுசடை யார்க்கும்வியன் காஞ்சிநக ருக்கும்.

136

[இவ்வாறு பிரமன் வழிபட்டுப் பிரமபதம் எய்தியதனால், இத்தலம்பிரமேசம் எனவும் ஈசன் பிரமேசன் எனத் தலத்திற்கும் ஈசனுக்கும் பெயராயிற்று.]

கலிநிலைத்துறை

மணமல் கியகற் பகமா லைமணந்த திண்டோள்
திணிமல் குபடைக் குலிசத்திறன் மன்ன னோர்நாள்
கணமல் கியவிண் ணவர்கை தொழுதேத்த வொண்கேழ்

அணிமல் கயிரா வதமூர்ந் துலாப்போத லுற்றான்.

137

[குலிசம்-வச்சிரப்படை. குலிசத்திறல் மன்னந் இந்திரன். இந்திரன் அலங்கரித்த அயிராவதம் என்னும் பட்டத்து யானையின்மேல் உலாப் போந்தான்.]

அவ்வே லையருந் தவமாற் றியரட் டுயிர்க்கும்
வெவ்வாய் மலவா ளரவைத் தபவீட்டு மேலோன்
செவ்வாய் மைமிகுந் துருவாச னலர்ந்த சீர்த்தி

யெவ்வா யுநிரம் புமிருந் தவனங்க ணுற்றான்.

138

[அவ்வேலை- அச்சமயத்தில் வேளை என்பது வேலையெனஎதுகை நோக்கித் திரிந்தது. அரட்டுயிர்க்கும்- அச்சுறுத்தும். மல வாள் அரவு- ஆணவமலமாகிய பாம்பு. மலமாகிய விஷப்பாம்பைக் கொன்று அழித்த மேலவன், செவ்வாய்மை மிகுந் துருவாசன்- அவன் பெருமை எவ்விடத்தும் நிரம்பி இருந்தவன் அங்கு வந்துற்றான்.]

மறுவாய்ந் தமனத் தினனா கிமதித்தி லாத
விறுமாப் பினைநோக் கியெழுந்து வெகுட்சி துள்ளத்
தெறுதீத் திரள்சிந் துமலர்க் கண்ணனாகி வல்லே
யுறுசா பமுறுத் தினனொய் யெனநீங்கி னனால்.

139

[மறு- அழுக்கு, குற்றம். இந்திரன் அழுக்கு வாய்ந்த மனத்தினனாகிப் பெரியோரை மதிக்காத இறுமாப்புடன் இருந்தான். அவனுடைய இறுமாப்பினை நோக்கி எழுந்த சினம் துள்ள, தீப்பொறி பறக்கும் கண்ணனாகி, சபித்து ஒய்யென நீங்கினான். ஒய்- விரைவுக் குறிப்பு. தெறு தீத் திரள்- வருத்தி அழிக்கின்ற நெருப்புத் திரட்சி.]

நிறைவாய் மொழியந் தணனிட் டருள்சாப நீரால்
 இறைவாய்ந் தவனீ டறுசெல் வமெலாழு லந்து
 குறைவாய்ந் துநல்கூர்ந் துறைந் துகுழைந்து சாலப்
 பிறைவேய்ந் தபிரா னடிபோற் றுபுபெட் டி ரந்தான்.

140

[நிறைவாய்மொழி- மகிழ்ந்தும் வெகுண்டும் கூறினால் பயன் அளித்தே விடும் மொழி. அந்தணன் -துர்வாசமுனிவன். சாபத்தினால் தலைமை வாய்ந்த இந்திரனின் ஈடற்ற செல்வம் எல்லாம் தொலைந்து வறுமை மிக்கு, தாழ்வுற்று சந்திரசேகரனாகிய சிவபிரானடியை அடைந்து இரந்தான். இறை- தலைமை. ஈடு அறு- ஒப்பற்ற. உலந்து- வற்றி. நல்கூர்ந்து- வறுமையுற்று. போற்றுபு- போற்றி. பெட்டு- விரும்பி]

காலன் றபமென் கழலா லுதைகண்டு வேலை
 ஆலங் களம்வைத் தமரர்க் கருள்செய்த பெம்மான்
 கோலந் தழைமங் கையொர்கூ றுகுலாவ நின்றச்
 சீலந் தழையிந் திரன்முன் னிதுசெப்பு கிற்கும்.

141

[எமன் உயிரழியுமாறு மென்மையான தாளால் உதைத்து, கடல் நஞ்சினைக் கண்டத்தில் வைத்து, வானவர்களுக்கு அருள்செய்த பெருமான், அழகுதழையும் மங்கை ஒரு பாகனாகி இந்திரன்முன் இது சொல்லுவான். சீலம்- ஒழுக்கம்]

துன்னா தவர்நெஞ் சுதுயக் குறுகொற்ற வெல்வேன்
 மன்னா மறுவற் றவருந் தவவாய்மை பூண்ட
 கொன்னார் துருவாச னங்கூற்றி னொர்கூறு கண்டாய்
 அன்னா னிடுசா பமற்றொன் றினகன்றி டாதால்.

142

[பகைவர் நெஞ்ச நடுக்குறுங் கொற்ற வெல்லும் வேலினைத் தாங்கிய மன்னவனே! குற்றமற்ற தவ வாய்மையுடைய துருவாசன் நம் கூற்றின் ஒரு கூறு என்று அறிவாயாக. அவன் இடும் சாபம் வேரொன்றால் அகன்றிடாது. துன்னாதவர்- பகைவர். துயக்கு- சோர்வு; கலக்கம். கொன் ஆர்- பெருமைநிறைந்த.]

வேறு
 விண்ணத் துயர்மந் தரவெற் பெனுமத் துறீஇத்
 தண்ணித் திலவே லைகடைந் தமிழ்தந் தனைநொண்
 டுண்ணத் தெறுசா பமுலக் குமவ்வொள் ளமிழ்துங்
 கண்ணற் கலதியா வரினுங் கடையப் படாதால்.

143

[விண்ணளாவி உயர்ந்த மந்தரமலை எனும் மத்தினை நிறுத்தி குளிர்ந்த முத்துக்கள் உள்ள (பாற்) கடலைக் கடைந்து பெருகும் அமிழ்தினை அள்ளி உண்டிட வருத்துகின்ற சாபம் ஒழியும். அந்த ஒள்ளிய அமிழ்தமும் கண்ணனாகிய திருமால் அலது யாவரானும் கடைய முடியாது. கண்ணற்கு அலாது யாவரினும் என்க. நொண்டு- முகந்து. உலக்கும்- ஒழிக்கும்.]

நம்மா ணையினா கணைநா ரணனைக் கொடுபோய்
விம்மோ தையினார் கலிவெள் ளமிழ்தங் கடையென்
றெம்மா னருள்செய்தலுமேத்தி யிறைஞ் சியேகி

அம்மா லையணைந் தவணுற் றதறைந்து நின்றான்.

144

[நாம் ஆணையின்படி நாகணைமேல் பள்ளிகொளும் நாரணனைக் கொண்டு போய்
ஒலிக்கின்ற டலில் வெண்ணிற அமுதம் கடை என்று எம்மான் அருளலும் ஏத்தி
வழிபட்டு திருமாலை அடைந்து நடந்தவற்றைக் கூறினான்.]

வலனா ருயிரட் டதிறற் படைமன் னன்வந்து
சொலும்வாய் மொழிகேட் டலுமோ கைதுளும்பி வல்லே
கலவா ருளமஞ் சுகதிர்த் திகிரிப் படையான்

சிலைதாங் குமுபா யமென்னென் றுசிந்தித் தறிந்தான்.

145

[வலன் – ஒரு அசுரன். வலன் ஆருயிர் அட்ட திறற் படை மன் – இந்திரன். வலனைக்
கொன்றமையால் இந்திரனுக்கு வலாரி என்றொருபெயருண்டு. ஓகை- உவகை.

கலவார்- பகைவர்கள். கதிர்- ஒளிரும் திகிரிப்படை- சக்கரப்படை, சுதரிசனம்.
திகிரிப்படையான் -திருமால். சிலை- மந்தரமலை. அதனைத் தாங்கும் உபாயம்
யாதெனச்சிந்தித்தான்.]

மோட்டா மையுருக்கொடு காஞ்சியின் முன்னி வண்டின்
பாட்டார் மலரிட்ட சித்திப் பசுநீர் படிந்து
சேட்டா ரணவா கமநூன் முறைதேவ தேவன்

தாட்டா மரைதாழ்ந் தெறுழ்பெற் றமுதங் கடைந்தான்.

146

[மோடு, சேடு- பெருமை. பெரிய ஆமையின் உருவங்க்கண்டு காஞ்சியை அடைந்து
இட்டசித்திநீர் படிந்து, பெருமை மிக்க வேதம் ஆகம நூல்களின் முறைப்படி
மகாதேவனின் தாளாகிய தாமரையில் தாழ்ந்து வணங்கி வலிமை பெற்று அமுதம்
கடைந்தான்.]

திருமால் கமடத் துருவாய்ச் செயிர்தீர்ந் தவன்பிற்
பெருமா னடிபோற் றுமச்சு முல்பிணிக்கும் வெந்நோய்
ஒருவா வருளுய்த் தருள்கச் சபேசப் பெயர்பெற்

றிருமா நிலமேத் தஇலங் கியதென்று மாதோ.

147

[திருமால் ஆமை உருவாய் குற்றமற்ற அன்பினோடு பெருமான் அடி போற்றும்
அச்சுமுல் கொடுநோய் நீங்கி அருளிற் செலுத்தும் கச்சபேசப் பெயர் பெற்று
விளங்கியது. வெந்நோய் ஒருவா அருள் உய்த்தருள்= பாசம் நீக்கிச் சிவப்பேறு
தந்தருளுகின்ற.]

எக்கா மமுநன் கருளிட் டசித்தித் தடாகம்
மெய்க்கா மருதீர்த் தமுமே தகுபூசை யாற்றும்
அக்கூர் மவராத் துயிலான் படிந்தா டுநீராற்

பொய்க்காழ் தபுகூர் மகுண்டப் பெயர்பூண் டதன்றே. 148.

[எந்த விருப்பத்தையும் நன்கு அளித்தருள்கின்ற இட்ட சித்தித் தடாகம், கூர்மம் படிந்து ஆடியதால் கூர்ம குண்டம் எனும் பெயர் பெற்றது. பொய்க்காழ்- அறியாமை. தபு- போக்குகின்ற]

கலிவிருத்தம்

குருதி யம்பிழம் பிற்குளித் தாலெனப்
பெருகு சேயொளி பில்குசெ முங்கதிர்
உருவ வேழ்பரி யொண்மணித் தேர்ச்செழும்

பரிதி வானவ னாங்குப்ப டர்ந்தனன்.

149

[இரத்தத்தில் குளித்தாற்போலப் செவ்வொளி பொசியும் சூரியன் ஏழு குதிரைபூட்டிய தேரில் ஆங்குவந்தனன். பில்கு- பொசியும்]

அலவன் பேட்டுட னம்புயச் சேக்கைமேற்
குலவிக் கண்படை கொள்ளுதொ றுந்துயில்
உலைய நித்தில வொண்மணி வெண்டிரை
யலைசெ யிட்டசித் திப்புன லாடினான்.

150

[அலவன் -நண்டு. அம்புயச் சேக்கை- தாமரை மலர்ப்படுக்கை. துயில் உலைய- நித்திரை கெட. துயில் கெடும்படி அலை வீசும் இட்டசித்திப் புனல்.]

ஆல முண்ட வடிக ளடிகளைச்
சீல மல்கு திறத்தின ருச்சியா
ஆலும் அன்பினன் ஆயிர மாண் டவண்
சாலு மெய்த்தவ மாற்றித் தவிர்ந்தனன்.

151

[நஞ்சமுது செய்த சிவனை ஆசாரப்படி வழிபட்டு தழைக்கும் அன்பினனாக அவ்விடத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் மெய்த்தவம் ஆற்றித் தங்கினன். அருச்சியா- அருச்சித்து. சீலம்- ஒழுக்கம், ஆசாரம். ஆலும்- தழைக்கும். சாலும்- மிகும். தவிர்ந்தனன் -தங்கி இருந்தனன்.]

வன்ப ருக்கும றைந்தருள் வள்ளலார்
பொன்பி றங்கு புணர்முலை மாதுடன்
அன்பு செய்யு மவன்முன்ன ணைந்தருள்
இன்பு பொங்க வரம்பல வீகுவார்.

152

[வன்பர்- அன்பரல்லாத வலிய நெஞ்சர். அன்பர்களுக்கே யன்றி வன்பர்களுக்கும் அவர்கள் அறியாமல் அருள்புரிபவர். அன்பனாகிய அவன் முன் எழுந்தருளி வரம்பல ஈகுவார்]

தோடு கொண்டசு ரர்க்குமி மைத்துமிக்

காட வாட்கண லங்கியி ருட்பகை
சாடு கின்றதம் மெய்யொளி தன்னிலோர்

கோடி கூற்றொரு கூறுகொ டுத்தனர்.

153

[தோடு- கூட்டம். அசுரர்களுக்கும் இருட் பகையைச் சாடுகின்ற தம்முடைய திருமேனி ஒளியில் கோடியில் ஒரு கூற்றினைக் கொடுத்தார். இமைத்து மிக்கு ஆட வாள் கண் அலங்கி- பெருமான் திருமேனி காண்போர் கண் கூசுவதனால் இமைத்து அசையும். அலங்கி- அசைந்து.]

ஏர்த்த காலம்ப குப்பதற் கேதுவாய்ச்
சீர்த்த தேவர்க்கு முன்னவ னாய்த்திருச்
சார்த்தும் வேதவ டிவாய்த்த மக்குமோர்

மூர்த்தி யாம்வர மும்முகந் தீத்தனர்.

154

[ஓத்த காலத்தை நாள் திங்கள் யாண்டு எனப்பிரித்தெண்ணுவதற்கு ஏதுவாக, பெருமையுடைய தேவர்களுக்கு முன்னவனாக, வேதத்தில் ஓதப்படும் வடிவாய், தம்முடைய அட்டமூர்த்தங்களில் ஒன்றாகும் வரம் சூரியனுக்கு அளித்தார்.]

தந்த பல்வர த்தோடுதண் டாவகை
யந்தில் வாழவும் பெற்றவட் டன்னடி
வந்திப் பார்க்குவ ரந்தான ளிப்பவும்
எந்தை யாரரு ளாலெய்தி னானரோ.

155

[தந்த பல வரங்களோடு எவ்விதக் குறைவின்றி வாழவும் தன்னை வழிபடவர்களுக்கு வரமளிக்கவும் எந்தையாராகிய இறைவனின் அருளை எய்தினான். தண்டா- குறையாத. அந்தில் - அசை.]

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

இருள்கால் சீத்துச் செக்கரொளி யெறிக்குங் கிரணச் செழும்பரிதி
பொருள்கால் யாத்த நூன்முறையா லிவ்வா றிறைஞ்சிப் போற்றுதலான்
மருள்கா லனுக்கிக் கதியருளு மார்த்தாண் டேசத் திருப்பெயரும்

தெருள்கா லுளத்தோர்க் கள்ளுறுந் தேவ ரிறைவ ரினிதணிந்தார்.

156

[கால் சீத்து- முழுமையாக நீக்கி to root out, exterminate. இருளை வேரோடு நீக்கிச் செக்கரொளிபரப்பும் செழும்பரிதியாகிய சூரியன் இவ்வாறு பொருளுரைக்கும் நூல்கள் வித்தித்த முறையால் இறைஞ்சிப் போற்றி அறிவு மயக்கத்தை வேரொடும் கெடுத்து கதியருளும் மார்த்தாண்டேசன் எனும் திருப்பெயரும் மெய்யுணர்வுடையோர் உள்ளத்தில் பேரின்பம் ஊறச் செய்யும் இறைவர் இனிதளித்தார். பொருள் கால் யாத்த நூல்- பொருள்களைத் தன்னுள் அகப்படுத்திய நூல். கால் அனுக்கி- வேரொடுங் கெடுத்து. மார்த்தாண்டந் சூரியன்.]

தூங்கு தடக்கை யொருகோட்டுத் துணைத்தாள்
வேழப் பெருமானுங்

கோங்கு நிகர்த்த முலைபாகர் கொழுந்தாட்
 கமலம் பூசித்துப்
 பாங்கி லவுணப் படைசவுட்டிப் பரவு
 வார்க்கு வரமருளி
 யாங்க மகிழ்வா லைஞ்சந்திப் பிள்ளை யெனவங்
 கினிதமர்ந்தான்.

157

[தொங்குகின்ற பெரியகையும் ஒருகொம்பும் இருதாள்களும் உடைய யானைமுகப் பெருமானும் மாதொருபாகரின் திருவடிக் கமலத்தைப் பூசித்து அவுணப்படையை ஒழித்துத் தன்னைப் பரவுவாருக்கு வரமருளி, அங்கு மகிழ்வோடு ஐஞ்சந்திப் பிள்ளையார் என இனிது அமர்ந்தார்.]

செவ்வாய் மழலைத் தேன்றுளிக்குந் தேவி யொருபா
 லிடங்கொண்ட
 கைவா ரணத்தி னுரியாரைக் கழற்றாட் கமலம்
 போற்றிசைத்து
 மைவான் அனைய கருமேனி வயங்கச் சிலம்பு
 கலகலப்ப
 வெவ்வாய் குமலிப் பரியூரும் இறையும் அங்கண்
 வீற்றிருந்தான்.

158

[கைவாரணத்தின் உரியார்- யானை உரி போர்த்த மூர்த்தி. வாரணம் என்பது கோழி,சேவல், சங்கு வாழை முதலிய ஏனையவற்றையும் குறிக்குமாதலால் 'கவாரணம்' என்றார். மை வான் -கரிய ஆகாயம். குமலிப்பரி- நாய்வாகனம். குமலிப் பரி ஊர் இறை- வைரவர்.]

தவள முறுவற் கவுரியுருத் தன்னி லுயிர்த்த
 கன்னியுமைக்
 குவளைக் களத்தார் தமைப்போற்றிக் கொடுந்தா
 னவரைச் சினந்திறுத்துத்
 துவள்சிற் றிடைப்பூண் முலைக்காமக் கண்ணிதுணைத்
 தாள்தின மிறைஞ்சித்
 திவளு மணிகள் கிடந்தொளிரத் தெய்வவரைப்பி
 னினிதமர்ந்தாள்.

159

[தவளம்- முல்லை அரும்பு. நிறப்பண்பாலும் வடிவத்தாலும் பல்லுக்கு உவமை. கவுரியாகிய இறைவி வடிவில் வெளிப்பட்ட கன்னியாகிய கொற்றவை, குவளை மலர் போன்ற கரிய கண்டமுடைய சிவபிரானை வழிபட்டு, கொடிய அசுரர்கள் அழித்து, இறைவியின் துணைத் தாள்களைத் தினம் இறைஞ்சி தெய்வ வரையாகிய கயிலாயத்தில் இனிதமர்ந்தாள்.]

கருணை கொழித்துப் பிணிதுரக்குங் கச்சபேசப்

பெருமானார்
 பெருமை சிறிதிங் கெடுத்துரைத் தாமுமுதும்பேச
 வல்லுநரார்
 பருவ முகில்கள் கிடந்துறங்கும் பனிப்பூம்
 பொழில்சூழ் காரோணத்
 தருளா னந்தப் பெருவாழ்வின் பெருமையுரைத்
 தெம்பவ மறுப்பாம்.

160

[அருள் பொங்கி மலப்பிணியை விரட்டும் கச்சபேசப் பெருமானார் பெருமைய சிறிது
 எடுத்து உரைத்தாம். முழுதும் உரைக்க வல்லுநரார்? இனி, கார் முகில்கள் கிடந்து
 உறங்கும் குளிர்ந்த சோலைகள் சூழும் காரோணத்து அருளானந்தப் பெருவாழ்வின்
 பெருமை உரைத்து எம் பிறவியை ஒழிப்பாம்.]

வேறு
 மன்னுயிர்த் தொகுதி யாவு மறுகிமா ழாந்து சாம்ப
 முன்னொரு கற்பத் தந்தம் முன்னலும் அதனை யஞ்சிப்
 பொன்னவிர் மருமத் தானு புரைமறைப் பனுவ லானும்
 என்னினி யுய்யு மாறென் றெண்ணினர் துணிவு கண்டார்.

161

[மறுகி- மனம் கலங்கி. மாழாந்து- அறிவு மயங்கி. சாம்ப-வாட. பொன் அவிர்
 மருமத்தான் மார்பில் இலக்குமி விளங்குவோன், திருமால். புரை- உயர்வு. மரைப்
 பனுவலாந் வேத நூலான், பிரமன்.]

கழைசுழி களிநல் யானைக் களகள முழக்கு நீல
 மழைமுகின் முழக்குந் தம்முண் மாறுகொண் டுலம்புஞ் சோலை
 யிழைவளர் முலைமி னார்க ளீண்டினர் நாளும் பொய்தல்
 விழைதகுங் காம பீட வியநகர் துனைந்து சார்ந்தார்.

162

[கழை- குத்துக்கோல், அதனைக் கோபிக்கும் யானை. களகள முழக்கு- மதசலம்
 ஓடும் முழக்கம். மதநீரொழுகும் முழக்கமும் மழை முகில் இடி முழக்கமும் மாறு
 கொண்டு. உலம்பு- ஆரவாரம். இழை- அணிகலன். ஈண்டினர்- திரண்டனர். பொய்தல்-
 மகளிர் விளையாட்டு. துனைந்து- விரைந்து.]

கூவிள மரத்தின் மாட்டுங் கோழரைப் பலாசின் பாங்குந்
 தீவிய சங்க தீர்த்தங் குண்டிகா தீர்த்தந் தொட்டு
 மூவர்கண் முதல்வன் றன்னை முறையுளி வழிபா டாற்றித்
 தாவறு தவங்கள் நோற்றுத் தணப்புறா வன்பு செய்தார்.

163

[கூவிளம்- வில்வம். கோழரைப் பலாசு- செழித்த அரையினையுடைய முருக்கமரம்.
 சங்கதீர்த்தம், குண்டிகாதீர்த்தம் ஆகிய தீர்த்தங்களைத் தொட்டு. தா அறு- அளவற்ற.
 தணப்பு- பிரிவு]

பூசனைக் கிரங்கி முக்கட் பூரண ரெதிரே தோன்றி

ஆசநீ ரஞ்சல் வேண்டா வம்மினென் றவரைக் கையால்
வாசமிக் குயிர்த்த கொன்றை மலர்ச்செழுந் தொடலை பூண்ட

பூசறு மணித்தூ ணன்ன புயங்களி னேற்றிக் கொண்டார். 164

[ஆசநீர் அஞ்சல்- சிறிதும் நீவிர் அஞ்சல். பூச அறு- எதிரிலாத. ஏற்றிக் கொண்டார் –
தோள்மீது அமர்த்திக் கொண்டார்]

இலவித முமையாள் பாக ரியக்கிய ஆணை யாற்றான்
மலைபல சிதறு மாறும் வாரிதி புரளு மாறும்
உலகுமுற் றழியு மாறு முயிர்த்தொகை யொடுங்கு மாறும்
விலகிவில் லுமிழும் பூணார் நோக்கிவிம் மிதத்த ரானார். 165

[இலவு- இலவம்பூவிதழ் வாயின் இதழுக்கு உவமை. செந்நிறம் பொதுப்பண்பு.
இறைவனுடைய ஆணையால் மலகள் பல சிதறுவதையும் கடல்கள் அலை
புரண்டெழுவதையும் உலகம் முற்றும் அழிவதையும் உயிர்த்தொகை ஒடுங்குவதையும்
கண்டு விம்மிதம் உற்றனர். விம்மிதம்- admiration, astonishment,
bewilderment]

செயிர்படு கடைநா ளெல்லை தீர்தலுஞ் செறிந்த எண்ணில்
உயிர்களுக் குயிரா யோங்கி யுலகெலா மருளிற் றாங்கி
மயர்துமித் தின்ப நல்கும் வள்ளலார் தோளி னின்றும்
அயர்வொழித் தினிது வைகும் அவர்தமை யிறக்கி விட்டார். 166

[ஊழியிறுதில் எண்ணிலாத உயிர்களுக்கும் உயிருக்கு உயிராக விளங்கி
உலகுயிர்களைத் தம் அருளினால் தாங்கி மயக்கத்தைப் போக்கி இன்பம் நல்கும்
வள்ளலாராகிய இறைவர் திருமால் பிரமன் ஆகிய இருவரையும் அவர்களுடைய
கலக்கத்தைப் போக்கித் தோளிலிருந்து இறக்கி விட்டார்.]

மறுவலும் உலக மெல்லா மன்னுதற் பொருட்டன் னோர்க்குக்
கறைதபு படைப்புக் காப்புத் தொழின்மையுங் கருணை செய்தார்
இறைவரிவ் வாறு தோளி லேற்றலா லணைய வைப்புப்
பிறவிநோ யனுக்குங் காயா ரோகணப் பெயர்பூண் டன்றே. 167

[மறுவலும்- மறுபடியும். கறை- குற்றம். தபு- நீங்கிய . அனுக்கும்- நீக்கும். மறுபடியும்
உலகமெல்லாம் நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுப் பிரமாவுக்கும் திருமாலுக்கும் படைப்பு,
காப்புத் தொழில்களை அருளினார். இறைவர் இருவரையும் தம் தோல் மீது இங்கு
ஆரோகணம் செய்தமையால் பிறவி நோயைப் போக்கும் காயாரோகணம் என்னும்
பெயரை அத்தலம் பூண்டது.]

கழுதுகண் படுக்கும் நீலக் காரிரு ளிரவி னாடுந்
தொழுதகை யெம்பி ரானார் தூமணி யுருவந் தீண்டும்
பழுதிலார்க் கணைய பேற்றாற் பவந்தரு மலநோய் நீங்கி

முழுதுமோர் வடிவாய்த் தோன்றி மூதுல கலைத்த தம்மா.

168

[கழுது- பேய். கண்படுக்கும்- கண் உறங்கும். நீலக் காரிருள்- மிக்க இருள். பேயும் கண்ணுறங்கும் நடுயாமத்துக் காரிருளில் எம்பெருமானாகிய சிவனின் நிர்மலமான திருவுருவைத் தியானித்து இருக்கும் மலமற்றவர்களுக்கு அத்தகைய நல்ல பேற்றினால், பிறப்பினைத் தரும் மலநோய் நீங்கி பிரபஞ்ச விகாரமெலம் நீங்கி அனைத்தும் சிவமாகவே தோன்றி, உலகம் அலைக்கழித்தது. அம்மா- அசைநிலை.]

மறந்தன தானம் முற்றும் மயங்கின தவங்க ளீட்டம்
இறந்தன விரக்க நீர்மை யிழந்தன மறையி னீதி
பிறந்தன கொடுமை யாவும் பிறங்கின பாவக் குப்பை
விறந்தன வல்ல லெல்லாம் வெருவின வுயிர்கண் மாதோ.

169

[தானம் முதலிய அறங்கள் மறக்கப்பட்டொழிந்தன. தவங்களின் தொகுதி மயங்கின. இரக்கம் முதலிய நற்பண்புகள் இறந்து போயின. வேத நீதிகள் கைவிடப்பட்டன. கொடுமைகள் யாவும் பிறந்தன. பாவக் கூட்டங்கள் விளங்கின. இவையனைத்தும் செறிந்து விளங்கின. உயிர்கள் அஞ்சி வாழ்ந்தன. விறந்தந் செறிந்து தங்கின]

ஒழுக்கமில் வாறு சால வுணங்கலு நோக்கி வல்லே
கழுக்கடைப் படையார் நெற்றிக் கண்ணினவ் வடிவை நீற்றி
விழுக்குரு நீற்றைச் செய்ய மேனியிற் றிமிர்ந்து கொண்டார்
அழுக்கறுத் துலக மெல்லா மருட்பெருங் கடலின் மூழ்க.

170

[நல்லொழுக்கம் இவ்வாறு வாடுதலை நோக்கி விரைவில் சூலப்படையாராகிய பெருமான் நெற்றிக் கண்ணை மறைத்து வெண்ணிற நீற்றைத் தம் சிவந்த மேனியில் அப்பிக்கொண்டார், மலவழுக்கினை நீக்கி உலகமெலாம் அருட்பெருங்கடலின் மூழ்க. உணங்கல்- வாடல். கழுக்கடைப்படை- திரிகுலம். நீற்றி- மறைத்து. விழுக்குரு- தூய நிறம், வெண்மை. திமிர்ந்து- அப்பி.]

பஞ்சியின் மிதிக்குங் காலும் பனிக்குநா புரமென் பாத
வஞ்சிறுண் ணிடையார் காம மயக்கறு முனிவ ரெல்லாம்
பஞ்சமுத் திரையி னோடும் அத்தகு பளிக்குப் பூதி
விஞ்சமெய் யணிந்து வையம் வியக்குமா விரத ரானார்.

171

[பஞ்சை மிதித்தாலும் நடுங்கும் நூபுரமணிந்த மென்மையான பாதமுடைய வஞ்சிக்கொடி போன்ற நுண்ணிடையார் மேல் காமமுறாத , காமமயக்கத்தை அறப்போக்கிய முனிவரெல்லாம் வியக்குமாறு பஞ்ச முத்திரையினோடு திருநீறு உடல் முழுதும் அணிந்து உலகம் போற்றும் மாவிரதர் ஆனார்.]

காளக மிடற்று முக்கட் கதிர்மதி வேணி நாதர்
வாளுமி ழனைய பூதி மணியுரு வயங்கப் பூசிக்

கோளறு யோகபீடத் திருந்தருள் கோல வைப்புக்

காளுநற் பெயர்மற் றம்ம மாவனம் ஆகு மன்றே.

172

[காளகம்- கருமை. காளக மிடறு- நீலகண்டம். கதிர் மதி வேணி நாதர்- ஒளிரும் மதியைச் சடையில் அணிந்த ஈசர். வாள் உமிழ் அனைய விபூதி- வெண்மையான ஒளியை உமிழ்வது போன்ற திருநீறு. உமிழ்தல்- இலக்கணை. மணி உரு வயங்கப் பூசி- செம்மணி போன்ற தன் திருமேனியில் விளங்கப் பூசி. கோள் அறு யோக பீடம்- குற்றம் அறுக்கும் யோக பீடம். வைப்பு- தலம். இவ்வாறு இருந்தருள் தலத்திற்குப் பெயர் மாவனம்.]

பின்பராக் கிடக்கை மாயன் பேரறி வுடைய னாகி

யன்புமீக் கிளைப்ப வில்லத் தடியிலா யிரம்ஆண் டாரா

இன்பமே வடிவாய்த் தோன்றும் இலிங்கத்திற் பூசை யாற்றி

யென்புநெக் குருக முன்னின் றேத்தினான் மறைநூல் கொண்டு.

173

[அராக் கிடக்கை மாயன் பாம்புப் படுக்கையனான மாயன். அன்பு மீ கிளைப்ப- பத்தி மேலும் மேலும் பெருக. விலவத்தின் அடியில் அனுபவித்து ஒழியாத பேரின்பமே வடிவாக தோன்றும் இலிங்கத்தில் மறை நூல் கொண்டு என்பு நெக்குருக பூசை ஆற்றினான்.]

நினைப்பதே வாயி லாக நெஞ்சகங் கோயில் கொள்ளும்

அனைத்துமாய் நிறைந்த சோதி யமலனர் திருமால் முன்னர்க்

கனைத்துவண் டுளர்ந்து மூசிக் கமழ்நறாத் தேறன் மாந்துஞ்

சுனைக்கரு நீல வாட்கட் டோகையோ டினிது தோன்றி.

174

[தம்மை நினைப்பதே ஏதுவாகக் கொண்டு நினைப்பவர் மதைக் கோயிலாகக் கொள்ளும் அமலனாராகிய இறைவர், திருமால் முன்னர் அம்பிகையுடன் இனிதுதோன்றினார்.]

திருவருட் பார்வை நல்கிச் செயிர்தப வுலக மூன்றுங்

கருணையிற் புரக்குங் காவற் கருந்தொழி லளித்து வார்ந்து

பொருதிரை சுருட்டும் வேலைப் புணரிநீர்ப் பரப்பிற் றோன்று

மருமலர்க் கமல மாதைச் சத்தியா மணப்ப நல்கி.

175

[உலகம் மூன்றையும் பாதுகாக்கும் பெரிய தொழிலை அளித்துக் கமலமாதுவாகிய இலக்குமியைச் சத்தியா மணக்க அருளினார்.]

சத்திய வுலகிற் கெட்டுக் கோடியோ சனையின் மேலால்

அத்தனார் சிவலோ கத்துக் கவையிரட் டியின்கீ ழாகத்

தொத்தொளி மணிகள் பம்பிச் சுடரும்வை குண்ட லோக

மொய்த்தசீர் முகிழ்ப்ப வாக்கி முழுமணித் தவிசி னேற்றி.

176

[பிரமணின் உலகம் சத்திய உலகம். அதற்கு எட்டுகோடி யோசனை தூரத்துக்கு மேலாகவும் சிவலோகத்துக்குப் பனாறு கோடியோசனை தூரத்துக்குக் கீழாக ஒளி பம்பிப் படரும் வைகுண்ட லோகம் முகிழ்க்கச் செய்து, அரசு கட்டிலேற்றி]

விரைகுலாங் கங்கை நீரான் மேதக வபிடே கித்துப்
புரைகுலா மதிகா ரங்கள் போதவ்யத் தருளிச் சூழ்ந்த
நிரைகுலாந் தேவ ரெல்லா நிரந்தடி வணங்கச் செய்தங்
குரைகுலாந் தெய்வ மாயை தன்னையு முதவி னாரால்.

177

[கங்கை நீரால் அபிடேகித்து, உயர்வான அதிகாரங்கள் நிறைய அளித்து,
தேவர்கூட்டங்கள் வனங்கச் செய்து,

புகழுடைய தெய்வ மாயையும் உதவினார். மாயை மயக்கஞ் செய்யும்]
மாதர்வாள் விழியிற் கொட்கும் வண்டுளத் துளவத் தண்டார்
மாதவன் றொழுதிவ் வாறு வளங்கதி பெற்ற வாற்றால்
மாதுளங் கனிகள் தேர்ந்து மந்திக ளுகளுஞ் சோலை
மாதர்வண் காஞ்சி விண்டு புரமெனும் வழக்கிற் றாமால்.

178

[விழியின் -விழியைப் போல, இன் உவம உருபு. கொட்கும்- சுழலும். வண்டு உளத் துளவத் தண் தார்- வண்டு மொய்க்கும் குளிர்ந்த துளசி மாலையை அணிந்த. மாதவன் மா- இலக்குமி. தவன்- கணவன். மாதவன் தொழுது இவ்வாறு வளமையும் நற்கதியும் பெற்ற தலமாதலால் விண்டுபுரம் என வழங்கலாயிற்று.]

அன்னவன் பூசை யாற்றும் அருட்சிவக் குறிக்கு நாமம்
மன்னுசார்ங் கேச னென்ன வையக மூன்றும் ஓதும்
இன்னதா லிறைவர் காயா ரோகணப் பெருமை யிப்பான்
மின்னுமேற் றளியின் வைகும் விமலர்தம் பெருமை விள்வாம்.

179

[திருமால் பூசையாற்றிய சிவலிங்கத்தின் திருப்பெயர் சார்ங்கேசன் என மூவுலகும் ஓதும். காயாரோகணப் பெருமை இத்தகையதாகும். இனி மேற்றளியில் வைகும் விமலருடைய பெருமையைக் கூறுவாம்]

கலிநிலைத்துறை
நிலவு வாணகை மடந்தையர் நித்தலும் பொதும்பர்க்
கலவ மாமயில் நாடகங் கண்டுகண் களிக்கும்
அலகி லாதசீர்க் கன்னிகாப் பணிநகர் வரைப்பின்
இலைய வேற்படைக் கடவுளா ரிருக்கையின் மேனாள்.

180

[நிலவொளி போலும் நகை யுடைய மகளிர் நாள்தோறும் மலர்ச்சோலைகளில் தோகை மயில் நாடகத்தைக் கண்டு களிக்கும் அளவிலாத பெருமையுடைய கன்னிகாப்பு நகரில் இலைபோலும் கூருடைய வேற்படை கடவுளின் இருக்கையில் முன்னொருநாள்]

பொற்ற தாமரைக் கிழவனும் புலோமசை மடந்தை
முற்றி லாவிளமுக்கிழமுலை திளைக்குமன் னவனுங்
கற்றை வார்சடை முனிவருங் கடவுளர் பலரும்

மற்று னோர்களும் வந்தொரு வேள்வியாற் றினரால்.

181

[பொற்றாமரைக் கிழவன் -பிரமன். புலோமசை- இந்திராணி. மன்னவன்- இந்திரன்.
கடவுளர்- தேவர்கள்]

விரைக்குந் தீம்புகை விண்ணெலாம் பரவவா குதிகள்
நிரைக்கும் வேள்விசெய் சாலையின் நிரந்தவர் பலரும்
உரைக்கும் வார்த்தையின் ஒருமுதன் மாயவன் என்றும்

பரைக்கு நாயகனே யென்றும் பன்னினர் கலாய்த்தார்.

182

[வேள்விச் சாலையில் பரவியிருந்தவர்கள் பலரும், ஒப்பற்ற முதல்வன் எனும்
புகழுரைக்கு உரியவன் மாயவனே என்றும் பரைக்கு நாயகனாகிய பரனே (சிவன்)
என்றும் தம்முள் கலகமிட்டிருந்தனர். பன்னினர்- பலமுறை கூறினர். கலாய்த்தார்-
தம்முள் மாறுபட்டார்.]

கணங்கொ டார்த்துவட் காரெனக் கதக்கலாம் விளைத்துப்
பிணங்கு பெற்றிமை நோக்கியப் பிணக்கினைத் தவிர்ப்பத்
துணங்கை யாடிவன் பேய்க்கணந் துவன்ற வெஞ்சூர்மேல்

நிணங்கொள் வேற்படை விடுத்தவன் கருணையி னிகழ்த்தும்.

183

[கணம்- கூட்டம் அணி. ஆர்த்து- ஆரவாரித்து. வட்கார்- பகைவர். கதம்+ கலாம்+
கதக் கலாம்- கோபத்துடன் கலகம். பிணங்கு பெற்றிமை- பகை கொண்ட தன்மை.

பிணக்கு- மாறுபாடு. துணங்கை- A kind of dance in which the arms bent at the elbows
are made to strike against the sides; முடக்கிய இருகைகளையும் விலாப்புடைகளில்
தாக்கி ஆடும் கூத்து. முருகன் குறவர்களோடு ஆடிய ஒருவகைக் கூத்து. வெஞ்சூர் மேல்
வேற்படை விடுத்தவந் முருகன். நிகழ்த்தும்- கூறும்.]

பெருகு மாமறைப் பொருளெலாம் பிழைதப வுணர்ந்துந்
திருகு நெஞ்சினர் போற்கலாம் விளைக்கும் புன்றிறத்தீர்
பொருத லீரிது கேண்மின்றம் பொருவருந் தலைவன்

மருவ லார்புரம் அனலினுக் கூட்டிய வள்ளல்.

184

[பிழைதப- ஐயம் விபரீதம் ஆகிய குற்றங்கள் இன்றி. திருகு நெஞ்சினர்-

மனக்கோட்டம் உடையராக. கலாம்- கலகம், சண்டை. மறைப் பொருளைப் பிழைதப
உணர்ந்தும் மனக்கோட்டம் உடையவர்களைப் போலச் சண்டையிட்டுக்
கொள்கின்றீர். புன் திறத்தீர்- புல்லிய இயல்புடையீர். பொருதலீர்- போர் புரியும்
மனத்தீர். நான் உரைக்கும் இதனைக் கேண்மின். நம் அனைவருக்கும் ஒப்பற்ற
தலைவன் பகைவருடைய முப்புரத்தைத் தீக்கு ஊட்டிய வள்ளலே. (சிவனே).]

அறிவ னாகிமற் றறிந்திடப் படுபவ னாகிச்
செறியு மண்ட கோடிக ளெலாஞ் செறிபவ னாகிப்
பிறிவி லாதவைந் தொழிலையும் பேதுறா தெவர்க்கும்

நெறியின் ஆற்றுறு நிருமல னாகுமவ் வீசன்.

185

[அறிவன்- முற்றறிவுடையவன், சர்வஞ்சூன். அவனே உயிர்களுக்காக உயிருக்குயிராகி அறிபவன். உயிர்களால் அவனுடைய அருளாலே (பதிஞானத்தால்) அறிந்திடப்படுபவன். செறிந்த அண்டகோடிகளில் எல்லாம் ஆதார அந்த வத்துவாக இருப்பவன். உலகுயிர்களுடன் பிரிவிலாது அத்துவிதமாக நின்று ஐந்தொழிலையும் சலமின்றி ஆற்றுபவன். ஐந்தொழில் செய்தும் சற்றும் விகாரம் எய்தாதவன். நின்மலன் ஆகும் அவ்வீசன். பேதுறாமை- ஐந்தொழில் புரிதலால் சலியாமையும் விகாரம் எய்தாமையும்.]

ஈசன் மாட்டிள மகவெனப் பிறப்பவன் இணர்ப்பூங்
காசை போல்நிற மேனியான் அரன்கடைக் கணிப்பத்
தேசு லாவுமைந் தொழிலினுள் ஒருதொழில் செலுத்தி
மாசு தீர்ந்தவன் ஆனந்த வடிவினின் மறைவான்.

186

[ஈசனிடத்தில் இள மகவெனப் பிறப்பவன் காயாம்பூப் போன்ற மேனியனாகிய திருமால். சிவனுடைய கடைக்கண் அருளினால் ஐந்தொழில்களில் காத்தலாகிய ஒரு தொழில் செய்து, மலமாகிய மாசு தீர்ந்து பின் ஆனந்த வடிவினனாகிய சிவபரம்பொருளில் மறைவான்.]

ஆத லாலரன் அரியெனும் அவர்க்குவேற் றுமையின்
றோது மாறுநீர் காணவும் ஊக்குவல் என்று
தீதி லாதமால் வருகெனச் சிந்தையிற் படர்ந்தான்.

காதன் மீக்கொள ஆங்கவன் கதழ்ந்துமுன் அணைந்தான்.

187

[ஆதலால் அரன் என்றும் அரி யென்றும் அவருக்குள் வேற்றுமையின்றி நீர் உணர முயல்வேன். என்று கூறி, குற்றமற்ற திருமால்வருக என மனதில் நினைந்தான். திருமாலும் விரைந்து அங்கு அணைந்தான். ஊக்குவல்- முயல்வேன். காண- உணர. படர்ந்தாந் நினைந்தான். கதழ்ந்து- விரைந்து.]

பித்தர் போலிவர் பிதற்றிய திஃதுமற் றிதுயான்
வித்த கம்பெற நொடிந்ததென் றுள்ளவா விளம்பி
மைத்த மேனியாய் மழைக்களத் திறைவனை மனத்திற்
பத்தி யாற்படர்ந் தாங்கவ னாகெனப் பணித்தான்.

188

[அரனுக்கும் அரிக்கும் பேதம் கற்பித்திவர் பித்தர் போல் பிதற்றியது இது. யான் ஞானம் பெறக் கூறியது இது. என்று உள்ளவாறு விளம்பி, கரிய மேனியாய்! கார்மேகம் போலக் கரிய கண்டத்திறைவனை, மனத்தில் பத்தியோடு தியானித்து நீ ஆங்கு அவனாகுக எனப்பணித்தான்.]

நன்று நாயக வெனவுள நலக்க வானந்தத்
தொன்றி வேறறக் கலந்துமேன் முகமுற விருந்து
மன்று ளார்திரு வருளினான் மான்மழு முதலாம்
வென்ற பேரொளிச் சிவவடி வெய்திமே தக்கான்.

189

['நன்று நாயக' என்று உள்ளம் மகிழ் ஆனந்ததுடன் ஒன்றி வேறறக் கலந்து
மேற்றிசையிலிருந்து அம்பலவாணர் திருவருளினால் மான் மழு முதலாம்
அடையாளங்களுடன் சிவசாரூபம் பெற்றான்]

கண்ட யாவரும் விம்மிதக் களிப்புமீக் கிளைப்ப
மண்டி வீழ்விழி வார்புனற் குளித்தனர் மம்மர்
கொண்ட சிந்தையைத் தணந்தனர் குளுஉமதி மிலைத்த
அண்ட நாயகர் தலைமையே தலைமையென் றறிந்தார்.

190

[திருமால் சிவ சாரூபம் அடைந்ததை யாவரும் கண்டு விம்மிதர் ஆயினர்.
கண்களிலிருந்து சொரிந்த நீரில் குளித்தனர். அறிவு மயக்கம் நீத்தனர். பிறை
மதியணிந்த தேவாதிதேவர் தலைமையே தலைமை என்று அறிந்தனர்.]

அட்ட ரூபமுந் திருவுரு வாக வாழ்ந்தருளும்
மட்டு வார்புழல் மலைமகள் கொழுநர் அம்மாலே
விட்டி டாததந் திருவுரு வாகவீற் றிருந்தார்
கட்டு மாமலம் உயிர்க் கெலாங் களைதரு கருத்தான்.

191

[எட்டு மூர்த்தங்களும் தம் திருவுருவாக வாழ்ந்தருளும் மலைமகளின் கொழுநர்,
அத்திருமால் விட்டிடாத தம் திருவுருவாக வீற்றிருந்தார். தளையாகிய ஆணவமலத்தை
உயிர்களுக்கெலாம் களைதரும் கருத்துடன். திருஞான சம்பந்தர் திருமாலுக்குச்
சிவசாரூபம் அளித்தனர் என முதற்காண்டம் கூறும்.]

கூற்றை வென்றவர் இன்னணம் அமர்ந்த கொள்கையினால்
ஏற்ற மாய்த்திரு மேற்றளி யெனப்பெயர் போய
தாற்றல் சாலயில் வேற்படை யண்ணலார் சிவமாய்த்
தோற்றி மாயவ னிருந்தவத் துகளிலாத் தானம்.

192

[கூற்றை வென்றவர் இவ்வாறு இங்கு அமர்ந்த ஏற்றத்தால் இத்தலத்திற்குத்
திருமேற்றளி எனப் பெயர் விளங்கியது. ஆற்றல் மிக்க அயில்வேற்படை அன்னல்,
குமரன் சிவமாய்த் தோன்றியது. மாயவனின் குற்றமற்ற தவத்துக்குத் தானமாயது.]

இறைவன் மாலெனும் மதத்தினார் எறுழ்மன இரும்பு
மறியு மாறுமிக் கார்விடு மத்திகை யாகும்
அறவ னார்திரு மேற்றளி யரும்புக ழிதுவான்
நெறிகொ ளிந்திரா லயத்துமா நிமலர்சீ ருரைப்பாம்.

193

[திருமாலே முதல்வன் எனும் மதத்தினரின் வன்மன இரும்பு பின்வாங்கி ஓடுமாறு அறிவின் மிக்கார் விடும் மத்திகையாகும். மத்திகை-1. Whip, horse- whip; குதிரைச்சம்மட்டி. திருமேற்றளியின் புகழ் இதுவாகும். இனி, இந்திராலயத்து மாநிமலர் புகழ் உரைப்பாம்.]

தரள மாலிகை தூக்கிய தனிக்குடை நிழற்ற
அரவ அல்குலா ரிருபுரங் கவரிகா லசைப்ப
விரவு பன்மணித் தவிசின்வீற் றிருந்து விண்ணாடு
புரவு பூண்டதோள் பொலங்கதிர்த் தாரினான் மேனாள். 194

[முத்து மாலைகள் தொங்கும் ஒப்பற்ற குடை நிழலைச் செய்ய அரம்பையர் இருபுறமும் கவரி வீச, பலமணிகள் பதிக்கப் பெற்று ஒளிவீசும் தவிசில் வீற்றிருந்து தேவலோகத்தைப் பாதுகாத்து ஆண்டுவரும் கற்பகமாலைத் தார் அணிந்த இந்திரன்முன்னொருநாள்]

மல்ல லோங்கிய விந்திர பதம்பெற மதித்துச்
செல்ல றாதுகண் படுக்குமென் சினைப்பொழிற் றளிர்ந்த
பல்ல வங்கள்வாய்க் கொழுதுகோ கிலங்கள்பண் பயிலுஞ்
சொல்ல லருங்கவின் காஞ்சியைத் துனைந்துசென் றடைந்தான். 195

[மல்லல்- வளம். மதித்து- விரும்பி. செல்- மேகம். பல்லவங்கள் - தளிர்கள். கோகிலங்கள்- குயில்கள். துனைந்து- விரைந்து. பலவளங்களும் ஓங்கிய இந்திரபதவியை மீண்டும் பெற விரும்பி மேகங்கள் நீங்காது தங்கி இருக்கும் கிளைகள் பரந்த பூம்பொழில்களில், தளிர்கலைக் கோதி குயில்கள் பன்பயிற்றும் சொல்லுதற்கரிய அழுகொண்ட காஞ்சிமாநகரை விரைந்து அடைந்தான்.]

உழுந்து மாத்திரை நீர்முகந் துண்ணினும் பவநோய்
விழுந்து சேணிடை யிரிதர மெய்ப்பயன் விளைக்கும்
அழுந்து பட்டகம் பாநதி யாடியே கம்பக்
கொழுந்து வெண்மதி மிலைச்சிய கோனடி பணிந்தான். 196

[தன்னுடைய நீரினை உழுந்து அளவே முகந்து உண்டாலும் பிறவி நோய் தூரத்தே ஓட மெய்ப்பயன் விளைக்கும் ஆழம்பட்ட கம்பா நதியில் ஆடி ஏகம்பக் கோன் அடிபணிந்தான்.]

நெட்ட ராப்பயி லுலகமு நெடுங்கணிற் காணக்
குட்ட வாவியொன் றகழ்ந்துமற் றதனிடைக் கொழுந்தேன்
மட்டு வார்ந்துவண் டினங்குலா மாழையங் கமல
வட்ட வாய்மலர் மலர்தர நிருமித்தான் மன்னோ. 197

[நெட்டு அரா- நீண்ட பாம்பு. அராப்பயிலும் உலகம்- நாகலோகம். குட்ட வாவி- ஆழமான குளம். மாழையங் கமலம்- பொற்றாமரை. நாகலோகத்தைக் கண்ணால்

காணும்படியாக ஆழமான வாயியொன்றை அகழ்ந்து அதனிடையே கொழுந்தேன்
வார்ந்து வண்டுக் கூட்டம் மொய்க்கும் பொற்றாமரை மலர நிருமித்தான்]

ஆண்டை யாயிரமத் தடத்திரும் புனலானும்
மாண்ட பேரொளித் தமனிய வனசத்தி னானும்
நீண்ட செஞ்சடை நிமலரைப் பூசனை யாற்றி

யீண்டு மாமறைத் துதிபல வன்பினேத் தெடுத்தான். 198

[ஐயாயிரம் ஆண்டு அந்தக் குளத்தின் மிக்க புனலாலும் அங்கு மலர்ந்த
பொற்றாமரை மலர்களாலும் நீண்ட செஞ்சடை நிமலராகிய பரமேஸுவரனைப்
பூசித்து துதிமொழிகள் பலமொழிந்து வழிபட்டான்]

போற்றும் அன்பினுக் கிரங்கி மின்பொதிந்த செஞ்சடைமேற்
கீற்றி ளம்பிறை மிலைச்சிய கேழ்கிளர் புனித
நீற்று மேனியார் நிரைவளை முன்கை மென்சாயற்
கூற்றம் வென்றகட் குமரியோ டெதிரெழுந் தருளி.

199

கருணை நோக்களித் தொளிர்முடிக் கடவுளர்க் கிறையாத்
திருநி லாமம ராவதி வயிற்செழுங் கமலத்
தொருவ னாற்சசி யுட னபி டேகநீ ராட்டிக்

குருநி லாமுடி சூட்டினர் வரங்களுங் கொடுத்து. 200

[ஒளிர் முடிக் கடவுளர்- பிரகாசிக்கும் மகுடம் அணிந்த தேவர்கள். திரு நிலாம்
அமராவதி- செல்வம் நிலவு கின்ற அமராவதி- தேவலோகத்தின் தலைநகர்.
செழுங்கமலத்து ஒருவன் -பிரமன். சசி- இந்திராணி. குரு- நிறம்]

அண்ணன் மால்களிற் றிந்திரற் கரசினை யளித்து
வண்ண மாலிகைச் சடைமுடி வள்ளலார் மகிழும்
எண்ணில் சீர்வளர் அத்தலம் இந்திரா லயமென்
றுண்ணி லாவுபே ரன்பின ருரைத்திடப் படுமால்.

201

[அண்ணல் மால் யானை- அயிராவதம், இந்திரனுடைய பட்டத்து யானை.

இந்திரனுக்கு அரசளித்து, வண்ண மலர்மாலைகளைச் சடையில் அணிந்தபிரான்
மகிழும் எண்ணற்ற பல வளங்களைப் பொருந்திய அத்தலம் இந்திராலயம் எனப்படும்.]

கருத்தி ரப்பினை யருளுமக் காமர்பூந் தலத்தி
னுருத்தி ரப்பெயர் வள்ளலா ரொளிர்சரண் மீட்டும்
விருத்தி ரப்பெய ரானுயிர் விளித்தமா சறவத்
தருத்தி ருப்பதிவ லாரிபூ சனைபுரிந் தனனால்.

202

[மனதில் விரும்பியதை அருளும் அந்த அழகிய தலத்தில் உருத்திரன் எனும்
பெயருடன் வீற்றிருக்கும் வள்ளலாரின் திருவடிகளைவிருத்திராக்ஷரன் எனும்]

பெயருடைய அசுரனைக் கொன்ற பாவம் மீட்டும் வந்தெய்திடாதவாறு நீங்க வலாரி பூசனை புரிந்தனன். விளித்த மாசு- கொன்றதால் உண்டான பாவம். தரு- கற்பகமரம். திருப்பதி- இந்திரலோகம். வலார்- வலாரி என்ற அசுரனைக் கொன்றவன்.]

கந்த வார்பொழில் சூழ்ந்துதண் ணெனக்குளிர் கஞற்று
பந்த நீத்தருள் பணாதரேச் சுரப்பதி யமர்ந்த

அந்த மாதியி லாதவர் பெருமைமற் றறைவாம்.

203

[கந்தம்- நறுமணம். கஞற்றும்- மிகும். இந்திராலயத்து இறைவர் பெருமை இது. இனி, பணாதரேச்சுரம் அமர்ந்த அந்தம் ஆதி இலாதவர் பெருமை கூறுவாம்.]

வேறு

பைத்தெழுந் தார்க்கும் படர்திரைப் பாற்கடற் பாயல்கெழீஇ
நித்தலும் வாட்கண் படுக்கு நெளியுடற் பாப்பணையான்
தத்தொளி காலுந்தி நாண்மலர்த் தாமரைமேன் முகிழ்த்துக்

கொத்துறு வையமெ லாந்தருங் குண்டிகைக் கையவனே.

204

[பைத்து- சினந்து. இங்கு அலை குதித்தலைக் குறிக்கும். படர் திரை- கரையை நோக்கிப் படரும் அலை. பாயல் கெழீஇ- பாயலைப் பொருந்தி. நித்தலும்- நாள்தோறும். வாட்கண் படுக்கும்- அறிதுயில் கொள்ளும் பாப்பணையாந் திருமால். தாமரை மலர் மேல் வையகமெல்லந்ஹரும் குண்டிகைக் கையவந் பிரமன். கொத்துறு வையம்- பிரபஞ்சத் தொகுதி. குண்டிகை- கரகம். பாப்பணையானின் ஒளிகால் உந்தியில் பூத்த நாண்மலராகிய தாமரை. அதில் இருப்பவன் -பிரமன்.]

எத்திசை வாழ்நரும் விம்மிதம் பூப்ப வெழில்பரப்புஞ்
சத்திய லோக வரைப்பினத் தாணி தனிற்கிரணம்
மொய்த்த விராதன மேற்சன காதி முனிவரெலாம்

பத்தியிற் சூழ்தர வீற்றிருந் தான்பலர் போற்றுறவே.

205

[பிரமன் சத்தியலோகத்தில் அரசிருக்கை (கொலு) யாகமொய்த்து அவிர் ஆசனம் மேல் சனகாதி முனிவரெலாம் சூழ்ந்திருப்ப வீற்றிருந்தான்.]

ஆங்கவன் மேவரு சேவைசெய் வானங் கடுத்தணுகித்
தூங்குகை நாற்பெருங் கோட்டயி ராவதந் தூண்டிறையும்
வீங்கிய சீர்ப்புல வோர்முத லோரும் விழுந்திறைஞ்சி

ஓங்கிய பேரருள் பெற்றொரு பாங்கரி ருந்தனரே.

206

[அங்குஅவன் ஏவிய பணிகளைச் செய்ய இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் அவனுடைய அருள் பெற்று ஒருபக்கத்தில் இருந்தனர். தூங்கு கை- தொங்கும் கை. நாற்பெருங்கோட்டு அயிராவணம்- இந்திரனின் வாகனமாகிய அயிராவணம் நான்கு தந்தங்களை உடையது.]

பாற்றருந் துப்புடைக் காலிறையோனும் படர்ந்துதன்றன்
ஆற்றலி னாயத ருக்குடன் அம்புயத் தான்மலர்த்தாள்

போற்றியன் னானரு ளேவலி னாற்பொலந் தாரலங்கல்
ஏற்றிய தோட்புல வோரொடும் அங்கண் இருந்தனனே.

207

[பாற்றரும்- பாறு+அரும்- அழித்தற்கரிய. துப்பு- வலிமை. கால் இறை- வாயுதேவன். அம்புயத்தான் -பிரமன்.]

தருக்கிய மாணின்மை நோக்கி யிவனித் தருக்கை யின்னே
முருக்குவல் யானென முன்னி யம்போருக முன்னவனம்
மருக்கிளர் தார்வளி வேந்தனை வாண்முகம் பார்த்துனது
திருக்கிள ராற்றலொன் றேமிக்க தாமென்று செப்பினனே.

208

[இந்திரனின் தருக்கினால் விளைந்த மாட்சிமையின்மையை நோக்கி, இவனுடைய தருக்கை இப்பொழுதே கெடுப்பேன் எனப் பிரமன் நினைத்து, மணம் கமழ்கின்ற மாலையணிந்த வாயு வேந்தனை நோக்கி, 'உன்னுடைய ஆற்றலே மிக்கதாம்' என்றனன். மாண் இன்மை- மாட்சிமை இன்மை. இவந் இவனுடைய. முருக்குவல்- கெடுப்பேன். வளி வேந்தன் - வாயுதேவன். திரு கிளர் ஆற்றல்- அழகிய உலவுகின்ற ஆற்றல்]

குய்யம்வைத் தோதிய நான்முகத் தான்மனக்கோ ளறியான்
வையகம் போற்று மதுகையி னான்மகிழ் கூர்ந்திறைவா
மெய்யுரை யாடினை யாலென தாற்றலை மேம்படுத்தற்
கையமின் றேயெனத் தானுந்த னாற்றல்கொண் டாடினனே.

209

[குய்யம்- வஞ்சனை. மனக்கோள்- மனதிற்கொண்டது. மதுகையினான் - வலிமையுடையவன். மகிழ் கூர்ந்து- மகிழ்ச்சி மிக அடைந்து. ' உண்மை உரைத்தனை. என் ஆற்றல் மெம்மப்பட்டது என்பதற்கு ஐயமே இல்லை' எனத் தானும் தன் ஆற்றலை வியந்து கொண்டாடினன்.

தற்புகழ் கேட்டுளத் தீண்டும் பொறாமை தலைவரலும்
விற்படு மாமணிச் சூட்டழற் காரிவெண் கூரெயிற்றுப்
பொற்பிதிர் நேர்பொறிப் பேழ்வாய்ப் புணர்க்கவை நாவிரிபை
யெற்படு வாருடற் சேடன் முறுவலித் தெள்ளினனே.

210

[வாயுவின் தற்பெருமைகேட்டுப் பொறாமை மேலிட்டு சேடன் எள்ளி நடையாடினன். பாம்பு வர்ணனை நோக்குக. விற்படு மாமணிச்ச் சூட்டு- ஒளிவீசும் மணியுடைய தலை உச்சி. காரி- நஞ்சு. நஞ்சுடைய கூரெயிறு. புள்ளிகளையுடைய பெரியவாய். பிளவுபட்ட இரட்டை நாக்கு.பை- படம். ஒளியான நீண்ட உடல்]

எள்ளிய வாறுநன் றேளறுழ் யாதுமி லாய்க்கெனவே
வெள்ளொளி காலுடற் சேடனைக் காலிறை யோன்வெகுளத்
தள்ளரு மாண்வலிச் சேடனுஞ் சாலத்த முன்றுருப்ப
நள்ளலர் போலிரு வோர்க்கும்வெம் போர்நனி மூண் டதுவே.

211

[உடல் வலிமையிலாதாய் எம்மை எள்ளியவாறு நன்றே என வாயுதேவன் வெகுள,
சேடனும் கோபத்தில் சீற பகைவர் இருவருக்கும் வெம்போர் மிகவும் மூண்டது. பாம்பு
உடலால் ஊர்வதால் கால் உடற் சேடன் என்றார்.]

மூண்டவெம் போர்தணி யாமையி னாங்கவர் முண்டகத்தின்
ஆண்டகை சேவடி தாழ்ந்தடி யேமெறுழ் ஆற் றலினுள்
மாண்டது தேர்ந்துரை வாணிதன் கேள்வ வெனப்பழிச்சி
வேண்டலும் நான்முகன் நாரதன் மேல்விழி போக்கினனே. 212

[மூண்ட போர் தணியாமையினால் அவர்களிருவரும் பிரமனிடம் சென்று வணங்கி
எம் இருவர் ஆற்றலுள் பெருமையுடையது தேர்ந்து உரை என வேண்ட,
வாணிகேள்வன் பதிலுரைக்குமாறு நாரதனை நோக்கினன்.]

ஏரியல் தாதுகு டைந்துசெந் தேனுண் டெறிந் திருந்து
காரளி மூசுவண் டாமரைத் தோன்றல் கருத் தறிந்து
சீரிய பூதிதி மிர்ந்தொளி காலுந் திருவுருவின்
நாரத மாமுனி மற்றவர்க் கீது நவின்றிடுமே. 213

[எறிந்திருந்து- தாது குடைந்து தேனுண்டு தேக்கெறிந்து. பெருமையுடைய திருநீறு
மிகப்பூசி ஒளி உமிழும் திருவுருவுடைய நாரதன்]

ஏற்றிரு வீரும் இனியிக லாதிர்பொன் மேருவரை
தோற்றிய வாயிரங் கோடுஞ் சுடர்ப்படத் தாற்பொதிக
ஆற்றலஞ் சேடன் அவற்றைப் பெயர்க்க அடல்வளியிச்
சாற்றிய ஆற்றிற் றெரித்தும் வலியெனச் சாற்றினனே. 214

[இருவீரும் இனிச் சண்டை இடாதீர். பொன்னிற மேரு மலையின் ஆயிரம்
சிகரங்களையும் தன்னுடை ஒளிமிக்க படத்தால் பொத்தி இகலும் ஆற்றல்
சேடனுடையது என- வாயுவுக்கே இவ்வாற்றல் உண்டு எனதெரிந்து வைத்தும்- நாரதன்
கூறினன்]

வேறு
மற்றிது புரிது மென்னு மனத்தெழுங் காத லீர்ப்பப்
பொற்றபல அடுக்கல் சூழ்ந்த பொன்னெடுங் கிரியை யண்மிச்
செற்றிய சிகர மெல்லாஞ் சிக்கெனப் பொதிந்தான் சேடன்.
கற்றையங் கதிர்கால் சூட்டுக் கணமணிப் பணங்க டம்மால். 215

[இப்பொழுது இதனைச் செய்து பார்ப்போம் என்று மனத்தில் எழுந்த ஆசை தூண்ட
பொன்னிற அடுக்கல் சூழ்ந்த மேரிகிரியை அடைந்து செறிந்த சிகரங்களை யெல்லாம்
சிக்கென அகப்படுத்தித் தன் படத்தால் சேடன் பொதிந்தான். பணம்- படம்.]

இறுகுறப் பொதிந்து பற்றி யெறுழொடு கிடக்குஞ் சேடன்

பொறிஞெமிர் படங்கள் நீக்கப் பொள்ளென வெழுந்து வீங்கி
நெறுநெறு நெறுவென் றண்ட நெரிதர வோடியாடி

யறுவலி முழுதுங் காட்டி யுடன்றனன் வாயு தேவன் 216

[இறுக்கமாகப் பொதிந்து வலிமையொடு பற்றிக் கிடக்கும் சேடனின் புள்ளிகள்
உடைய படங்களை நீக்க அதன் மேல் விழுந்து நெறுநெறு நெறு என அண்டம்
நெரிதறத் தன்முழு வலிமையையுங் காட்டி வாயுதேவன் உடன்றனன்.]

ஒருபக லளவிற் பன்னா னுற்றன வென்னப் பல்காற்
பரிதியங் கடவுண் மேருப் பருவரை சூழு மந்தப்
பெருவரை தாமுஞ் சூழப் பெட்டன போன்றுவேலைக்

குருமணி நீருஞ் சுற்றுங் குரைவளி கொட்கு நீரால். 217

[ஒரு பகல் அளவில் அதாவது அறுபது நாழிகைக்கண் பலநாள்கள் கழிந்தன
என்னும்படியாக சூரியதேவன் வலம் வரும் அந்த மேருமலையும் சுழன்றது அந்தப்
பெரியமலையைத் தாமும் சுழல விரும்பியது போல நீலக் கடல் நீரும் சுற்றும்,
சூறாவளிக் காறு சுழற்றும் காரணத்தால். சூழும்- வலம் வரும்; வினை முற்று.
கொட்கும்- சுழற்றும்.]

எழுந்தன வரைகள் விண்ணத் திழிந்தன தாரும் மண்ணின்
அழிந்தன வுலகம் ஓட்டை யாயின அண்ட ஆண்மை
கழிந்ததிக் கயங்கள் திக்கிற் கதுவின துய்யிற் கொண்மூ

ஒழிந்தன மகிழ்ச்சி யார்க்கும் உற்றன துயர மெல்லாம். 218

[மலைகள் நிலத்தைவிட்டு மேலே எழுந்தன. மரங்கள் விண்ணில் இழிந்தன; உலகம்
மண்ணாகி அழிந்தன. அண்டங்கள் ஓட்டையாயின. திக்கு யானைகல் ஆண்மை
கழிந்தன. பஞ்சு போல மேகக் கூட்டம் திக்குகளில் பரவின. யார்க்கும் மகிழ்ச்சி
ஒழிந்தன. துயரமெல்லாம் உற்றன. தாரும்- தருவும்- மரங்கள். திக்கயங்கள்- திக்கு
யானைகள். துய்-பஞ்சு]

எறுழ்வலிப் பவனப் புத்தேட் கின்றுணை யாகிப் போருக்
குறுவபோ லுலவைத் தோன்றலுடன் கெழீஇப் பிறங்கற் கோடும்
பறவையும் விலங்கு நீண்ட பராரைமா மரமும் மற்றும்

மறிதருஞ் சுழலு மோடும் மலையும் பின்வாங்கி நீங்கும். 219

[எறுழ்- வலிமை. பவனப்புத்தேள், உலவைத் தோன்றல்- வாயுதேவன்.
வாயுதேவனெளக்குத் துணையாகபோருக்கு வந்தன போல சிகாங்களும் பறவைகளும்
விலங்குகளும் பருத்த அடிகளையுடைய பெரிய மரங்களும் பிறவும் ஓடும் மீளும்
சுழலும். மலையும் அடிபெயர்ந்து நீங்கும்.]

மேக்கெழும் புழுதித் தூளான் விழுத்துகின் மாசே றுண்ண
நோக்கமிக் கிமைத்தல் சால மெய்யொளி நொய்து சாம்பத்
தாக்கிய பவன வேகந் தனில்திருக் கண்ணி வாடப்

பூக்குல மாந்த ரொத்தார் பொருவரும் புலவ ரம்மா.

220

[ஒப்பற்ற விண்ணோரும் மண்ணுலக மாந்தரை ஒத்தார். எப்படியெனில், மேலே எழும் புழுதித்தாளால் அவர்களுடைய தூய உடை மாசேறிற்று. கண் இமைத்தது. ஒளியுடல் நிறம் மங்கியது. காற்று வேகத்தில் வாடாமாலை வாடியது.]

இவ்வகை யுடன்றுஞ் சேட னெனைத்துமெய் துளும்பா னாகிச்
செவ்வனங் கிடப்ப நோக்கிச் சிந்தனை யழுங்கி மாழாந்
தெவ்வெவ வுயிரினின்று மியங் குயிர்ப் பனைத்தும் வாங்கற்

கௌவிய மனத்தி னெண்ணி யடல்வளி முயற லோடும்.

221

[எனைத்தும்- சிறிதளவும். மெய்துளும்பான் - உடல் அசைவிலன். செவ்வனம்- நேரே. சிந்தனை அழுங்கி- இன்னது செய்வதென்று அறியாமல். மாழாந்து- அறிவு மயங்கி. ஓளவியம்- அழுக்காறு. அழுக்காறுற்ற மனத்துடன் எவ்வயிர்களிடத்தும் இயங்கும் மூச்சுக் காற்றை இயங்காமல் வாங்குதற்கு எண்ணி. அடல் வளி- போரிடுகின்ற வாயுதேவன்]

அரும்பிய முறுவ னல்லா ராடகப் பசும்பொற் கொங்கைக்
குரும்பைகா லுழக் க விள்ளுங் கொழுமலர்க் கற்பத் தண்டார்ப்
பெரும்புயக் குவட்டு விண்ணோர் பெரிதுளம் வெருவி வீணை
நரம்புளர் முனிவன் றன்னை நயந்தன ரிரத்தல் செய்தார்.

222

[விண்ணுலகத்து மகளிரும் ஆடவரும் மிக அஞ்சி நாரத முனிவனை அடைந்து தம்மைக் காக்குமாறு இறைஞ்சினர்.]

எவ்வமெய் தாதிர் நீவி ரெனச்சுரர் தம்மைத் தேற்றி
ஓளவியம் அனுக்கி நோற்ற அருந்தவ முனிவன் வல்லே
செவ்விய மணிகால் யாத்த திவ்வியா முறையை நீவிப்

பௌவவா யமுத மென்னப் படுநரம் புளர்ந்தான் மன்னோ.

223

[கவலைப்படாதீர் எனத்தேவர்களைத் தேற்றி , அழுக்காற்றை அறுத்துத் தவம் செய்த அருந்தவமுனிவன் உடனே உறையை நீக்கித் தெய்வதன்மை வாய்ந்த யாழினை எடுத்து கடலமுதம் என இனிமை தரும் நரம்பினை மீட்டினன். எவ்வம்- கவலை, வருத்தம். ஓளவியம்- அழுக்காறு. திவ்வியம்- திப்பியந் தெய்வத்தன்மை. பௌவம்- கடல்]

இன்னிசை செவிகள் தொறும் இவர்தலும் அரவச் செம்மல்
பன்னரு மகிழ்ச்சி பொங்கப் பரவசப் பட்டுத் தன்றன்
சென்னியொன் ரசையா நிற்பச் செவ்விகண் டுலவைத் தோன்ற
அந்நெடுந் தலைக்கீழ்க் கோட்டை ஐதெனப் பறித்து வீழ்த்தான்.

224

[இனிய இசை செவிகள் தொறும் ஏறலும், சேடன் சொல்ல வியலாத மகிழ்ச்சி பொங்கத் தன்னை மறந்து தன்னுடைய தலைகளில் ஒன்றை அசைத்தான். அதனைக் கண்டு வாயுதேவன் அந்தத் தலையை விரைவாக அடியுடன் பிடுங்கி வீழ்த்தினான்.]

உலவையங் குரிசி றன்பா லுற்றது வெற்றி யென்னாக்
கலகல முழங்கி யாருங் கையெறிந் தசதி யாடப்
பலமணி சுடருஞ் சூட்டுப் பல்பொறிச் சேடனம்மா
அலர்மனத் தெழுச்சி சாம்பச் சமழ்ப்பெனும் புணரி யாழ்ந்தான். 225

[வாயு தேவன் வெற்றி தன்பால் உற்றது என்று ஆரவாரித்து கையடித்து எள்ளி நகையாடினான். அதனைக் கண்டு சேடன் மன ஊக்கம் குன்றி நாணம் கடலில் மூழ்கினான். சமழ்ப்பு- நாணம்]

பரிபவப் பட்ட வாற்றாற் பாற்றரு மதுகை குன்றி
இருநிலந் தாங்க வல்லா தெய்த்தனன் அதனை நோக்கி
வரியளி முரலும் வாடா மலர்த்துழாய்ப் படலை மாலை
முருகுகொப் புளிக்கு மார்பின் முகின்மணி வண்ணன் சொல்லும். 226

[பரிபவம்- இழிவு. மதுகை-வலிமை, strength. இழிவுபட்ட சேடன் வலிமை குன்றி உலகத்தைத் தாங்க இயலாமல் இளைத்தான். அதனை நோக்கித் துழாய் மாலை மார்பன் நீலமேனியன் திருமால் சொல்லுவான்.]

கடவுளர் முனிவன் குய்யக் கருத்தினான் மகதி வீணை
தடவலு மிசைக்கோட் பட்டுத் தனித்தலை துளக்கி யிவ்வா
றிடருழந் துயங்கிச் சான்ற வெறுழ்வலி முழுதுந் தேய்ந்தாய்
சுடர்மணிச் சூட்டுத் தோன்றால் தொல்வலி பெறுமா கேட்டி. 227

[நாரத முனிவன் சூதான மனத்தினாக வாசித்த யாழிசையினில் மயங்கி ஒருதலையை அசைத்து இவ்வாறு இடர்ப்பட்டாய். உடல் வலி முழுதும் தேய்ந்துபோனாய். பழைய ஆற்றலைப் பெறும் வழி கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. குய்யம்- சூது, வஞ்சனை. தனித்தலை- ஒருதலை. துளக்கி- அசைத்து. தொல்வலி- பழைய ஆற்றல்]

மணிகிடந் திமைக்கும் வீதி வயின்வயின் மகளிர் நீத்த
வணிகிடந் திமைக்குங் காஞ்சித் திருநக ரண்மி யன்பர்
பணிகிடந் திமைக்கும் பாதப் பரமனார் பூசை யாற்றிப்
பிணிகிடந் திமைக்கும் உள்ளப் பேதுறல் ஒம்ப லென்றான். 228

[காஞ்சித் திருநகரை அடைந்து ஏகாம்பரேசரைப் பூசை செய்து வழிபட்டு இந்தத் துயரைப் பரிகரிப்பாயாக.
ஒம்ம்பல்- பரிகரிக்க நீக்க.]

கடலமிழ் தருத்தி யாங்குக் காஞ்சியென் றுரைத்த லோடுங்

கெடலருங் கவற்சி நீங்கிக் கேழ்கிளர் சேடன் றன்னைச்
சுடர்மணி யணையாக் கொண்டு துணைவிழி வளரா நிற்கும்

அடல்கெழு திகிரிப் புத்தே ளடிபணிந் தாறு சென்றான்.

229

[அமுதினை அருத்தியது போலக் காஞ்சி யென்று உரைத்தவுடன் சேடன் ஒழியாத
கவலையொழிந்து, தன்னைப் பாயலாகக் கொண்டு அறிதுயில் கொள்ளும்
சக்கிராயுதனான திருமாலை அடிபணிந்து காஞ்சிக்கு வழி நடந்தான்.]

கொழித்தெழு முழவி னோதை குளிறுகார் முழக்கந் தோற்றச்
செழித்தபொன் னரங்க தேறித் தேமொழி மடவார் மின்னை
பழித்தநுண் ணுசப்பு வாடப் பரிபுரஞ் சிலம்ப ஆடும்

விழித்துணைக் கடங்கா காமர் வியனகர்க் காஞ்சி புக்கான்.

230

[குளிறு- எழுத்திலாவோசை, roar. நுசப்பு- இடை. கண்கொள்ளா அழகுடைய
காஞ்சிநகர்.]

அருவுரு வகன்ற சோதி யமலனை விதிவ ழாமை
பெருகிய பூசை யாற்றிப் பிறங்கொளிக் கவிகை யாகக்
குருமணி படங்கள் தம்மாற் குளிரமேல் கவித்து நாளந்

திருவளர் பாதப் போதிற் சிந்தனை யொருக்கி நின்றான்.

231

[அருவும் உருவும் அருவுருவமாகிய தடத்த வடிவங்கள் அனைத்தையும் நீங்கி அகன்ற
சோதியான சோருவடிவத்தானை ஆகமங்களின் விதிவழாமல் விரிந்த பூசனையாற்றி
ஒளிவிளங்கும் குடையாகத் தன் மாணிக்கம் பொருந்தும் படங்களால் குளிர மேல்
கவித்து நாளும் பிரானின் திருவடிகளைச் சிந்தனையில் வைத்து
மனம் ஒருமித்து நின்றான்.]

அன்பினுக் கெளிய ராகு மண்ணலா ரெதிரே தோன்றித்
துன்பினித் தவிர்தி யென்று தொன்னிலந் தாங்க வல்ல
வன்புதந் தருளப் பெற்று வணங்கினன் விடைகொண் டேகி

யின்புமீக் கிளைப்ப முன்புபோ லிருநிலம் பரித்து வாழ்ந்தான்.

232

[அன்பினுக்கு இரங்கும் அண்ணலார் எதிரே தோன்றி இனித் துன்பினைத்
தவிர்வாயாக என ஆறுதல் அளித்து பண்டுபோல் உலகத்தைத் தாங்கும்வல்லமை
அருளப் பெற்று இன்பம் மீதூர முன்பு போல பெரிய உலகத்தைத் தாங்கி வாழ்ந்தான்.]

முடித்திடு மதுகை வல்ல முதன்மையாப் பெற்றா ரேனும்
முடித்திடும் பொருளும் அந்த முடிபொருண் முடியுங் காலை
இடைத்தொகுந் துயரு மாகு மின்பமுந் தூக்கிப் பாரா

தெடுத்திடின் முடியா வேதன் எண்ணமுற் றாத வாற்றால்.

233

[எடுத்த காரியத்தை வெற்றியாக முடிக்க வல்ல வல்லமைமையைப் பெற்ற
வரெனினும் , தாம் செய்து முடிக்கும் செயலும் முடிந்தால்அதனால் பெறும் பயனும்

இடையில் வரும் துயரும் இன்பமும் ஆராய்ந்து பாராது அச்செயல் செய்யின் முடியாவே. அது எது போல எனில் வேதனின் எண்ணம் முற்றுறாதபோலாம். “ முடிவும் இடையூறும் முற்றியாங் கெய்தும் , படுபயனும் பார்த்துச் செயல்” (திருக்குறள்).]

பற்றிய வன்பு நீடப் பணிபணங் கவித்த லாலந்
நற்றலம் பணாத ரேச மெனத்திரு நாமம் பூணும்
அற்றமின் மணீச வைப்பி னமர்ந்தருள் கொழித்துப் பாச
முற்றும்விட் டிரிய நல்கு முதல்வர்தம் பெருமை விள்வாம்.

234

[இறையைப் பற்றிய அன்பு பெருகத் தன் படத்தால் சேடன் கவித்தலால் அந்த நற்றலம் பணாதரேசம் எனும் திருநாமம் பூண்டது. இனிக் குற்றமிலாத மணீசம் எனும் தலத்திலிருந்து பாசம் முற்றும் நீக்கியருளும் முதல்வருடைய பெருமையைக் கூறுவோம்]

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
மாதவ முதிர்ந்த காசிப முனிவன் மனைவியர் பலருளுஞ் சிறந்த
மேதகு மடவார் அதிதியே திதியே வினதைகத் துருவென நால்வர்
ஓதிய விவருள் அதிதிதன் புதல்வ ரும்பர்க ளும்பர்நாட் டுறைவார்
தீதறு திதிதன் மைந்தர்கள் அவுணர் சீர்வளர் பாதலத் துறைவார்.

235

[பெரிய தவம் முதிர்ந்த காசிப முனிவருடைய மனைவியர் பலர். அவருள் அதிதி, திதி, வினதை, கத்துரு என நால்வர் சிறப்புடையோர் அதிதியின் புதல்வர்கள் விண்ணுலகில் வாழ்வர். திதியின் புதல்வர்கள் பாதலத்தில் உறைவர்.]

பத்தினி வினதை மக்களு ளருணன் பரிதியந் தேர்கடாம் பாகன்
துத்திவா ளரவப் பெரும்பகைக் கலுழன் றுழாய்த் தொடைமாயவ னூர்தி
கத்துரு வுயிர்த்த பணிகளு ளனந்தன் காசினி பரிப்பவ னாக
வித்திற நோக்கித் தானுமோ ராற்ற லெய்துவான் வாசுகி யென்பான்.

236

[வினதையின் மக்களுள் அருணன் சூரியனின் தேர் கடவும் பாகனானான்; கருடன் விஷப்பையும் பல்லுமுடைய பாம்புக்குப் பெரும் பகையாய் துளவமாலை மாயவனுக்கு ஊர்தியானான். கத்துரு பெற்றெடுத்த பாம்புகளுள் அனந்தன் பூவுலகத்தைத் தாங்குவானாயினன். இவற்றை நோக்கி வாசுகி என்பான் தானுமொரு ஆற்றலைப் பெற எண்ணினான்.]

வயிறுளைந் துயிர்த்துக் குவிமுலைத் தீம்பால்
வாய்மடுத் தின்னருள் புரிந்த
கயிரவங் கவற்றுஞ் செந்துவர்க் கனிவாய்க்
கத்துரு மலரடி வணங்கி
யயர்வறுத் தருளு மவள்வியங் கொளப்பெற் றவ்வயி
னகன்றுமா தவத்தான்
உயரிய சீர்த்தித் தந்தைதன் பாத மொய்யெனப்
பணிந்துநின் றிரந்தான்.

237

[தாய் கத்துருவின் மலரடி வணங்கி அவளுடைய ஆணையைப் பெற்று அங்கிருந்து
அகன்று மாதவத்தல் உயர்ந்த தன் தந்தை காசிபரின் பாதத்தைப் பணிந்து
வேண்டினான்.]

அயிரரித் தறல்வார்த் தொலிபுன லொழுகு
மரும்புகழ்ப் பாலிநீ ணதியால்
வயல்வளஞ் சிறக்குங் காஞ்சிமா நகரின் மதிக்கொழுந்
தொளிர் பொலஞ் சடிலக்
குயின்மொழி பாகர் குரைகழன் மலர்த்தாள் கோதுகு
பத்தியின் வணங்கிச்
செயிர்தபு வரங்கள் பெறுகெனு முனிவன் றிருத்தகு
விடையும்பெற் றெழுந்தான். 238

[அயிர்- நுண்மணல். அறல் - கருமணல் கோது- குற்றம். காஞ்சி மாநகரில்
மதிக்கொழுந்தணிந்த இறைவரின் திருப்பாதங்களைக் குற்றமற்ற பத்தியுடன் வணங்கி
குறைகள் நீங்கும் வங்கள் பெறுக என்று கூறிய முனிவனின் விடையும் பெற்று
காஞ்சிக்கு எழுந்தான்]

நறுமணங் கமழுங் காழகிற் றுணியு நாற்பூஞ்
சந்தனக் குறடும்
வெறிகமழ் நானக் கொடிகளு மலரும் வெயிலுமிழ்
பல்வகை மணியு
முறுபுனற் பரப்பி னுந்திவந் திடந்தோ றொதுக்குசே
யாறொரு புறத்துச்
செறுவளம் விளைத்துத் தெழிக்குந்துண் டிரத் திருநகர்
விரைந்துசென் றணைந்தான். 239

[நறுமணங்கமழும் அகில் துண்டங்களும் சந்தனக் கட்டைகளும் மணங் கமழும்
கொடிகளும்மலரும் ஒளியுமிழும் பல்வகை மணிகளும் நீர்ப்பரப்பில் உந்திவந்து
கரைதோறும் ஒதுக்கும் சேயாறு ஒருபுறத்தில் வயல்வளம் விளைத்துச் செழிக்கும்
துண்டிர வளநகர் விரைந்து சென்றடைந்தான்.]

மிடல்கெழு பகைஞர் புரிசைமுன் றிறுப்ப விலகிவில்
லுமிழ்நகை முகிழ்த்த
சடைமுடிக் கூத்தர் தாட்டுணைக் கமலந்
தணப்புறாக் காதன்மீக் கிளைப்ப
படுசுட ரிமைக்கும் பணமணி வாங்கிப்
பணிவொடு மருச்சனை யாற்றி
யடுபுலக் குறும்பு துமித்தருந் தவஞ்செய்
தவ்வுழி யிருப்ப வக்காலை. 240

[மிடல்- வலி. இறுப்ப- அழிய. வில்- ஒளி. விலகி வில் உமிழ்- அசைந்து ஒளி வீசும்.
தாட்டுணைக் கமலம்- இரு தாள்களாகிய தாமரைகள்.தன் படங்களில் உள்ள

மணிகளை வாங்கிப் பணிவொடும் அருச்சனை யாற்றி ஐம்புலக் குறும்பெறிந்து
தவஞ்செய்து அவ்விடத்தில் இருக்கும்பொழுது]

பொலங்குவட் டடுக்கன் மந்தர மெறிந்து பொருதிரை
வேலையம் புணரி
கலங்கவான் மருந்து கடைந்தன ரெடுப்பக் கருதிவந்
திமையவர் பலரும்
இலங்குநூ புரப்பொற் பதமலர் பரசி யிறைஞ்சியிவ்
வாசுகி தன்னை
அலங்கல்கூழ் சடையாய் நானென வெமக்கிங் கருளென
விரந்தன ராக.

241

[பொற்சிகர அடுக்கல்களையுடைய மந்தரமலையை மத்தாகப் பாற்கடலில் இட்டு
தேவாமிர்தம் கடைந்து எடுக்கக் கருதி வந்த வானவர்கள் பலரும் இறைவன்
திருவடியை இறைஞ்சி, வாசுகியை மத்தின் நாணாக எமக்கு அருள் செய் என
இரந்தனர். மருந்து- அமுதம். நாண்- கயிறு.]

நாடக நவிற்றும் நம்பனா ரருளிச் செல்கென
விடுத்தலு நகைகால்
ஆடகப் பசும்பொன் வரன்றிவார்ந் தொழுகு
மவிர்மணிப் பூந்திரை தவழ்ந்து
கோடகங் கழுவுங் குரைகடல் கலக்கிக் கொழுஞ்சுவைப்
புத்தமிழ் தெடுத்துப்
பீடகம் பெருகும் வானவர்க் களித்துப் பிணைந்தபே
ரன்பினான் மீண்டு.

242

[கடலைக் கலக்கி மிக்கசுவைப் புத்தமிழ்து எடுத்து வானவர்களுக்கு அளித்துப் பின்,
அன்பினால் மீண்டு]

தண்டளிர்ச் செயலைப் புதுநிறங் கவற்றுந் தமனிய
மேனிவா ணகையார்
வண்டலாட் டயரு மலர்ப்பொழி லுடுத்து வளங்குலா
மத்தகு வரைப்பின்
அண்டவா ணருக்குந் தலைவனை யுயிர்தோ றமர்ந்தருள்
கருணையங் கடலைப்
பண்டுபோன் முயன்று விதியுளி வழாது பரிவொடு
பூசனை புரிந்தான்.

243

[தேவர்களுக்கெல்லம் தலைவனை, உயிர்கள் தோறும் அமர்ந்து அருள்செய்கின்ற
கருணையங்கடவுளை (ஏகாம்பரனை) முன்பு போல அன்புடன் பூசனை புரிந்தான்]

பொற்பிதிர் சிதர்ந்திட் டெனமிளிர் திதலைப்
புணர்முலை யுமையொரு பாகர்

அற்பினுக் கிரங்கி யெதிரெழுந் தருளி நாலிரண்
 டரவிற்கும் இறையா
 நற்பத மளித்துப் புதுமலக் கடுக்கை நறுந்தொடை
 திவளுமார் பகத்து
 விற்பயி லணியா வணிந்திடும் பேறும் பெற்றனன்
 வியனிலம் வியப்ப.

244

[உமையொரு பாகர் சேடனின் அன்பினுக்கு இரங்கி எதிரெழுந்து வந்து,
 எட்டுத்திக்கினையுந் தாங்கும் எட்டு நாகங்களுக்கும் தலைமையாகும் நற்பதம்
 அளித்தார். அத்துடன் கொன்றை நறுமலர் மாலை திவளும் மார்பில் ஒளிதிகழும்
 அணியாக அணிந்திடும் பேறும் அளித்தார்.]

மணமலி களபக் குவிமுலைச் சுவட்டு மார்பினார்
 தமைப்பணி வேந்தன்
 பணமணி வாங்கி யருச்சனை யாற்றிப் பணிதலான்
 மணீச்சரப் பெயர்பெற்
 றினர்மலர்ப் பொதும்பர் சூழ்ந்தவந் நகர மிலங்குமற்
 றடுத்தமா தவத்தோர்க்
 கணியராய் வரங்க ளருளுநான் முகசங் கரத்தமர்
 அமலர்சீ ரறைவாம்.

245

[உமையொருபாகரைப் பாம்பரசன் தன் உச்சி மணிவாங்கி அருச்சித்துப் பணிதலான்
 இத்தலம் மணீச்சரம் எனப் பெயர் பெற்றது. இனி, தன்னை அடுத்து வந்த
 மாதவத்தவர்களுக்கு அணியராய் வரங்கள் அருளும் நான்முக சங்கரம் எனும் தலத்தில்
 அமர் அமலர் பெருமை கூறுவாம்.]

கலிவிருத்தம்
 பண்டொரு கற்பத்துப் பதுமச் சேக்கைவாழ்
 அண்டனைத் தவத்தினால் அண்மி நல்வரங்
 கொண்டவர் தவலருங் கோணை யாற்றலர்
 மிண்டிய தறுகணே மிடைந்த சிந்தையார்.

246

[முன்பொரு கற்பத்தில் வெண்டாமரை அணையில் வாழும் தேவனாகிய பிரமனைத்
 தவத்தினால் அணுகி நல்லவரங்கள் பெற்றுக்கொண்ட தேவர்களின் ஆற்றலைப்
 பொறாதவர்களாகி அழுக்காறு கொண்டு, மதத்தினால் கொடுமையே மிக்க
 சிந்தயினராகிய அவுணர்]

அத்தகு தானவ ரமரர் துன்றிய
 தொத்தலர் கற்பகச் சூழ லாதியா
 எத்திரு வுலகமு மினையக் கொட்புறீஇ
 நித்தலு முறுக ணிகழ்த்திச் செல்லுவார் .

247.

[அத்தகைய அசுரரும் சுரரும் தேவலோகம் முதலா அனைத்து உலகங்களும் துன்புறச்
சுழன்று நாள்தோறும் இடுக்கண் செய்துவந்தார். தானவர்- அசுரர். தொத்து- கொத்து.
இனைய- வருந்த. உறுகண்- துன்பம்]

கௌவைநீர் நதித்திரை கரைந்து வீசிய
எவ்வெலாத் திசையினு மிலகு நித்திலம்
கொவ்வைவாய் மகளிர்கள் குவவிக் கோவைசெய்
செவ்வியாய் காஞ்சியந் தேத்துச் சென்றனர்.

248

[கௌவை- ஆரவாரம். துன்பமுற்றோர் மகளிர்களுடன் காஞ்சியந்தேயம் சென்றனர்.]

கன்னி காப்பமர்பெருங் கடவு ளாதியோர்
அன்ன தானவர் வரவறிந் தங்குள் வெரீஇ
வன்ன வார்தளிர் மறைமாவின் வள்ளலார்

முன்னர் வீழ்ந்தெழுந் தனர்முறையிட் டாரரோ.

249

[அசுரர்களின் வரவறிந்து கன்னிகாப்பில் இருக்கும் காவற்றெய்வங்கள் அஞ்சி,
ஏகாம்பரேசுவரரின் முன் வீழ்ந்து வணங்கி முறையிட்டனர்.]

பூணிலாம் வனமுலை பொருத மெய்குழை
வேணியார் திருவுளக் கருணை மீச்செலக்
கோணிலா மதிபுரை கோல வார்நுதல்

வாணிலா நகையுமை வதனம் நோக்கினார்.

250

[இறைவர் அம்மையின் வதனத்தை நோக்கினார்.]

கள்ளலைத் தொழுகுபூங் காமர் தீந்தொடை
புள்ளலைத் திமிர்புயற் கூந்தற் பார்ப்பதி
அள்ளிலைத் தனிப்படை யணங்கு கன்னியைத்
துள்ளலுற் றுடல்விழத் துணியென் றேயினாள்.

251

[கள்- தேன். புள்- வண்டு. அள்- கூர்மை பார்வதி தேவியார் இலைபோற் கூரிய
வேலாகிய தனிப்படை தாங்கிய கொற்றவையை நோக்கி தானவரின் உடல்
துள்ளும்படி அறுத்து வீழ்த்து என ஏவினார்.]

வெய்யவெள் வாளுறை கழித்து வீங்குதோள்
ஐயையேற் றமரிய அரட்டர் ஆருயிர்
ஓய்யென விறுத்தொரு கோடிதீர்த் தந்தொட்
டெய்துமக் குளங்கரை யினிது வாழ்ந்தனள்.

252

[ஐயை- கொற்றவை. அரட்டர்- கீழ்மக்கள், குறும்பர். கொற்றவை தன் வாளினை
உருவி குறும்பு செய்வோரின் ஆருயிரை விரைவில் போக்கிக் கோடிதீர்த்தக்
கரையினில் தங்கி இனிது வாழ்ந்தனள்.]

மற்றொரு கற்பத்தின் மலரின் மேலவன்
அற்றமின் றுலகெலாம் படைக்கு மார்வத்தாற்
கொற்றவி யகழ்ந்தவக் கோடி தீர்த்தத்தின்

பொற்றவண் கோட்டருந் தவங்கள் போற்றினான்.

253

[மற்றொரு கற்பத்தில் தாமரை மலரின் மேலவனாகிய பிரமன் சோர்வில்லாமல்
உலகெலாம் படைக்கும் ஆர்வத்தால் லொற்றவை அகழ்ந்த அக்கோடி தீர்த்தத்தின்
கரையில் அருந்தவங்கள் செய்து இறைவனைப் போற்றினான். அற்றம்- சோர்வு.
கொற்றவி- கொற்றவை. ஐயை. அகழ்ந்த- தோண்டிய. கோடு- கரை. பொற்ற
வண்கோடு- அழகிய வளமையான கரை.]

உகங்களின் ஊறுவந் துறாத கன்னிகாப்
பகங்குடி கொண்டவே கம்பத் தண்ணலார்
சகங்களை யுயிர்த்தவ னோடுஞ் சார்ந்தவன்

முகங்கள்நான் கினுமறை முகிழ்ப்ப நல்கினார்.

254

[யுகங்களின் இறுதியிலும் அழியாத கன்னிகாப்பில் குடிகொண்ட ஏகம்பத்து
அண்ணலார், அம்மையுடன் இருக்க, தன்னை அடைந்த நான்முகனின் நான்கு
முகங்களிலிருந்தும் நான்கு வேதங்கள் முகிழ்ப்ப அருளினார்.]

மருவிரி தன்முக மலரிற் றோன்றிய
வருமறை வழியுல கனைத்து மாக்கினன்
பொருவறு மப்பதி பூணு மாலருள்

தருசது ரானன சங்க ரப்பெயர்.

255

[வாசம் விரிகின்ற தன் முகமாகிய மலரினின்றும் தோன்றிய வேதங்களின் வழி பிரமன்
உலகம் அனைத்தையும் படைத்தான். அதனால் ஒப்பற்ற அத்தலம் சதுரானன சங்கரம்
எனும் பெயர் பூண்டது. மரு- வாசம். சதுர்- நான்கு. ஆனனம்.- முகம்.]

தனிச்சது ரானன சங்க ரத்துவாழ்
பனிச்சிறு மதிக்குடிப் பகவர் சீரிது
இனிச்சுர கரத்தமர்ந் திருண்ட ஆணவத்

துணிச்சிறை தபும்பிரான் பெருமை சொல்லுவாம்.

256

[தனி- இணையற்ற. சதுரானன சங்கரத்தில் அமர்ந்தருளும், பிறை சடையிற்
குடிகொண்டுள்ள பகவர் பெருமை இதுவெனக் கூறினோம். இனிச் சுரகரத் தமர்ந்து
ஆணவ இருளாகிய சிறையை அழிக்கும் எம்பிரான் பெருமை சொல்லுவாம்.]

தாருண னெனும்பெய ரவுணன் றன்விழிப்
பார்வையிற் பட்டவ ரெவரும் பாற்றருஞ்
சூருறு சுரங்கெழீஇத் துயர வோர்வரம்

ஆரணன் மாட்டருந் தவத்திற் பெற்றுளான்.

257

[தாருணன் என்னும் பெயருடைய அசுரன் ஒருவன் பிரமன் மாட்டு அருந்தவம் செய்து ஒரு வரம் பெற்றான். அவ்வரத்தின்படி அவனுடைய பார்வையிற் பட்டவர் எவரும் பயங்கரமான சுரம் பொருந்தித் துயர் அடைவர்.]

அச்சுர லோசன வவுணன் றன்னிரு
வெச்செனும் விழியினால் வெகுண்டு நோக்குபு
கச்சமி லுயிரெலாங் கவல வேலைவாய்

நச்சுறழ் சுரத்திடை நலித்துச் செல்லுநாள்.

258

[லோச்சனம்- கண்கள்.சுரநோய் விளைக்கும் கண்கள். வெச்செனும்- வெம்மைக் குறிப்பு. நோக்குபு- நோக்க. கச்சம்- அளவு. கவலம்- கவலை. வேலை- கடல். நச்சுறழ் சுரம்- நஞ்சு போலத் துயர்ப்படுத்தும் சுரம். நலித்து வருத்தி]

பற்றலர் புரம்பொடி படுத்த சேவகர்
கற்றைவார் குழலொடு களிக்குங் காஞ்சிசீர்
பெற்றுவான் றருமமாய்ப் பிறங்கு பெற்றிமை

யொற்றர்போ யுரைத்தலும் ஊங்குப் போந்தனன்.

259

[பற்றலர்- பகைவர். புரம்- முப்புரம். சேவகர் – வீரர்; முப்புரங்களை எரித்த சிவபெருமான்.கற்றைவார் குழல்- அன்மொழிப்பெயராய் உமையம்மையைக் குறித்தது. களிக்கும்- மகிழும். காஞ்சி தருமத்தின் உறைவிடமாகவிளங்கும் பெருமையை ஒற்றர் வந்து கூற அங்குப் போந்தனன்.]

கொலைமுகக் கூற்றெனக் கோணை யாருயிர்
அலைசெயு மவன்வர வறிந்தம் மாநகர்
நிலையு மாலயன் முதலெவரும் நெஞ்சளைந்

திலையசூற் படையரை யிறைஞ்சி வேண்டினார்.

260

[உயிர்க்கொலை செய்யும் எமன் போன்ற வலிமைபடைத்து, உயிர்களை அலைக்கும் அசுரன் வரவினை அறிந்து காஞ்சி மாநகர் வாழும் மால், அயன் முதல் மக்கள் எவரும் நெஞ்சில் அச்சம் கொண்டு சூலப்படையராகிய ஏகம்பரை இறைஞ்சி வேண்டினர்.]

வெருவலி ரெனவவர் விதிர்ப்பு நீத்தருட்
பரமர்தம் அடியிணை படர்ந்து மாதவம்
புரிநர வாகன னென்னும் புண்ணிய

வரையனை நோக்கியீ தருளிச் செய்வரால்.

261

[அஞ்சாதிர் என அவர்களுடைய நடுக்கத்தைத் தீர்த்துப் பரமர், தம்முடைய திருவடியிணைப் பணிந்து மாதவம் புரிகின்ற நரவாகனன் எனும் புண்ணியனை நோக்கி இது அருளிச் செய்தார்.]

இயக்கர்தம் அதிப மற்றிங்கெம் முள்ளகம்

வியக்குநின் றவப்பயன் விரைவி னல்குதுங்
கயக்கமுற் றுயிர்தப வீண்டுக் கண்ணுறும்
பயக்கொடுந் தானவற் பதைப்பக் கோறியால்.

262

[இயக்கர்களின் தலைவனே! எம் உள்ளம் விரும்புமாறு தவம்புரிகின்ற நின்தவப்பயன்
விரைவில் அளிப்பேம். உயிர்கள் கலக்கமுற்று அழிய இங்கு வந்துள்ள கொடிய
அசுரனைப் பதைப்பக் கொல்லுவாயாக!]

அன்னதா னவன்விழிக் ககப்பட் டாயெனின்
வன்னிவாய்ப் புழுவென மறுகிச் சாம்புவை
இன்னதா லவன்றிற இறுக்குஞ் சூழ்ச்சியும்
நன்னர்நெஞ் சமைவர நவிற்றக் கேண்மதி.

263

[அந்த அசுரனின் கண்பார்வைக்கு அகப்பட்டாயெனில் நெருப்பில் அகப்பட்ட
புழுவைப் போல வெம்பி வாடுவாய். அவனுடைய ஆற்றல் இதுவாகும். அவனை
அழிக்கும் சூழ்ச்சியும் கூறுகின்றேன். நெஞ்சில் அமைய நன்கு கேண்மதி. கேண்மதி-
கேட்பாயாக. வன்னி- நெருப்பு. இறுக்கும்- அழிக்கும்]

கொண்டலங் கூந்தலுங் குவட்டுக் கொங்கையு
மொண்டளிர் மேனியு மொளிரு மூரலுங்
கண்டவ ரேக்கறுங் காமர் மேதகு
சண்டிகை யெனுமடத் தையலைக் காட்டுபு.

264

[மேகம் போன்ற கூந்தலும் குன்றனைய கொங்கையும் மாந்தளிர் போன்ற மேனியும்
ஒளிறும் பற்களும் கண்டவர் அடையவிரும்பும் மேன்மையும் பொருந்திய சண்டிகை
அழகிய பெண்ணைக் காட்டி]

இத்திரு மாதிரை மணஞ்செய் தீகுவல்
கைத்தலம் பற்றெனக் கரைதி நேர்ந்தவன்
றத்தெரி விழுகுளிர் தழைப்ப நோக்குவன்
அத்தகு செவ்வியி னாவி வாங்குதி.

265

[இந்த அழகிய பெண்ணை உனக்குத் திருமணம் செய்து ஈவேன்; கைத்தலம் பற்றுக்
என உரத்துக் கூவுக. உடன்படு அவன் தன்னுடைய தழலென எரிகின்ற விழிகள் குளிர
அவளை நோக்குவன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவன் ஆவையை வாங்குவாயாக. கரைதி-
உரத்துக் - கூவுக. நேர்ந்து- உடன்பட்டு. தழைப்ப- பூரிப்ப]

எனவருள் வழங்கலு மிறைஞ்சி யெம்பிரான்
தனதருட் சூழ்ச்சியிற் சார்ந்து பூஞ்சிகைக்
கனல்கொடுத்தருளிய கதிர்த்த வாளினால்
அனல்விழி யவுணனை யாவி யுண்டனன்.

266

[என இறைவன் அருள் வழங்கலும் வணங்கி எம்பிரானுடைய அருள் சூழ்ச்சியிற் சார்ந்து அக்கினி தேவன் கொடுத்த ஒளிரும் கூரிய வாளால் அனல்விழி அவுண்ணனின் உயிரை வாங்கினன்.]

மின்சுடர் மதிமுடி விமலர் மன்னற்குக்
கொன்சுடர் தவப்பயன் கொடுத்த ளித்தனர்
வென்சுட ரத்தகு சூழன் மேயதால்
நன்சுர லோசன நாச னப்பெயர்.

267

[மதிமுடி விமலர்- சந்திர சேகரர். இறைவர் மன்னனுக்கு மிக்க தவப்பயனைக் கொடுத்தருளினர். அக்காரணத்தால் அந்தத் தலத்திற்கு சுரலோசன நாசம் என்ற பெயர் அமைந்தது. சூழல்- தலம். கொன் -மிகுதி. வென் - வெற்றி]

விரைப்பொழில் சூழ்ந்தொளி விளங்கும் அத்தகு
வரப்பிடை யமலரை வணங்கிப் பாங்கரிற்
குரைப்பசங் குண்டநீர்க் குளிப்பின் வெஞ்சுரப்
புரைப்பெருந் துயரெலாம் எளிதிற் போக்குவார்.

268

[மணமிக்க பொழில்கள் சூழ்ந்து அழகுடன் விளங்கும் அத்தலத்திடை இறைவரை வணங்கி அருகில் ஒலிக்கும் அலைகளையுடைய குளிர்ந்த குண்டநீர்க் குளத்தில் குளித்தால் கொடிய சுரம் முதலாம் கொடிய துயரங்களையெல்லாம் இறைவர் போக்குவார். புரை-உயர்வு, மிகுதி]

துன்னிய வினைதபுஞ் சுரக ரீசத்துப்
பின்னல்வார் சடையர் தம் பெருமை சொற்றனம்
மன்னிய வேனை வைப்பிடத்தும் வள்ளலார்
நன்னயந் தருளிய கதைந டாத்துவாம்.

269

[சுரகரீசத்து பின்னுசெஞ்சடை அண்ணல் பெருமையினைச் சொன்னோம். இனி ஏனைத்தலத்தும் இறைவர் அருளும் கதையைக் கூறுவோம்]

பரசிரா மேச்சரப் பதியின் மேதகு
பரசிராமப் பெயர்ப் பனவன் பூசித்துப்
பரசுமா ரன்பினுக் கழற்கைப் பண்ணவர்
பரசுவே லரசர்வேர் பறிப்ப நல்கினார்.

270

[பரசுராமேச்சரம் என்னும் அத்தலத்தில் பரசுராமர் எனும் பெயரிய அந்தணன் தன்னை அன்பினோடு வழிபட்டமைக்கு அனல் கையேந்திய இறைவர் (சிவபெருமான்) பரசு எனும் ஆயுதத்தை அரசர்களை வேருடன் களைய நல்கினார்.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
ஒருமலர்க் காவுள் வைகி யுந்தியங் கமலம் பூத்தோன்

பெருநிலம் படைக்கு மாற்றல் பெட்டுநோன் புளுற்ற லோடு
முருகு கொப்புளிக்குங் கொன்றை முதல்வனார் தமது பாதித்
திருவுருப் பெண்மையாகத் திகழ்ந்தவ னெதிரே தோன்றி.

271

[உந்தி அம் கமலம் பூத்தோன்- கொப்பூழாகிய அழகிய தாமரைக் கொடியில் பூத்தவன்;
பிரமன். பெட்டு- விரும்பி. நோன்பு- விரதம், தவம். உளுற்றல்- செய்தல். திருவுருப்
பெண்மையாகத் திகழ்ந்தவந் திருமால். மோகினியானது]

மூவரைத் தலைப்பெய் எண்ம ருருத்திரர் முதலோ ராக
மேவரு முருத்திரப்பேர் விண்ணவர் பலரை யீன்று
தாவரு மதிகா ரங்கள் தனித்தனி நல்கிக் கஞ்சப்

பூவருங் குரிசிற் காக்கும் புரைத்தொழி லருளிச் செய்தார்.

272

[உருத்திரர் பதினொருவர்; ஏகாதருத்திரர் எனப்படுவர். ஏகாதருத்திரர் முதலோராக
உருத்திரப் பேர் விண்ணவர்கள் பலரப் படித்து, அளவற்ற அதிகாரங்களை தனித்தனி
ஒவ்வொருவருக்கும் அளித்து, தாமரை மலரின் மேலிருக்கும் தேவாகிய பிரமனைக்
காக்கும் உயரிய தொழிலை அவர்களுக்கு அருளிச் செய்தார்.]

வருத்து வெம்பிறவிச் செல்லல் மதிக்குமுன் இரியல் போக்கு
உருத்திரர் தம்மை முக்கண் உம்பனார் உயிர்த்த ஆற்றாற்
திருத்தகும் அனைய சூழற் றேவரு மெடுத்துக் கூறிக்

கருத்தெறும் உருத்திரன் காவெனும் பெயர்கதுவிற் றன்றே.

273

[துன்பம் செய்கின்ற கொடிய பிறப்புக்கு செல்ல எண்ணும் முன்னரேயே பிறப்பினை
ஒழிக்கும் உருத்திரர்களை இறைவர் பிறப்பித்த அத்தகைமையதால், தெய்வத்தன்மை
பொருந்திய அத் தலத்தை தேவர்களும் புகழ்ந்து கூறி கருவிற் புகுதலை ஒழிக்கும்
உருத்திரன் கா எனும் பெயரினைப் பொருந்தியது. செல்லல்- செல்லுதலை. மதிக்குமுன்
எண்ணுவதற்கு முன்னமேயே. இரியல்- தோற்றோடுதல். உயிர்ப்பித்த- பிறப்பித்த.
ஆற்றால்- அதனால். கரு தெறும்- கருவினை ஒழிக்கும்; கருவினிற் புகும் ஏதுவினை
ஒழிக்கும். கதுவிற்று- பொருந்திற்று.]

கடல்புரை தறுகட் சேனை யிடமறக் களுல முற்றிப்
படர்சம முழக்கு மாற்றற் பகைஞர்க்கும் பற்ற வொண்ணா
அடர்பொறி மதில்கூழ் புட்ப புரத்திருந் தரசு செய்யுஞ்

சுடர்மணிக் கழலான் சீர்த்தி தொகுந்திட விரத னென்பான்.

274

[கடல் போலப் பரந்த சேனையை வெற்றிடமே இல்லாமல் நெருக்கமாக
முற்றுக்கையிட்டு, கடும்போர் செய்யும் ஆற்றல் உடைய பகைஞ்சர்களுக்கும்
கைப்பற்றவொண்ணா போரிடும் இயந்திரங்களை உடைய மதில் சூழ்ந்த
புட்புரத்திருந்து அரசு செய்யும் பெருமையுடைய திடவிரதன் எனும் பெயரிய அரசன்.]

காட்டகத் தமன்ற மானின் குறும்பெலாங் காற்ற வோர்நாள்

வேட்டைசென் றாடு மேல்வை வெரீஇயொரு கலைமான் றப்பி
யோட்டெ டுத்துத் திரியப் பின்னர்த் தொடர்ந்தன னோடி யெய்த்து
வாட்டு நீர்நசைமீப் பொங்க வாய்புலர்ந் தவச னாகி. 275

[காட்டினில் வாழும் மான்கள் அளவிறந்து பெருகி செய்யும் தொல்லைகளை அகற்ற
ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றான். ஒரு கலைமான் அவனது குறிக்குத் தப்பி ஓடியது.
அதன் அவன் பின் தொடர்ந்தான். ஓடிக் களைத்து
வாடி நீர் வேட்கையினால் வாய் வறண்டு அவசமானான்]

உழையனை விளித்து வல்லே யொண்புனல் கொணர்தி யென்று
விழைவொடு மேவ வன்னான் வெய்துபோய்த் துருவி யோர்பாற்
கழிய வேற்றுமைப் பட்டுள்ள கயத்து நீர்தீது நோக்கான்
அழிநசைக் கெய்திற் றென்னு மார்வத்தாற் போதந் தீந்தான். 276

[அருகிலிருந்தவனை விளித்து விரைவில் நீர் கொணருக என்று ஏவினான். அவன் நீர்
தேடிப்போய் ஓரிடத்தில் மிகவும் வேறுமைப்பட்டுள்ள குளத்திலிருந்து, அந்நீர் பருகத்
தகுதியற்று தீதினை விளைப்பதாக உள்ளதை நோக்கானாகி, வருத்தும் நீர்நசைக்கு நீர்
கிடைத்தது என்னும் ஆர்வத்தால் மீண்டு வந்து அரசனிடம் ஈந்தான்]

செந்நிறக் குருதி தோய்ந்து தீப்பொற் சிதறும் வெள்வேன்
மன்னனுந் தீது நோக்கான் வாங்கி வாய்மடுத்துச் சென்றான்
அன்னதே யேது வாகப் பிணியுழந் தாக்கை யெல்லாந்
துன்னிய தேச சாம்பி யிருந்ததையிற் றோன்றிற் றம்மா. 277

[மன்னனும் அந்த நீரின் கெடுதியினைக் கருதாது வாங்கிப் பருகினான். அதுவே
காரணமாகப் பிணியுற்று உடல் ஒளி மங்கிக் கரிபோலாயிற்று. அரசனின் வீரம்வேல்
மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. சாம்பி- மங்கி. இருந்தை- கரி]

சந்த மென்மலர்ப் பூந்தொங்கற் சத்திய சீல னென்னு
மந்திரி குறித்து நோக்கி மருத்துவர் தம்மைக் கொண்டு
வெந்திறன் மருந்து செய்தும் விழுப்பிணி மூலங் காணான்
நொந்தபுண் மனத்த னாகி நுவலருங் கவலை கூர்ந்தான். 278

[விழுப்பிணி- Disease in an advanced and incurable stage; தீராத முற்றிய நோய்
மூலம்- முடிவு சத்திய சீலன் என்னும் அமைச்சன் அரசனின் உடல்நிலை குறித்து
நோக்கி, மருத்துவர்களைக் கொண்டு அரிய மருத்துவங்களைச் செய்தும் நோய்
தீரவில்லை. நொந்த புண் மனத்தனாகி மிக்க கவலையுடன் இருந்தான்]
மற்றவ னமளி மேலால் வாள்விழி படுக்கு மேல்வை
முற்றிழை யொருமான் அண்மி முகமலர் வாடிச் சொல்லும்
வெற்றி வேலமைச்ச கேண்மோ விரைகமழ் அலங்கன் மோலிக்
கொற்றவன் அரச சத்தி யானென மனத்துக் கோடி. 279

[ஒருநாள் அமைச்சன் அமளி மீது கண்படுக்கும் வேளையில் முழுஅணிகலன்கள் அணிந்த பெண் ஒருத்தி தோன்றி, ' வெற்றி வேலமைச்ச! கேட்பாயாக. நறுமணமாலை யணிந்த அரசனின் சத்தியான் என மனத்துட் கொள்வாயாக'.]

கைவளர் வேடு செல்லும் மற்றைநாட் கலுழற் கஞ்சிப்
பைவளர் கொடுமா நாகம் பகுபெரு வாயிற் கான்ற
மைவளர் நஞ்சு வீழ்ந்து திரிந்தவார் கயத்து நீரை

மொய்வளர் திணிதோண் மன்னன் முகந்து வந்தளிப்ப வுண்டான். 280

[கைவளர் வேடு- பக்கங்களில் எல்லாம் அலைந்து ஆடும் வேட்டை. கலுழன் -கருடன்.
பை- படம். பகு வாய், பெருவாய். மைவளர் நஞ்சு- கரிய நஞ்சு. முன்பு வேட்டைக்குச்
சென்றகாலத்தில், கருடனுக்குப் பயந்த நாகம் கக்கிய விஷம்கலந்த நீரை ஏவலன்
முகந்து வந்தளிப்ப அதனை உண்டனன்.]

மோட்டுநீ ருலக வைப்பின் மொய்யிரு
ளிரியல் போக

நீட்டுபூங் கிரணச் செங்கேழ் நெடுந்தகை
யருளித் தந்த

சேட்டுமா மணியை மோலி திருவிற்கால்
சென்னிக் கைதாச்

சூட்டினான் அதனாற் றுன்பிற் றொடக்குண்டான்
விளித லின்றி.

281

[. மோடு¹. Bigness, bulkiness; பருமை. (J.) 2. Plenty; மிகுதி.- கடல் மொய் இருள்-
நெருங்கிய, செறிந்த இருள். இரியல் போக- தோற்று ஓடிப்போக. சேடு- பெருமை.
சேட்டு பெருமையுடைய. சூரியன் அருளித்தந்த பெருமையுடைய மாமணியை
மகுடத்தில் வைத்து அணிந்தனன் . ஆதலில் பெருந்துன்பத்திற் பட்டானே யன்றி,
இறக்கவில்லை.]

மருந்தினா னாக எந்த மந்திர வலியா னாக
திருந்திய மணியா னாக செல்லன்மிக் குழக்கு மிந்தப்
பெருந்தழல் விடந்தீ ராது பெருகுசீர்க் கச்சி மூதூர்ப்

பொருந்திய மாகா னேசர் பூசனைப் பயத்தா னன்றி

282

[எரி போலத் தகிக்கும் இந்த விடம் பெருமையுடைய கச்சி மூதூர் மாகானேசரை
அடைந்து வழிபட்ட பூசனைப் பயனாலன்றி மருந்து மந்திரம் மணி இவைகளால்
தீராது.]

எனவுரைத் தணங்கு நீங்க வின்றுயி லெழுந்து கண்ட
கனவினை யரசன் மாட்டுக் கட்டுரைத் தலுமற் றன்னோன்
றனதுநா டகன்று வல்லே சார்ந்தனன் காமற் காய்ந்த

முனைவனா ரினிது வைகுமும் மூர்த்தி வாசப் பேரூர்.

283

[என்று உரைத்து அப்பெண்ணணங்கு நீங்காமைச்சன் துயிலுணர்ந்து தான் கண்ட கனவினை அரசனுக்கு உறைத்தான். அவனும் விரைவைல் தன்னுடைய நாட்டை விட்டகன்று காமனைக் காய்ந்த பெருமான் வகும் காஞ்சிமூதூர் அடைந்தனன்]

செம்பொனிற குயின்ற மாடத் திருநகர் வனப்பு நோக்கிக்
கம்பைநீர் படிந்து கம்பர் கழலடி பணிந்து போந்து
வம்புலா மலர்தூ யும்பர் வழிபடு மாகா னேசத்

தெம்பிரான் பாத பூசை நாடொறு மியற்றிப் போற்ற.

284

[காஞ்சி மாநகரின் அழகு நோக்கி, கம்பையாற்றின் நீரில் படிந்து, ஏகம்பர் கழலடி வணங்கி , தேவர்கள் மலர்தூவி வழிபடும் மாகாளேசத்து இறைவனின் திருபாத பூசை நாள் தோறும் இயற்றுஇப் போற்ற]

திங்களங் கண்ணி வேய்ந்தார் திருவுள மிரங்கித் தோன்றிக்
கொங்கிணர்க் கடுக்கைத் தொங்கற் குரூஉச்சடை மடுவில் தத்துங்
கங்கையைக் கரத்தா லள்ளி யுடலெலா நனைத்துக் காலப்

பொங்கிய வேக முற்றுந் தணித்துயிர் புரத்தல் செய்தார்.

285

[திங்களைச் சடையிற் கண்ணியாகத் தரித்தவர் திருவுளம் இரங்கி மணமுள்ள கொத்தான கொன்றை மாலைகள் அணிந்தவர், திருவுளம் இரங்கித் தோன்றிச் செந்நிறமான சடைமடுவில் உள்ளகங்கைநீரைத் தம் கரத்தாலள்ளி அந்த நீரால் அரசனின் உடலெல்லாம் நனைத்து, சுரநோயின் வேகம் முற்றும் தணித்துக் காத்தார்.]

ஓங்கெழி லெறிந்து மேனி பண்டுபோ லொளிர வோகை
வீங்கிய வுளத்த னாகி மிளிர்நகை யுமையாள் பாகர்
தேங்கமழ் மலர்த்தாள் போற்றித் திருவருள் பெற்று வேந்தன்
நீங்கருந் தனது சீர்த்தி நெடுநகர் சென்று வாழ்ந்தான்.

286.

[மிக்க அழகு வீசி உடல் முன்புபோல ஒளிர உவகை மிக்க உள்ளத்தனாகி உமையாள் பாகரின் மலர்த்தாள் போற்றித் திருவருள் பெற்று நீங்காத பெருமையுடையதன்னுடைய நெடு நகர் சென்று வாழ்ந்தான்.]

கலிவிருத்தம்
பச்சி ளங்கொடி மாதொரு பால்வளர்
நச்ச ரவணி நம்பர்ந விற்றிய
பொச்சம் இல்மறை போற்று குலத்தினான்

எச்ச சன்ம னெனுமொரு பூசுரன்.

287

[பொச்சம்- குற்றம். மாதொருபாகர் அருளிய மறையைப் போற்றும் குலத்தினன். எச்சசன்மன் என்னும் மறையவன்]

மாண்ட கல்வி யிலாத வழுக்கினான்
நாண்த ழீஇப்பல நாட் டினுங் கொட்புறாப்
பூண்ட முற்றவப் போக்கரும் பேற்றினான்
ஏண்ட கும்பொதி யத்தினை யெய்தினான்.

288

[பெருமையுடைய கல்வியில்லாத குற்றமுடையவன். நாணத்தைப் பொருந்திப் பலநாடுகளிலும் அலைந்து திரிந்தான். முன் செய்த தவப்பேற்றினால் பெருமை மிக்க பொதியமலையை எய்தினான். ஏண்- நிலைபேறு, பெருமை.]

வெந்த நீற்றொளி மெய்த்தவர் சூழ்தர
அந்தில் வைகும் அகத்திய மாதவன்
சுந்த ரப்பதந் துன்னி யிறைஞ்சுபு
சிந்தை யன்புதி னைத்திரந் தானரோ.

289

[திருநீற்றொளி வீசும் மெய்த்தவர்கள் சூழ அங்கு வாழும் அகத்திய முனிவனின் அழகிய திருவடிகளை அடைந்து இறைஞ்சிச் சிந்தையில் அனபு திளைத்து வேண்டினான்.]

வல்வி னைதெறு மாதவ னோக்கிநற்
கல்வி வேண்டினை கல்வி தனக்குநீ
நல்வினை முன்ன விற்றிலை யாதலாற்

செல்வ யான்றரச் செல்வதொன் றன்றுகாண்.

290

[கொடிய வினைகளைப் போக்கும் மாதவனாகிய அகத்தியமுனிவன் நோக்கி 'நீ நல்ல கல்வி வேண்டினை. கல்வி பெறுவதற்கு நீ நல்வினை முன் செய்யவில்லை. ஆதலால் செல்வனே! யான் உனக்குத் தருவதற்கொன்றுமில்லை]

காக்கு நாயகர் காத்தருள் கச்சியின்
மாக்கு லாய்ப்பொழில் சூழ்ந்த வராகத்துப்
போக்கின் ஞானதா னேசனைப் போற்றிடிற்

றேக்கு சீர்க்கலை தேர்வையென் றேயினான்.

291

[உயிர்களைக் காக்கும் நாயகராகிய ஏகாம்பரேசர் காக்கும் கச்சிமாநகரின் மா குலவும் பொழில்சூழ்ந்தவர் தலத்தில் வைகும் ஞானதானேசனைப் போற்றினால் மிக்க பெருமையுடைய கலைகளில் தேர்வாய்' என்று ஏவினான்.]

வணங்கி யவ்வருள் பெற்று வழிக்கொளா
அணங்க னார்பயி லாடலும் பாடலும்
இணங்கு வீதியி டந்தொரு மும்பரார்

கணங்கள் சூழ்தரு காஞ்சியை யண்மினான்.

292

[வணங்கி இறைவனின் அருள் பெற்று, தெய்வமகளிர் போன்றார் பயிலுகின்ற ஆடலும் பாடலும் நடைபெறுகின்ற வீதியிடந்தொறும் தேவகணங்கள் சூழ்தரும் காஞ்சி நகரை அடைந்தான்.]

பொன்ன சும்புபொ ருதிரை கம்பையின்
நன்னர் நீர்படிந் தாடிந் துஞ்சினை
மன்னு மாவடி வள்ளலை வந்தியாத்
துன்னி னான்முனி சொற்றவச் சூழலை.

293

[அசம்பு- (பொதி. நி.) 1. Scattering, throwing; வீசுகை. வந்தியா- வந்தித்து. கம்பை நதியில் நீராடி, மாவடி வள்ளலை வந்தித்து அகத்தியமுனிவன் கூறிய அவ்விடத்தை அடைந்தான்.]

அங்கண் வைகிய வங்கணர் தாண்மலர்
பொங்கு காதலிற் பூசனை யாற்றினான்
துங்க வான்கலை யாவுந் துரிசறத்
திங்கள் போலவ ளர்ந்து செழித்தனன்.

294

[அவ்விடத்தில் தங்கிய இறைவனின் திருத்தாள்மலர்களை அன்புடன் பூசனையாற்றினான். மேன்மையுடைய கலைகள் யாவும் அவ்விடத்தில் குற்றமின்றி திங்கள் போல வளர்ந்து சிறந்தான்.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
தனித்தனி முதன்மை பேசிச் சமர்புரி நாப்பண் தோன்றுங்
கணற்பொறி நுதலார் சென்னி கழலினை காணச் சென்று
பனித்தனர் மீண்ட ஞான்று பன்றியி னுருவு கொண்டோன்
அனைத்தரில் துமிப்பான் பூசை யாற்றிய தனைய வைப்பு.

295

[தங்களுக்குள் முதன்மை பெற்றவர் யாரென்று சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் திருமால் பிரமன் ஆகியோரின் நடுவில் தோன்றும் நெருப்புக் கண் உடைய நெற்றியார், சிவனாரின் கழலினைகள் காணச் சென்று , காண இயலாமல் அஞ்சினராகி மீண்டபோது, பன்றியின் உருவு கொண்டோனாகிய திருமால், தன்னுடைய மலக்குற்றத்தைப் போக்கிக்கொள்ளப் பூசையாற்றியது, அந்தத் தலம்.

வேறு
காதன் மாதிரை நாவகத் திருவிய கடவுளை
முதலானோர்க்
காதி மாமறை யோதுவித் தோதுவித் திடுமுறை
யருள்செய்து
மாதொர் பாகனார் பெருகிய கருணையின்
வதிந்தன ரச்சூழல்

தீது தீர்த்திருந் தீர்த்தமாய்ப் பொலிந்தசே

யாறுசூழ் திருவோத்தூர்.

296

[காதல் மாது- சரசுவதி. காதன் மாதிரை நாவகத் திருவிய கடவுள்- பிரமன். பிரமன் முதலானோருக்கு மறையை ஓதுவித்து, ஓதுவித்திடும் முறையையும் அவர்களுக்கு அருள்செய்து மாதொருபாகனார், பெருகிய கருணையுடன் தங்கியது, குற்றத்தைப் போக்கும் தீர்த்தமாய சேயாறு சூழ்ந்த திருவோத்தூர்.]

பொதிய விழ்ந்தநெட் டிதழ்மலர்ப் புதுமதுப்

பொழிநறுஞ் சினையேறிக்

குதிகொள் வானரம் வருக்கையின் கொழுஞ்சுளை

மந்திவாய்க் கொடுத்தோம்பும்

ததைம ணப்பொழில் நிவந்துவிண் ணிழற்றிய

தனிநகர்க் காம்பீலி

வதியும் விண்டுசன் மாவெனப் பெயரிய

மறையவன் றருமைந்தன்.

297

[பொதி- கட்டு. நெட்டிதழ்- நீண்ட இதழ். சோலையில் மரக் கிளையின்மீதேறி, வானரம் பலாச்சுளையை மந்திக்கு ஊட்டி, ஓம்பும் மணமுள்ள பொழில்கள் உயர்ந்த காம்பீலி நகரில் வசிக்கும் விண்டு சர்மா எனும் பெயரிய மறையவன் தரும் மைந்தன்]

விளையும் பீட்கரு வுமிழ்ந்தநாண் முதலிருவிழி

யிலான் பதினாறாண்

டளவும் ஊமையா விருந்தவன் மென்மெல

வண்மியத் திருவோத்தூர்ப்

பிளவு வெண்மதி வேணி யார்த்தொழு தறுதிங்கண்

மாதவம் பேணி

இளிவருந்திறன் மூகைமை நீத்தெலா

வேதமுமினி தோதி.

298

[பீள்- கருப்பம். கரு உயிர்த்த நாள் முதலாக இருவிழிப் பார்வையிலாதவன்,

பதினாறாண்டளவும்வாய் பேசா ஊமையாக இருந்தவன், மெல்ல திருவோத்துரை

அடைந்து சந்திரசேகரரைத் தொழுது ஆறு மாதங்கள் மாதவம் செய்து ஊமைத் தன்மை நீத்து எல்லா வேதமும் இனிது ஓதி]

புரிவ ளைக்குலம் வயி றுளைந் திடந்தொறும்

பூசலிட் டரிதீனும்

எரிம ணிக்குவை நிலாத்தவழ் கம்பையி

னிருங்கரைத் தலைவைகிக்

கரிய கண்டரை நினைந்தனன் மூன்றுநாட்

காழறு தவமாற்றி

யுரிய தன்னிரு கண்களும் படலம்நீத்

தொளிபெறும்பயன் பெற்றான்.

299

[கம்பையாற்றின் பெரிய கரையில் தங்கி நீலகண்டரைத் தியானித்து, மூன்று நாட்கள் குற்றம் அறுக்கும் தவம் செய்து தன் இருகண்களும் படலம் நீத்து ஒளிபெறும் பயன் பெற்றான்.]

ஆத்தி வெண்மதி மிலைச்சிய பொலஞ்சடை யழகரை வழிபட்டு
மூத்த வன்பினான் விழியிடந் தெஞ்சிய முண்டகக் கெதிராகச்
சாத்தி வள்ளுகிர்த் தடஞ்சிறை யெறுழ்வலித் தடவுவாய்ப் பருந்தூர்தி
தீத்த தும்பிய சக்கரம் பெற்றன னதுதிரு மாற்பேறால். 300

[ஆத்திமலரையும் வெண்மதியையும் செருகிய பொன் நிற சடையழகரை அழிபட்டு,
பேரன்பினால் விழியை மலராகத் தோண்டி ஏனைய தாமரை மலர்களோடு சாத்தி, மிக்க
வலிமையுடைய கருடனை ஊர்தியையும் நெருப்பு உமிழும் சக்கராயுதத்தையும்
பெற்றனன். அத்தலம் திருமாற்பேறு.]

பொழிக திர்ப்பொலங் கிம்புரிக் கோடொரு
புறத்தொளிர் முகச்செம்மல்
கழிதி றற்கயா சுரனுயிர்குடித்தவன்
மத்தகக் கவின்முத்தால்
அழிவில் பூசைசெய் ததளையும் போர்வையா
வண்ணலார்க் களித்திட்டான்
எழில்வி ளக்குமத் திருவரைப் பனேகதங்
காவத மெனவிள்வார். 301

[கிம்புரி- யானையின் தந்தத்தில் இடும் ஒருவகைப் பூண். ஒளி பொழியும் கிம்புரிக்
கோடு ஒருபக்கத்தில் விளங்குகின்ற யானைமகச் செம்மல் மிக்க வலிமையுடைய
கயாசுரன் எனும் யானை முகத்த அசுரனின் உயிர்க் குடித்திட்டு, அவன் மத்தகத்தின்
முத்துக்களால் பூசை செய்து, அவனுடைய தோலையும் போர்வையாக இறைவருக்கு
அளித்திட்டான், எழில் விளங்கும் அத்திருப்பதி அனேகங்காவதம் எனக் கூறுவார்கள்]

மருத்த பூங்குழன் மலைமகளோ டரிமதர்
விழிகளி கூர
வருத்த மாமறைச் சிலம்பணிந் தருண்டங்
குயிற்றிய வரனாரைப்
பொருத்த காதலிற் றிசைமுகன் பூசனை பெட்டு
வையகந் தோற்ற
விரித்த வேதநூற் பெற்றனன் அத்தலம்
வேதநூ புரமாமால். 302

[மருத்த பூங்குழல்- மணங்கமழும் குழல், பூவணிந்த குழல். குழை- கூந்தல்.
மலைமகளோடு வேதச் சிலம்பணிந்து அருள் நடனம் ஆடிய அரனாரை திசைமுகன்

விருப்பத்துடன் பூசனை செய்து உலகத்தைப் படைக்க வேறுநூலைப் பெற்றனன்.
அத்தலம் வேதநூபுரம் எனப்படும்]

புண்ட ரீகநாண் மலர்த்தலைப் புங்கவன்
புரைதபு வரம்வாய்ந்த
பண்ட னாருயிர் செகுத்துவல் லி டும்பைநோய்
பாற்றவங் கணர்செந்தீ
அண்ட கோளகை யழற்றிட வளர்த்ததி
லாருயி ரவியட்டி
மண்டு வேள்வியொன் றியற்றினார் அத்தலம்
மயானமென் றுலகேத்தும்.

303

[புண்டரீகம்- தாமரை. புங்கவந் மேலவன், பிரமன். புரை- குற்றம். தபு- நீங்கிய.
பிரமனிடம் அழியா வரம் வாங்கிய பண்டாசுரன் எனும் அசுரனின் ஆருயிர் செகுத்து
அவனால் உலகத்தில் வந்த த்தொடிய துன்பநோய் ஒழிய, இறைவர்
அண்டகோளகையையே யாககுண்டமாக எரிவளர்த்து அதில் ஆருயிர்கள் அவியாக
இட்டுப் பெருவேள்வியொன்று இயற்றினார். அத்தலத்தைக் கச்சி மயானம் என்று
உலகம் கொண்டாடும்.]

விடப்ப ணாதரத் தொங்கலுங் கடுக்கையும்
விரிகதிர் மதிக்கோடு
மடப்ப மாலையுந் துவன்றிய வேணியா
ரம்பலத் தினிதாடு
நடப்ப தாம்ப்புய நாண்மலர்ப் பூசனை நகைநுதி
யழல்வேற்கைக்
கடப்ப மாலையா னியற்றினான் அத்தலங்
கடம்பையென் றுரையோங்கும்.

304

[விஷப் பாம்பாகிய மாலையும் கொன்றையும் ஒளிவிரியும் பிறையும் அடம்பும்
நெருங்கிய சடைமுடியார் மன்றினில் இனிது ஆடுகின்ற திருப்பாதங்களை வேலினை
ஏந்திய கடப்பமாலையணிந்த வேலவன் பூசனை இயற்றினான். அத்தலம் கடம்பை
எனப்படும்.]

ஈட்ட மாகிய வுலகெலா மொடுங்கிய விரவினி னடமாடு
நீட்டு செஞ்சடை நிமலரைக் கொங்கணன் நெடியமான் முதலானோர்
பாட்ட ளிப்பனி மலர்கள்தூய்ப் பல்வரம் பெற்றனர் அச்சுழல்
வீட்டி னுய்க்கும்வீ ராட்டகா சப்பெயர் மேவிய தலமாதோ.

305

[ஈட்டமாகிய உலகு- உலகத் தொகுதி. நீட்டு செஞ்சடை- நீண்ட சிவந்த சடை.]

கருத லார்புரந் தழலுணச் சீறிய கருமிடற் றிறைமன்னும்
திருநி லாவிய விருபது தளிகளுஞ் செப்பினா மினிச்செந்தேன்
முருகு நாறிய முண்டக மலரணை மொய்குழல் றனைமார்பின்

இருவி வாழ்தருந் துளவினான் வைகுமெண் டளிகளு முரைப்பாமால். 306

[கருதலார்- பகைவர்களாகிய அசுரர்கள். புரம்- திரிபுரம். கருமிடறு- நீலகண்டம். கரு மிடற்று இறையின் இருபது தளிகளையும் கூறினேன். இனி, திருமகளை மார்பில் இருத்தி வாழ்தரும் துழாய் மாலையணிந்த திருமால் தங்கும் எட்டுத்தளிகளும் உரைப்பேன்]

கலிவிருத்தம்

இந்திர வமரனோ டிலங்கு வேற்படைக்
கந்தனா லடிபடுங் கடவுள் வாரணம்
நொந்திளி வரல்தப நுதலிக் காஞ்சியின்
வந்துமா யவனடி வந்தி செய்தலும்.

307

[வேற்படைக்கந்தனால் அடிபடும் கடவுள் வாரணம் (அயிராவதம்) இழிவுபடுதலைப் போக்கிக் கொள்ளக் கருதி இந்திரனுடன் காஞ்சி வந்து திருமாலின் அடியை வந்திக்கவும்]

மாமணி யொளிவிடு மார்பிற் றாமரைப்
பூமகள் குடிகொளும் பூவை வண்ணன்முன்
மேவரத் தோன்றிவிண் ணகரங் காவல்செய்
காவலன் கரிக்கிது கரைதன் மேயினான்.

308

[மாமணி – கவுஸ்துபம். பூமகள்- பூமாதேவி. பூவை வண்ணந் காயாம்பூ வண்ணனாகிய திருமால். விண்ணகரம்- திருமால் கோயில்.கரி- யானை அயிராவதம். கரைதல்- சொல்லுதல்]

சலசல பொழிமதத் தறுகட் குஞ்சரம்
அலமரு விம்மல்நோய் அகறி யின்றுதொட்
டிலகொளிக் குலிசவேல் இறைவன் மாட்சிசால்
வலியினிற் பெரியவ னாகு வானரோ.

309

[சல்சல- மதநீர் பெருக்கின் ஒலிக் குறிப்பு. அகறி- நீங்குவாயாக. வேலிறைவன் - முருகன்.]

ஆதலா லவற்கினித் தோல்வி யண்முறா
மேதக வவனையே விழைந்து தாங்கென
வோதி வேலிறையையும் உம்பர் வேந்தையுங்
காதலார் கேண்மையிற் கலப்பித் தானரோ.

310

[உம்பல்- யானை. உம்பர் வேந்து- அயிராவதம்]

உம்பலு மன்னதற் கிசைந்தொர் கூற்றினால்
வம்பவிழ் துழாய்த்தொடை மாலை யூர்தியாய்

நம்பியக் காஞ்சியிற் றாங்கி நண்ணிய
தம்பயில் அவ்வரை யத்தி யோங்கலே.
[அத்தி ஓங்கல்- அத்திகிரி]

311

அன்னமூர் புலவன் மிக்கமுங்க முற்றிய
வென்னதி விலக்க நஞ்சுண்ட வித்தகன்
தன்னரு ளாலரி சயனங் கொண்டதால்
நன்னர்வெஃ காவென நவிற்று மாநகர்.

312

[அன்னம் ஊர்பவன் -பிரமன். அழுங்க- வருந்த. வென்னதி- வெல் நதி- வெல்லுகின்ற
நதி. பிரமன் செய்ய விரும்பிய யாகத்தை நாமகள் அழிக்க வந்த நதி. அதன் வெள்ளத்திச்
சிவனருளால் அரி அணையாகப் ப்ஃஅடுத்துத் தடுத்தான். அதனால் அத்தலம் வெஃகா
எனப்பட்டது. வெஃகுதல்- விரும்புதல்.]

கடல்விட முடற்றி மெய்கதுவும் வெப்புநோய்
முடிமதி யமிழ்தினான் முனிந்த நாதரை
நெடியவன் றொழுதெதிர் நின்று வாழ்தரு
மிடமது சந்திர கண்ட மென்பதே.

313

[பாற்கடலைக் கடைந்தபோது எழுந்த விடம் நெடியோனாகிய திருமாலைக் கவ்வி
அழற்றியது. அந்த வெப்பு நோயை இறைவன் தன் முடிமீது இருக்கும் மதின்
அமிழ்தினால் போக்கினான். அதனால் நெடியவன் இறைவனைத் துழுது அவன் எதிரே
நின்று வாழும் தலம், சந்திரகண்டம் என்பது. நிலாத்துண்டப் பெருமாள் வைப்பு]

தோட்டலர்த் தாமரைச் சுடர்பொற் கோயிலாள்
கோட்ட மிலாதிகழ் குறிப்பிற் றோன்றுமா
சேட்டொளிக் கவுத்துவங் திளைக்கு மார்பினான்
ஈட்டொளி மணியுருத் தன்னை யேத்தினாள்.

314

[இகழ்ச்சிக் குறிப்பின் ஏத்தினாளென இயையும்.]

திருமகள் குறிப்பினை யறிந்து செங்கண்மால்
இருணிற மேனியோ டெய்தியிச் சேயிதழ்
மருமலர்த் தாமரை குற்று வார்சடை

நிருமலன் பூசனை நிகழ்த்தி நாடொறும்.

315

[திருமகளின் குறிப்பை அறிந்து திருமால், கரியமேனியுடன் வந்து சிவந்த இதழுடைய
மணமுள்ள தாமரை மலர்களிப் பறித்து நிருமலனாகிய ஈசனை நாள்தோறும் வழிபட்டு]

ஈண்டிய விருடப வெறிக்கும் பேரொளி
மாண்டசெம் மணித்துவ வண்ண னாகியந்
நீண்டமால் வைகிய நிலயம் அன்பர்க்கு

வேண்டிய தருளும்வீ ராச னத்தளி.

316

[ஈண்டிய- நெருங்கிய. இருள் தப- இருளைப் போக்க. நீலவண்ணன் செம்மணித்துவ வண்ணன் ஆகித் தங்கிய நிலயம், வீராசனத் தளி.]

வயமலி யரையரை வணக்கும் போர்த்திறத்
துயர்புரு வன்மனென் றுரைக்கு மன்னவன்
இயம்வலை ஞமலிமற் றேவையுஞ் சூழ்வரச்
சயமலி வேட்டையின் முயன்று சார்குவான்

317

[பலம் மிக்க அரசர்களை வணங்கச் செய்யும் போர்த்திறம் மிக்க புருவவன்மன் எனப்பெயரிய மன்னவன் வாத்தியங்கள், வலை, நாய் மற்று பிற எல்லாவற்றொடும் வெற்றிபெறும் வேட்டையாடக் கருதி அடைந்தான்]

மாதவம் நிரம்பிய மரீசி மாமுனி
மேதகும் ஆச்சிர மத்தின் மேவியங்
கேதமொன் றின்றியின் புற்று வைகிய

தீதரு விலங்கெலாம் அலைத்தல் செய்தனன்.

318

[மாதவம் நிறம்பிய மரீசி மாமுனிவரின் மேன்மையான ஆச்சிரமத்தை அடைந்து தீதற்ற விலங்குகளெல்லாம் இன்புற்றுத் தங்கியிருந்தன. அவற்றை அம்மன்னன் அலைத்தல் செய்தனன். அலைத்தல்- துன்புறுத்தல். தீதரு விலங்கு- தீமை செய்தல் இலாத மான்போன்றவிலங்குகள்.]

உடலெலாம் விதிர்ப்பநெட் டுயிர்ப்பு வீங்கமிக்
கிடருழந் தங்கவை யிரிய நோக்கிய
நடலைதீர் முனிவரன் நலியச் சாபமொன்
றடலரிக் குருளைநீ யாகென் றிட்டனன்.

319

[உடலெல்லாம் நடுங்க, பெருமூச்சு விட்டு, மிக்க துன்பமுற்று, அத்திதரு விலங்குகள் சிதறி ஓடுவதை நோக்கிய முனிவரன், அம்மன்னனைச் சிங்கக் குருளை யாகுக வெனச் சாபமிட்டனன். நடலை தீர் முனிவரன்- துன்பத்தைத் தீர்க்கின்ற முனிவரன்; மெய்ம்மை பொருந்திய முனிவரன். நலிய- வருந்த-அரி- சிங்கம். குருளை- விலங்கின் இளமைப் பெயர்.]

வெருவியுள் ளமுங்கியவ் வேந்தன் வெய்தென
இருமலர்ச் சேவடி யிறைஞ்சி என்பிழை
பொருவரு தவத்தினோய் பொறுத்தல் வேண்டுமென்

றருள்வர இரத்தலும் அறவன் கூறுவான்.

320

[வெருவி- அஞ்சி. அழுங்கி- வருந்தி. வெய்து என- விரைவுக் குறிப்பு. முனிவனின் சேவடி இறைஞ்சி 'ஒப்பற்ற தவத்தினோய், என்பிழைப் பொறுத்தருள வேண்டும்' என முனிவரனுக்குக் கருணை தோன்றக் கெஞ்சவே, முனிவன் கூறுவான்.]

ஏற்றபோர்ப் பார்த்திவர் எறுழும் மானமுங்
காற்றுவேற் பணைப்புயக் காவல் மன்னவ
போற்றுவி ராசன வரைப்பிற் போந்திடின்
ஆற்றல்சால் சாபம்விட் டகலு மென்றனன்.

321

[உன்னொடு போரேற்ற பகை மன்னர்களின் வலிமையையும் மானத்தையும் ஒழிக்கும் வேலையும் பணைத்தபுயத்தையும் உடைய மன்னவனே! வீராசந்த் தலத்திற்குச் சென்றால் இச்சாபம் உன்னை விட்டகலும்' என்றனன்.]

அற்றைஞான் நேயரிக் குருளை யாகிமுன்
பற்றிய வுணர்வெலாம் பாறிச் செந்தழன்
முற்றிய தெனப்பசி முருக்க நொந்துபால்
பெற்றுறா தெங்கணும் பெயர்ந்து சுற்றுபு.

322

[அன்றே சிங்கக்குட்டியாக மாறி முன்னிருந்த உணர்வெல்லாம் மாறி வயிற்றில் நெருப்பு மூண்டதெனப்பசிஅழற்ற நொந்து உணவாகப் பால் பெறாது எவ்விடத்தும் சுற்றி அலைந்து]

அண்ணலந் துணையெறும் ஆணி னோடரிப்
பெண்ணெதிர் நோக்கியுட் பெருகு காதலால்
உண்ணிய வெனமுலை யுதவ வுண்டெறும்

நண்ணிவார் கடற்கரை சரிக்கு நாளினில்.

323

[ஆண்சிங்கத்தின் துணையுடன் வந்த பெண்சிங்கமொன்றுஇந்தச் சிங்கக் குருளையை நோக்கி உள்ளே பெருகின்ற அன்பினால் முலைப்பால் உதவ உண்டு வலிமை பெற்று நீண்ட கடற்கரைப் பகுதியில் சஞ்சரிக்கும் நாளில்]

மல்லல் வீராசன வரைப்பின் மாயவன்
எல்லுமிழ் சேவடி யிறைஞ்சும் பத்திமை
வல்லவ னொருவன் வந்தெய்தக் காண்டலுங்

கொல்லிய வெழுந்ததக் குருளைச் சிங்கமே.

324

[வளமான வீராசன வரைப்பில் குடிகொண்டிருக்கும் திருமாலின் சேவடியை இறைஞ்சும் பத்தியுடன் ஒருவன் வருவதைக் காணவே அவனைக் கொல்ல எழுந்தது அந்தச் சிங்கக் குருளை. மல்லல்- வளம், செல்வம். வரைப்பு- தலம். எல்- ஒளி. கொல்லிய - கொல்லும்பொருட்டு.]

விதிர்த்தில னாகி வீராச னத்தனை
மதித்தருந் துதிபல வழுத்தி நின்றனன்

துதித்தமை யிருசெவித் துளைசென் றேறலுங்

கதித்தெழுஞ் சிங்கநற் கருத்து மேவுபு.

325

[விதிர்த்திலன் -நடுங்கிலன், அஞ்சிலன். மதித்து- நினைந்து. மேவுபு- மேவி. கதித்து- தாவி. நற்கருத்து- நல்லெண்ணம். அந்தப் பத்தன் சிங்கத்தைக் கண்டு அஞ்சாதவனாய், வீராசனத்தனை நினைந்து துதிபல கூறி நின்றான். அத்துதிமொழிகள் தன் செவித்துளை சென்றேறவே, தாவிஎழும் சிங்கத்திற்கு நல்லெண்ணம் தோன்றியது.]

அன்பனை யடிபணிந் திறைஞ்சி மேல்கொடு

துன்பில்வீ ராசனச் சூழ லெய்தியங்

கின்புற மாயனை வழிபட் டட்டிய

தன்பெருஞ் சாபநோய் தவிர்ந்து வாழ்ந்தனன்.

326

[சிங்கம் அன்பனை அடிபணிந்து இறைஞ்சியது. அதன்மேல் வீராசன நற் சூழலை அடைந்தது. அங்கு இன்புற மாயவனை வழிபட்டது. அரசன் தான் ஈட்டிய பெருஞ் சாபம் நீங்கி இன்புடன் வாழ்ந்தான்.]

அன்னணம் மடங்கலா யிருந்த வாற்றினாற்

பன்னுசிங் கோதர பவனென் றொர்பெயர்

மன்னினா னப்புரு வன்மவ னென்பவன்

எந்நிலத் தவர்களு மெடுத்தி யம்பவே.

327

[அவ்வாறு சிங்கமாக இருந்த காரணத்தினால், புருவன்மன், சிங்ககோதரபவன் என்றோர் பெயரும் கொண்டான்.]

புத்தமிழ் தெடுத்துணப் புலவர் தம்மொடும்

பைத்தபாம் பிமிழ்கொளிஇப் பார மந்தர

மத்தினாற் கடைந்தநாள் வார்ந்த பாற்கடன்

மொய்த்தெழு திரைமிசை முகிழ்த்த பூமகள்.

328

[புலவர்- தேவர்கள். இமிழ்கொளி- பிணித்து. மார மந்திர மத்தினால்- பெரிய மந்திரமலையெனும் மத்தினால். மொய்த்து- நிறைந்து.. அலைமேல் முகிழ்த்த பூமகள்- இலக்குமி]

எதிர்நயப் பார்வையீந் தருள வீர்ந்துழாய்க்

கதிர்மணி மோலியான் காதல் நோக்களித்

ததிரிடைக் கொடியுடை யவளை மன்றலின்

விதிமுறை புணர்ந்தின்ப மேவ முன்னினான்.

329

[எதிர் நயப் பார்வை- புகழுகம் புரிதல். (தன்னைத் தலைமகன் காணுதலைத் தலைமகள் விரும்புதல்) திருமகள் திருமாலுக்கு எதிர் நயப் பார்வை நல்கவே, அவளை விதுமுறைப்படி திருமணம் செய்துகொண்டு இன்பம் அடைய நினைந்தான்.]

ஆங்கவள் தன்னொடும் அமரர் சூழ்வர
வீங்கிய பெரும்புகழ் விண்டு மாபுரத்
தோங்கிய ஏகம்பத் துற்றுக் கம்பனார்
பூங்கழல் பணிந்தருள் போதப் பெற்றனன்.

330

[அவளுடன் தேவர்கள் சூழ்ந்து வர விண்டு மாபுரத்தை அடைந்து ஏகாம்பரேசுரரின் மலர்க்கழல்களைப் பணிந்து அவருடைய அருளைப் பெற்றனன்.]

கனைகுரற் றிரைநெடுங் கங்கை யேமுதன்
மனைவியர் பலரொடும் வந்து நூன்முறை
புனைபுகழ்க் கடலிறை புனிதப் பொற்பினிற்
றனைநிகர் திருமகள் தன்னை யீத்திட.

331

[கடலிறை- வருணன். ஒலிக்கின்ற திரைகளையுடைய கங்கை முதலான மனைவியர் பலரொடும் வந்து நூல்கள் வகுத்த முறைப்படி, தனக்குத் தானே நிகரான திருமகளை ஈந்திட]

ஓரிரு நாற்புற மொளிர வைகுபு
நீருடன் ஏற்றவண் நிகழ்த்து நல்வினை
சீரிதின் முடித்தனன் சிறந்த அவ்விடம்
பாரெலாம் புகழட்ட புயமெ னப்படும்.

332

[எட்டுத்திசைகளும் திகழ விளங்கி, நீருடன் அங்கு ஏற்ற கன்னிகாதான நல்வினைகளைச் செய்து முடித்தனன். அவ்வாறு திருமணம் முடித்தவிடம் பாரெலாம் புகழ் அட்டபுயம் எனப்படும்.]

அற்றைநாட் காஞ்சியி னரசு செய்பவன்
ஒற்றையங் கவிகையான் உயர்ந்த சீர்த்தியான்
வெற்றிகொள் அரசரை வெற்றி கொண்டசீர்
பற்றுதண் டாயினன் என்னும் பார்த்திபன்.

333

[அந்த நாளில் காஞ்சியில் அரசுசெய்பவன் தனிக் கொற்றக் குடையினான், உயர்ந்த புகழினான், அரசர்களை வெற்றி கொண்ட பெருமையுடையவன் பற்று தண்டாயினன் என்பவன்]

திருமறு மார்பன்அங் கியற்றுஞ் சீர்மணக்
குருமணிப் பந்தரிற் கோணை யாற்றினால்
இருதிசைத் தலைவரும் ஏனைத் தேவரும்
மருவிய குழாத்திடை வந்து வைகினான்.

334

[திரு மறு மார்பன் – திருமால்; திருவாகிய மறுவை யுடைய மார்பன்; ஹிரு பிறர் மார்பை மறுத்தற்குக் காரணமாகிய மார்பன் எனலும் ஆம். திருமால் திருமணங்கொள்ளும் அந்த

அழகிய பந்தரில் திக்கு பாலர்களும் ஏனைத்தேவர்களும் கூடியிருந்த குழாத்தில் அந்த அரசனும் வந்திருந்தான். கோண்- வலிமை]

வழுக்கியஞ் சிறையளி மருங்கு வீழ்தர
விழுக்கள்வார் கற்பக மிளிர் பொன் மாலையார்
அழுக்கறு நெஞ்சினான் நோக்க வவ்வயின்
ஒழுக்கறத் தென்திசை யும்ப னோதுவான்.

335

[கற்பகம் மிளிர் பொன் மாலையர்- தேவர்கள். அழுக்கறு நெஞ்சினால் -பொறாத நெஞ்சினராகி. தென்திசை உம்பன் -யமன்.பொறாமை கொண்ட தேவர்கள் நோக்க இயமன் கூறுவான்]

மேவரு கொற்றவ வெய்ய வேற்படைக்
காவலர் அவைக்களத் தலது காமரு
தேவர்தம் அவைக்களம் சிவணல் ஓர்முறை
ஆவதன் றெனவெதிர் அரசன் சொல்லுவான்.

336

[அரசனே! நீ அரசர்கள் இருக்கும் களத்தல்லாமல் தேவர்கள் கூடியுள்ள இடத்தில் இருப்பது முறையன்று என்று கூற அதற்கு அரசன் கூறுவான்.]

கழியநூன் முறைதெரி கடவு ளீர்நும
தழிவுறு துறக்கநாட் டலதெவ் வுழியும்
ஒழிவிலா தோங்குமிக் காஞ்சி யூர்வயி

இழிவுயர் வெணும்பகுப் பில்லை யில்லையே.

337

[மிகக் கற்றறிவுடைய தேவர்களே! உங்களுடைய நிலபேறு இல்லாத துறக்கநாட்டில் அன்றி ஊழிக்காலத்தும் அழியது ஓங்கும் இக்காஞ்சி மாநரில் இழிவு உயர் என்னும் பாகுபாடு இல்லையே]

வண்ணமா மறைத்தனி மாவின் நீழல்வாழ்
அண்ணலார் திருவருள் ஆணையால் இந்த
ஒண்ணகர்க் காஞ்சியின் யாரும் ஒப்பவர்

எண்ணம்வே றிலையென வெடுத்த தியம்பினான்.

338

[ஒற்றைத் தனிமாவின் கீழிருக்கும் ஏகாம்பரேசுவரர் திருவருள் ஆணையால் இந்த நகரில் அனைவரும் சமம்; இதற்கு மாறான உயர்வு தாழ்வு எனும் எண்ணம் இல்லை என்றனன்.]

இணர்விரி கடுக்கைய ராணை யென்றலும்
உணர்வின்மேம் படுசுரர் உரையொன் றாடலர்
மணமுடி காறும்வை குற்றுத் தத்தம

தணவரும் பதியினை யண்மி னாரரோ.

339

[கொன்றைமாலையரான இறைவனின் ஆணை என்று கூறவே, அறிவில் மேம்பட்ட தேவர்கள் வேறு பேச்சிலர். திருமணம்முடியும் வரையில் அங்கிருந்துவிட்டுத் தம் நாட்டினை அடைந்தனர்]

பின்புதண் டாயினன் பெரிதும் அந்தகன்
வன்புற மொழிந்தசொன் மனத்தை யீர்தலுந்
துன்புறு மாதவந் தொடங்கி யன்றுகொல்
இன்புறு திசைக்கிவர் இறைவ ராயினார்.

340

[யமன் கூறிய அந்தக் கொடு மொழிகளால் காயப்பட்ட அரசன் பெருந்தவம் ஆற்றி உயிர்களை வாங்கும் எமனுக்கு இடமாகிய தென்திசைக்குத் தலைவராயினன்.]

மண்டிய அருந்தவம் வழாம லாற்றியிங்
கெண்டிசை யிறைமையு மெய்து வாமென
அண்டர்க ளழுக்கறுத் தவலங் கூர்தரத்
திண்டிறற் பெருந்தவ முறையிற் செய்தனன்.

341

[பொறாமை கொண்ட தேவர்கள் 'மண்டிய அருந்தவம் வழாலல் ஆற்றினால்' எட்டுத்திசைக்கும் தலைமை எய்தலாமென எரிச்சலுடன் கூறவே, அத்தகைய கடுந்தவத்தை முறையிற் செய்தனன்.]

மன்றல்செய் தருளிய வரைப்பின் மாதவன்
நன்றுமுன் னெதிரெழுந் தருளி நல்கலும்
வென்றிகொள் எண்டிசை யிறையும் மேதக
ஒன்றிய வுலகமும் ஊழிற் காத்தனன்.

342

[திருமணம் கொண்டருளிய தலத்தில் திருமாலும் எதிரெழுந்தருளி அரசனுக்கு அருள்செய்தலும் எட்டுத்திக்கையும் காவல்செய்யும் தலைமையும் பெற்று உலகமுழுதையும் ஊழிகாலம் காத்தனன்.]

வேறு
கலியு கத்தொரு காழறு வேதியன்
குலவு மாய்ச்சிய ரின்னலங் கூட்டுணும்
உலக முண்ட வொளிமணி வண்ணனுக்
கலகி லாத மெய்யன்பின னாயினான்.

343

[கலியுகத்தில் குற்றமற்ற ஒரு வேதியன் உலகமுண்ட வாயினனாகிய கண்ணனுக்கு மெய்யன்பனாயினன்.]

கண்ணன் முன்பெவ ருங்களிப் பச்செயும்
எண்ணி லாவிளை யாட்டுமெஞ் சாவகை
யுண்ணி னைந்துதி யானித் துலகினில்
நண்ணிச் செய்வினை நாளும் இகந்தனன்.

344

[முன்பு கண்ணபெருமான் எவரும் மகிழ்ச் செய்த விளையாட்டு வகைகளை
மனத்தினுள்ளே எண்ணியெண்ணி தியானித்து, உலகத்தில் தான் செய்யவேண்டிய
செயல்களை மறந்தனன்]

அன்ன தன்மை யறிந்தவன் ஞாதியர்
என்னை நீபழு தாந்தொழி லேற்றனை
நன்னர் மானய னத்தெதி ராடின்மெய்
யென்ன லாமிஃ தென்று கிளந்தனர்.

345

[அவனுடைய போக்கினை அறிந்த அவனுடைய தாயாதிகள் வீணான செயல்களை
ஏன் செய்கின்றாய். திருமால் நம் கண்ணெதிரே தோன்றி கண்ணன் செய்த
செயல்களைச் செய்தால் அதனை மெய்யெனலாம் என்றனர். நயனத்து எதிர் ஆடிள் -
கண்கூடாக நிகழின்]

நன்றவ் வாறு நடத்துவல் காண்மினோ
என்று வல்விரைந் தேர்தரும் ஒருழிச்
சென்று வைகித் திருமறு மார்பனை
யொன்று மன்பி னுகந்து தியானித்தான்.

346

[நல்லது. அவ்வாறு நான் செய்து காட்டுவன். காணுங்கள் என்று விரைந்துசென்று
ஓரிடத்திருந்து திருமாலை ஒருமித்த சிந்தையுடன் தியானித்தான்]

வெற்பெ டுத்து விழுநிரை யோம்பிய
மற்பி றங்குதோள் மாயவன் ஆங்கவன்
அற்ப கத்து மழவடி வாயுலாய்ப்
பொற்ப வாடல் புரிந்தன னென்பவே.

347

[கோவர்த்தனமலையை எடுத்து ஆநிரைகளைக் காத்த கண்ணன் அன்பினை அகத்தில்
கொண்டு குழந்தை வடிவாய் உலவி அழகிய ஆடல் புரிந்தனன்.

நோக்கி நோக்கி நுவலரு விம்மிதந்
தேக்கி யெம்பெரு மானெமர் செப்பிய
வாக்கின் வண்ணம் அருள்வழங் காயெனக்
காக்கு நாயக னுங்கட் டு ரைக்குமால்.

348

[எம்பெருமானே! எம் தாதியர் சொன்ன வண்ணம் அருள்வழங்குக என்ன, உயிர்களைக்
காக்கும் நாயகனாகிய திருமாலும் கூறுவான்.]

கண்ண சன்ம னெனும்பெயர்க் காளைநீ
நண்ணி யிந்தக் கலிதனின் நாளையென்
அண்ணன் மால்பிறப் பானென் றவர்க்கெலாந்
தண்ணென் மென்மொழி சாற்றென வேயினான்.

349

[கண்ண சன்மன்) கிருஷ்ண சர்மா) எனும் காளைநீ. இந்தக் கலியுகத்தில் அண்ணல் மால் நாளை பிறப்பான் என்று உன் தாயத்தார் அனைவருக்கும் கூறுக என ஏவினான்]

அருளிச் செய்த தறைந்தன னன்றுபோய்
இருள்பு லர்ந்திடுங் காலையெல் லோர்களும்
மருவும் ஓகைய ராய்மணிக் கம்பையின்
உருவ வார்கரை யுற்று மிடைந்தனர்.

350

[திருமால் அருளிச் செய்ததை அனைவர்க்கும் கூறினன். இருள் நீங்கிப் புலரியில் அனைவரும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் கம்பையாற்றின் கரையினில் திரண்டனர்.]

அஞ்ச னக்களி றட்டவன் றோன்றியங்
கெஞ்ச றாது முன்னாட லெலாஞ்செய
விஞ்ச மன்பின ராய்மிடைந் தாரெலாங்'
கஞ்ச நேரடி கைதொழு துய்ந்தனர்.

351

•[குவலயாபீடம் எனும் கரிய யானையைக் கொன்றவன் அங்குத் தோன்றி குறைவிலாது முன் புரிந்த திருவிளையாடல்களையெல்லாம் செய்ய மிக்க பத்தியினராய் தாமர போன்ற தம் கைகளைக் குவித்துத் தொழுது உய்ந்தனர்.]

பத்தி செய்த பனவ னிரத்தலுங்
கைத்த லத்துக் கமழ்புது வெண்ணெயோ
டத்த னவ்வுழி வைகின னத்தளி
யெத்தி றத்தரு மேத்துகா ளாங்கமே .

352

[பத்தி செய்த அந்தணன் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்கி கைத்தலத்து மணங்கமழ்கின்ற புது வெண்ணெயோடு கண்ணன் அந்தத்தலது வந்து தங்கினன். அத்தலம் எத்திறத்தவரும் வந்து வணங்கும் காளாங்கம் எனப்படும்.]

உவரி சூழல கத்தவர் தாழ்ந்துதங்
கவலை தீருமக் காளாங்கம் என்பது
துவர்நெ டுஞ்சடை யாரடித் தொண்டுசெய்
பவள வண்ணன்பொற் கோயிலின் பாலதே.

353

[உவர்- கடல். காளாங்கம் என்பது பவளவண்ணன் ஆகிய எகாம்பரர் திருக்கோவிலின் பாலதே.]

வேறு
ஊக்கிய தொழிற்பயன் ஒன்ற னந்தமா
ஆக்குதல் குறித்துத்தன் ஆரி யன்சொலும்
போக்கில்சீர் மொழிவழிப் போந்து பேரிசை
தேக்கிய திருமலி காஞ்சித் தேத்தரோ.

354

[ஊக்கிய- முயன்ற. அனந்தம்- அளவில்லாத. ஆரியன் -ஆசான். போக்கு- குற்றம். சீர் மொழி- அறிவுரை. பேரிசை- பெரும்புகழ். தேத்து- தேயத்து- இடத்தில்]

மாதர்வண் வேள்விசெய் மாவ லிப்பெயர்
மேதகை யளித்தமண் விழைந்த ளந்தரி
காதலின் வைகும் காம ருந்தளி
தீதறுத் தருள்திரி விக்கி ரமமே.

355

[மதர்- அழகு. வண்- வளமான. வளமான வேள்வி செய்த மாவலி எனும் பெருந்தகை அளித்த மூவடி மண் விரும்பி அளந்த அரி, விருப்பத்துடன் அமரும் தளி திரிவிக்கிரமம்.]

தமர்கொலைப் படுதலிற் சமர்செய் யேனென
அமரிய தனஞ்சய னவிர்பொற் பாடகக்
கமழ்மல ரடித்துணை கமலக் கையினால்

இமிழுறப் பற்றிவீழ்ந் தரற்றி யேங்கலும்

356

[சுற்றத்தார் கொலைப்படுதலினால் போர் செய்யேன் எனப் போர்க்களத்தில் தனஞ்சயன், மலரடித் துணையத் தன் கமலக் கையினால் இருகப் பற்றி வீழ்ந்து அரற்றி ஏங்கவே]

குருவென வாய்ந்தவன் குழைத ராதமர்
புரியநூ லொன்றுசெய் துரைத்துப் புந்தியிற்
தெருள்கொளீஇ மாயவன் சிவணு மத்தளி
பெருமைசேர் பாடகப் பெயரி னோங்குமால்.

357

[குருவென வாய்த்தவன் (கண்ணன்) தளராது போர் புரிய ஊக்கும் நூலொன்று செய்து உரைத்து, அருச்சுனன் மனதில் தெருள்கொளச் செய்த மாயவன் தங்கும் தளி பெருமை சேர் பாடகம் எனும் பெயருடன் சிறக்கும்.]

மாதவ னாலிரு வரைப்பும் மோதினாம்
ஓதுநா லெழுதளி களினொன் றாயினுங்
காதலின் வணங்கி யக்காஞ்சி வாழ்பவர்க்
கீதுகொல் பயனென யாரா ளப்பவர்.

358

[மாதவனின் எட்டு திருத்தலங்களும் கூறினோம். இருபத்தெட்டுத் தலங்களில் ஒன்றையாயினும் பத்தியுடன் வணங்கி அக்காஞ்சி வாழ்பவருக்கு இதுதான் பயன் என யாரால் அளக்க முடியும்?]

எத்தல வரைப்பினு மீட்டு தீவினை
மைத்தவார் கடலென வளைந்த தாயினும்
அத்தகு காஞ்சியை யண்மி வைகுறிற்

தொத்தழற் பஞ்சியிற் றுனைய வீயுமே.

359

[எந்தத் தலத்திலும் ஈட்டிய தீவினைப் பாவம் கரிய கடலைப்போலச் சூழ்ந்ததேனும் அத்தகைய காஞ்சியை அடைந்து தங்கினால் மூண்ட நெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுபோல அழிந்துவிடும்.]

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

கோலம் நிறைந்த விமைய வரைக்கொம்பு தழுவக் குழைந்தருளும்
ஆலம் நுகர்ந்தார் வளர்காஞ்சி யகத்துப் புரியும் அறன்கடைகள்
சீல மலிந்த பிறதலத்துச் சிதையா காஞ்சிநகர் வயினே

கால வரையின் முழுதழுங்கு மிதற்கோர் காதை கட்டுரைப்பாம்.

360

[கோலம்- அழகு. இமைய வரைக் கொம்பு- உமை. அறன்கடை- பாவம். காஞ்சியில் செய்யும் பாவங்கள் பிறதலங்களிற் செய்யும் பிராயச்சித்தங்களால் நீங்கா. காஞ்சியில் மட்டுமே உரிய காலத்தில் நீங்கும். இதற்கும் ஒரு கதையைக் கட்டுரைப்பேன்.]

சுருங்காப் பெருமை மறைத்துறை போய்ச் சூழலும்

பிறவிக் கடலழுத்தும்

பெருங்கா தரமுற் றிரித்தொதுக்கிப் பிணைமா

னனைய தடநெடுங்கண்

இருங்கோ மளமென் கொடியொருபாற் படர்ந்த

விறைவர் நடங்குயிற்றற்

கரங்காய்ப் பொலிந்து கவின்றுளும்பும் அறநெஞ்

சகத்துக் கவுதமனார்.

361

[குறையாப் பெருமையுடைய வேத ஒழுக்கத்தில் ஒழுகி, பிறவிக் கடல் அழுந்தி

உழல்வதற்கு அஞ்சி,

உமையொருபாகர் நடம் நவில் அரங்காய் பொலிந்து அழகு துளும்பும் அற

நெஞ்சகத்துக் கவுதமனார். கவுதமனார் நெஞ்சம் அரனார் நடம்குயிற்றும் அரங்காம்.

காதரம்- அச்சம். பிணை- பெண்மான். கோமளம்- தாமரை.]

மணிகால் யாத்த கதிர்மோலி வானோ

ரிருக்கை முதலாகத்

திணிகா லுலக வளநோக்கிச் செலுநாள்

தெனாது மாதிரம்போய்

அணிகா லுருவினெதிர் கொண்டங் கடல்வேல்

இயமன் நனிகாட்டப்

பிணிகா லுழந்து நரக முந்தும் பீடில்

பதகர் தமைக்கண்டார்.

362

[கவுதமனார் ஒளிவீசும் மவுலி அணிந்த தேவர்கள் வாழும் விண்ணுலகம், மண்ணுலகம் முதலியவற்றின் வளம் கண்டு செல்லும் நாளில் தெந்திசை போய் இயமன்

எதிர்கொண்டு வரவேற்றுக் காட்ட காலில் விலங்கு பூட்டப்பட்டு வருந்தி நரகத்தில் அழுந்தும் பாதகர்களைக் கண்டார்.]

கொச்சகக்கலிப்பா

வடவைத்தழல் குளிரச்செறி மறவெங்கனல் சொரியச்
சுடர்குஞ்சியின் உறுதூதர்கள் துணைவார்கழல் பிடியாக்
குடர்செந்தடி நிணமென்புகள் குருதித்துளி சிதறப்
படலைச்சிலை மிசையெற்றமெய் பதறிச்சிலர் கரைவார்.

363

[வடவைத் தழல்- வடமுகாக்கினி. வடமுகாக்கினியைக் குளிரச் செய்யும் கொடிய
கனலைச் சொரிய, நெருப்புப் போல சுடர் வீசுகின்ற தலமயிர் உடைய யமதூதர்களின்
இருகால்களையும் பற்றிக் கொண்டு, குடர் தசை கொழுப்பு என்புகள் குருதித் துளிகள்
சிதறபரந்த பாறைமேல் தாக்க, உடல்பதறிச் சிலர் அழுவர்]

கண்டாருளம் வெருவுங்கன லுமிழ்கண்ணினை சுழல
மண்டோதையி னுருமுக்குரல் மருளப்பல கழறித்
திண்டோளசை முசலங்கொடு செந்நீர்புடை யொழுகத்
தண்டாவிற் லினர்சென்னி தகர்ப்பச்சிலர் தளர்வார்.

364

[பார்த்தவர்களின் உள்ளம் அச்சங்கொள, நெருப்பை உமிழ்கின்ற கண்கள் சுழல,
பேரொலியுடன் இடியோ என மருளுமாறு பல உரக்கக் கூவி, திண்ணிய தோள்கள்
அசைய உலக்கை கைக்கொண்டு, குறையாத ஆற்றலுடைய இயமதூதர்கள் குருதி
ஒழுகத் தலையைத் தகர்ப்ப, சிலர் தளர்வார்.]

இருள்கண்டன வுடலும்பிறை யெயிருந்துடி யிதழுஞ்
சுரிசுஞ்சிய முடையாரெதிர் தோன்றிக்கொடுவாளால்
அரியுந்தொறும் எறியுந்தொறும் அரியுந்தசை தீற்றி
நரியுந்தொறு நோலாதுள நையச்சிலர் குழைவார்.

365

[இருளைக் கண்டது போன்றகரிய உடலும் பிறை போன்ற கோரைப் பற்களும் துடி
இதழும், சுரிந்த குஞ்சியும் உடைய யமதூதர்கள் எதிரே தோன்றிக் கொடுவாளால்
அரியுந்தொறும் அரிந்ததை எறிந்து நாய் நரிகளுக்கு ஊட்டி, நறுக்கும் தொறும் தாங்க
முடியாது நைந்து குழைவார் சிலர். குஞ்சி- ஆன்களின் தலைமயிர். தீறி- ஊட்டி.
நரியுந்தொறும்- நறுக்கும் தொறும். நோலாது- பொறுக்க முடியாமல் நைய- துன்பமுற.
குழைவார்- கலங்குவார்.]

சூலம்கதை பாசங்கொடு துன்னும்யம தூதர்
ஆலம்கலுழ் வாளிட்டுரு மிடறிற்றிட மதியாக்
கலுந்தழல் வேலாலிரு கண்கூன்றுலை எரிவாய்

ஏலும்கொடி நேந்தித் தசை ஈர்ப்பச்சிலர் இனைவார்.

366

[சூழ்ந்துநெருங்கிய யமதூதர்கள் சூலம், கதை, கயிறு போன்றவற்றைக் கொண்டு, நஞ்சு தோய்ந்த வாளால் கழுத்துத் துண்டாம்படி அறுத்து, தழலால் கொதிக்கெளம் வேலால் இருகண்களையும் தோண்டி, உலையில் எரியும் நெருப்பில் இட தசைகளைக் குறட்டினால் ஈர்ப்பச் சிலர் வருந்துவார். துன்னும்- நெருங்கும். ஆலம்- நஞ்சு. கலுழ்- சொட்டும், தோயும். மிடறு- கண்டம். கலுந்தழல்- சுடரும் தழல். சூன்று- அகழ்ந்து, தோண்டி, கொடிறு- இடுக்கி, குறடு. இனைவார்-வருந்துவார்.]

வயிரத்திழை ஊசித்திரள் நிரைவித்தமை மான
இயைவுற்றபல் எயிறும்புதை யிளகுந்தசை பிதிரச்
சயமுற்றிய செந்நாய்பல கவ்வித்தவ வுதற
வுயிர்மிக்கல மரநெஞ்சகம் உளையச்சில ரமுவார்.

367

[வயிரத்தில் இழைத்து ஊசிகளை வரிசையாகப் பதித்தது போன்று இயைந்த பற்களைப் பதித்து இளகுகின்ற தசையைப் பிய்த்துச் சிதறச் செந்நாய்6 பல கவ்வி மிக உதற, உயிர் மிக்குச் சுழல, நெஞ்சகம் வருந்திச் சிலர் அமுவார்].

உலைவாயிடு பாளம்பகு வாயுய்தலு நோலா
தலறோதையின் வெருவிப்புடை யகலப்பறை வுற்றுப்
பலவூசிகள் கடிதுள்ளடி பாயப்படி யொத்தி
நிலமேற்பல தூண்நட்டென நின்றேசிலர் துயர்வார்.

368

[பாளம்- இருப்புக்கட்டி. . உய்தலும்- செலுத்தலும். நோலாது- பொறாது. பறைவுற்று- அதட்டி, உரப்பி. படி- நிலம். உலைக்களத்திலிடும் இருப்புக் கட்டிகளை வாயில் செலுத்துதலும் அதனைப் பொறுக்க முடையாது அலற, யமகிங்கரர்கல் அதட்டி உரப்பும் ஓசையைக் கேட்டு அஞ்சிப் புறம் அகல், பலவூசிகள் விரைவில் பாதத்தில் பாய, நிலத்துடன் ஒத்திஅசையாமல் நின்று, நிலமேற் பல தூண்கள் நட்டதெனச் சிலர் துயர் உறுவார்]

குந்தத்திரள் சூலத்திரள் கொலைவேற்றிரள் செந்நீர்
சிந்துங்கணை வாளித்திரள் சினவாட்டிரள் சாரிகை
நந்துந்தழ லீட்டித்திரள் நடுணீணிலம் வீழா
நொந்தச்சுகு தசைகூளிகள் நுகரச்சிலர் கரைவார்.

369

[குந்தம் -சவளம் lance. சூலம் trident. வேல் spear கணைவாளி-அம்பு, வாளர், arrows, சாரிகை- சிறிய வாளர், பிச்சுவா, ஈட்டி- javeline . நொந்த- தோண்ட. அச்சு-உடல் இக்கருவிகள் கொண்டு யமதூதர்கள் உடலைத் தோண்டுவதால் நிலத்தில் விழும் தசைகளைப் பேய்த்திரள் நுகரக் கண்டுசிலர். அமுவார்கள்.]

வறலீர்ம்புனல் நாக்குப்புடை பெயராவகை மல்குந்

தெறுநீர்நசை வாட்டச்செழு நறுமாமலர் பூத்த
வெறிநீர்நிலை யுண்ணப்புக வதன்வீழ்புனல் சீயா
யுறவேதனை மிக்குத்துய ருடலச்சிலர் கலுழ்வார்.

370

[நாக்கு ஈரம் வறண்டு புரளாதவகை தாகம் வாட்ட, மணமுள்ள மலர்கள் பூத்த
நீர்நிலையில் நீர் உண்ணப்புக , விரும்பிய அப்புனல் சீயாகவுர வேதனையுடன் மிக்கத்
துயருழன்று அழுவார் சிலர்.]

பைந்தாமம் அலங்கிப்பனி நீர்மென்றுளி தூவி
ஐந்தியோசனை கமழுங்குளிர் பந்தர்ப்புடை யணுகிச்
செந்தீயென அவைவெய்து தெறச்சாம்பு முளத்தான்

வெந்தாவெ வென்செய்கோவென வெருவிச்சிலர் மெலிவார்.

371

[புது மாலைகள் அசைய குளிர்ந்த நீர்த்துளிகள்தூவி ஐந்து யோசனை தூரம் நறுமணம்
கமழும் பந்தலின் பக்கத்தில் அணுகி, நெருப்பென அவை சுடஉள்ளத்தால் எந்தா எந்தா
என என்செய்கோ என வெருவி இளைப்பார் சிலர்]

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்
இன்னபல் நரகத் துன்ப மெய்துபா தகரைக் கண்ட
மன்னிய தவத்தான் அப்பாற் செல்லுழி மற்றோர் பாங்கர்த்
துன்னிய பதகர் பல்லோர் சொல்லருங் கொடுமை சான்ற

வெந்நர குழப்பக் கண்கள் வெதும்புற நோக்கி மாதோ.

372

[இத்தகைய நரகத் துன்பம் எய்தும் பாவிகளைக்கண்ண தவத்தினனாகிய அந்தணன்
மற்றொருபுறத்தில் நெருங்கிய பாவிகள் வார்த்தைகளிற் கூற முடியாத நரகத்துன்பம்
அடைவதை கண்கள் வெதும்புற நோக்கி]

ஈங்கிவர் யாரை யென்ன இயமனை வினாத லோடும்
ஆங்கவன் எனக்கு முன்னிங் கரசு செய்தவர் நாளுள்ள
தீங்கின ரிவரை யென்னாற் செப்புதற் கொண்ணா தென்ன

ஓங்கிய முனிவன் காலன் உடன்வர அயனை யண்மி.

373

[இத்துன்பம் உறும் இவர் யாரென எமனை வினவலும், அங்கு அவன், எனக்கு முன்
இங்கு அரசு செய்தவர். தொலையாத பாவம் செய்த தீங்கினர். இவர்கள் செய்த
பாவத்தைக் கூறுவதற்கு எனக்கு இயலாது என்று கூறக் காலனுடன் முனிவன்
பிரமனை அடைந்து]

கடவியன் னவனும் அவ்வா றுரைத்துடன் கலந்து போத
அடலவிர் திகிரி மாலை யடுத்தனன் வினாவி மாலும்
படர்தர வவர்போற் கூறிப் பாயொளி விரிக்குங் கோட்டுத்
தடவரைக் கயிலை யோங்கல் சார்ந்தனன் தொழுது புக்கு.

374

[அவனும் தன்னால் உரைக்க இயலாது என அவர்களுடன் கலந்து சக்ராயுதம் தாங்கிய திருமாலினை அடைந்து வினவினர். மாலும் தன்னாற்கூற இயலாது என அவர்களுடன் சேர்ந்து கயிலை மலை அடைந்தனர்.]

மங்கையோர் பாக மாக வாலுளைப் பிறழ்பற் பேழ்வாய்ச்
சிங்கவேற் றணையின் மேலாற் சிவணிய துணர்ப்பூங் கொன்றைத்
தொங்கலார்ப் பாதப் போது சுருதிகள் புகன்று போற்றிப்
பொங்கிய காத னீடக் கடாவலும் புனிதர் நோக்கி.

375

[உமையொரு பாகராகச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த இறைவரை வினவலும்]

அருந்தவத் தலைவ கேண்மோ அன்னவெந் நரகத் தாழ்வார்
திருந்திய அறங்கணிடுந் தெய்வதக் காஞ்சி வைப்பின்
இருந்துமுன் பாவ மீட்டி யிறந்தவர் அவர்கள் செய்த
கருந்துயர்ப் பாவ பேதங் கரைதுமென் றருளிச் செய்வார்.

376

[அரிய தவத்திற்குத் தலைவனே1 கேட்பாயாக. அந்த கொடிய நரகத்தில் மீளாத்துன்பம் உறுவோர், நல்லறங்கள் நிலைபெற்ற தெய்வீகக் காஞ்சியில் இருந்து முன் பாவம் செய்து இறந்தவர். அவர்கள் செய்த பாவங்களின் வகையைக் கூறுவோம் என அருளிச் செய்வார்]

உருகவெந் தொளிறுஞ் செப்புப் பாவையை உறுப்புத் தீய
இருகையிற் றழுவி யங்க ணிடும்பையு ளழுந்து கின்றோர்
பெருகிய வனப்பு நோக்கிப் பிறர்மனை பெட்டு னோரும்
மருவிய கணவர்த் தப்பி மனவழி யொழுகி னோரும்.

377

[வெந்து உருகச்சுடரும் செம்பாலான பாவையின் உறுப்புக்களைத் தம் தீய கைகளால்தழுவித் துன்பத்துள் அழுந்துவோர் பெருகிய உடல் வனப்பினை நோக்கிப் பிறர் மனையாளை விரும்பினோரும், மணந்த கணவரைப் பிழைத்துத் தம் மனம் போனபோக்கில் ஒழுகினோரும்]

குருதிகொப் புளித்துப் பாயக் கூரிருப் பாணிகாய்த்தி
யிருவிழி செய்ய வாயின் அழுத்தவங் கினைந்து நிற்பார்
மருள்வளர் விழைவா லேதின் மனையவர்ப் பார்த்து னோரும்
பருவரப் பிறர்பா லுள்ள பழியெடுத்தியம்பி னோரும்.

378

[இரத்தம் கொப்புளித்துப் பாயக் கூரிய இருப்பாணியை நெருப்பிற் காய்ச்சி, இருவிழி, சிவந்த வாய்களில் அழுத்தத் துன்பப்படுவோர், பிறனுடைய மனைவியரைக் காம உணர்வாலே பார்த்தவர்களும் பிறர்பழியை எடுத்துத் தூற்றியோருமாவர்.]

இருப்புநெட் டூசி தன்னா லிணைக்கரம் பொதிர்த்துச் செம்பு
நெருப்பிடை யுருக்கி வாக்க நெடுந்துய ருழக்குந் தீயோர்

கருப்புவிற் கணையே றுண்ட காதலான் முத்த மூரல்

அருப்பிளங் குவவுக் கொங்கை அயன்மனை பரிசித் தோர்கள். 379

[இரும்பாலான நெட்டுசிகளால் துளைக்கப்பட்டு செம்பினை உருக்கி வார்க்க நெடுந்துயர் உழக்கும் அத்தீயோர் மன்மதன் கணைபட்டுத் தவறான காதலால் அயலான் மன்வியின் குவவுக் கொங்கையைத் தீண்டினோர்கள்]

காலசூத் திரப்பேர் வாய்ந்த கடுநர குழக்கின் றார்கள்

மாலினால் குரவ னில்லாள் வனமுலை திளைத்து னோர்கள்

கோலவார் கரத்தை வாளாற் குறைத்தட வுயங்கு கின்றார்

ஏலவார் குழலா னில்லத் திருப்பவேற் றவரைத் தோய்ந்தோர் . 380

[காலசூத்திரம் எனப் பெயரிய கடுநரகில் துயருறுவோர் காம மயக்கத்தில்

குருபத்தினியின் வனமுலை திளைத்தவர். அழகிய கரம் வாளால் வெட்டப்பட்டுத்

துன்பப்படுவோர் அழகிய மனைவி இல்லத்தில் இருக்க வேற்றுப் பெண்டிரைத்

தோய்ந்தோர்]

கறைமடுத் துலக்கை யோச்சிச் துவைப்ப

வுள்கலங்கி நைவார்

அறிவுமுற் றிரிக்குந் தேறல் நொடித்

தறம்திறம்பி னோர்கள்

உறுதுயர்க் குருதிச் சேற்றின் முழுகிநெஞ்

சுளைத லுற்றார்.

நெறிபிழைத் தரியன் மாந்தி நெடுங்களி

திளைத்து னோர்கள்.

381

[தழும்பு உண்டாக உலக்கையால் ஓங்கி அடிக்கக் கலங்கி நைபவர் அறிவினை முழுதும்

திரிக்கும் மதுவினை விற்றிற்று அறநெறி வழவினாராவார். துயரத்தை உறுவிக்கும்

இரத்தச் சேற்றில் மூழ்கி நெஞ்சு உளைதல் உற்றவர், அறநெறி பிழைத்துக் கள்ளுண்டு

நெடுங்களி திளைத்துள்ளோர்கள்]

விடுப்பருங் காள கூட வெந்நர கொறுக்குந் தீயோர்

நடுப்பிறழ்ந் துரைத்து னோரு நஞ்சமிட் டுயிர்மாய்த் தோருங்

கடப்பரு வஞ்ச நாளுங் கையிகந் திழைத்து னோருங்

கெடுப்பருத் தீய கோள்கள் கிளந்திரு நிதிபெற் றோரும்.

382

[தப்பிக்க இயலாத காளகூடம் என்னும் நரகம் தண்டிக்கும் தீயோர் நடுநிலைமை

பிறழ்ந்து உரைத்தவர்களும், விஷம் ஊட்டிப் பிற உயிரை மாய்த்தோர், அளக்க

முடியாத வஞ்சனை செய்தவர்களும் கெடுக்க முடையாத தீய கோள்கள் வருத்தும் எனக்

கூறி பரிகாரம் என பெருநிதி பெற்றோரும்]

கூடசன் மலிப்பேர் வாய்ந்த கொடுநர குய்த்துத் தூதர்

நீடுமத் திகைக னோச்சி நெறிதரப் புடைக்க நோவார்

ஆடமைத் தோளி னாரை யருந்துணை வரைநல் லானைப்

பீடறு மனத்த ராகிப் பேதுற லுறுத்தி னார்கள்.

383

[கூடசன்மலி எனப் பெயருடைய நரகத்தில் யமதூதர்கள் சாட்டையால் செம்மையாக

அடிக்க நொந்து அழுவார் யாரெனில் மனைவியரை, அருந்துணைவரை,
அன்புடையவரை அச்சுறுத்தித் துன்புறுத்தியோர்.]

சுடர்ந்தெரி வடந்தைத் தீயுந் துண்ணென

வலறிச் சாம்பி

யிடைந்திடுங் கொடுமை சான்ற விரவுர

வத்துத் தோய்ந்தோர்

அடைந்வர்க் குறுக ணாற்றும் அரட்டருங்

குதலைத் தீஞ்சொல்

நடந்துழல் சதங்கை மென்றாள் நன்மகக்

கொலைசெய் தோரும்.

384

[சுடர் விட்டுளரிகின்ற வடவை அனலினை உந்தி இதனை உண் என எமதூதர் வருத்த

வாய்விட்டு அலறி வெந்துவாடி இந்தகொடுமை நிறைந்த நிரயத்தில் தோய்ந்தோர்

யாரெனில், புகல் அடைந்தவருக்குத் துன்பம் விளைக்கும் அரட்டரும்(கீழ்மக்கள்)

குதலைத் தீஞ்சில் மழலை நன்மகவைக் கொலைசெய்தோருமாவர்]

செறியிருள் நரகி னாழ்ந்த சிதடர்கள் தறுகண் வாய்ந்து

மறையவர்ச் செகுத்து ளோர்கண் மாற்றருங் கோணைச் செல்லல்

நிறையசி பத்தி ரப்பேர் நிகழ்நர கழுந்து மூர்க்கர்

இறுதிநால் வருணத் தோர்க்கு மிழைத்தபுன் புலைமை யாளர்.

385

[இருள் செறிந்த நரகில் ஆழ்ந்த இந்தக் குருடர்கள் முரட்டுத் தன்மை வாய்ந்து

மறையவர்களைக் கொன்றவர்கள். அசிபத்திரப் பேர் எனும் நரகத்தில் அழுந்தும்

மூர்க்கர்கள் மறையவர் அல்லாத பிற நான்கு வருணத்தோர்க்கும் கொடுமை இழைத்த

புன்மையர்கள். சங்கரம் அல்லது கலப்பு வருணத்தவர்களையும் உடன் கூறிற்று.]

வாளினா லுடலம் போழ்ந்து வடுவறப் பொருத்தி மீட்டு

நீளறை யம்மி யிட்டு நெறுநெறு நெறுவென் றென்பு

தூளுறக் குருதி பொங்கிச் சோர்தர அரைக்கப் பட்டோர்

பீளினை மறமீக் கொண்டு பேது செய்திட்ட நீரார்.

386

[வாளினால் உடலைப் பிளந்து, அவற்றைச் சேர்த்து நீண்ட கல் அம்மியில் நெறு நெறு

என்று எலும்பு பொடிபடக் குருதி பொங்கிச் சோர்தர அரைக்கப்பட்டோர் , வன்மை

மேற்கொண்டு கருவினைக் கலைத்தவர். அறை- பாறை. தூளுற- பொடிபட. பீள்- கரு.

பேது- கலக்கம், மயக்கம்.]

நெருப்பென வுடற்று மிச்சில் நெடுநர குழந்து நின்றோர்

மருப்புனற் கிணற்றின் ஆற்றின் வாவியின் உமிழ்ந்து ளோர்கள்
கருப்பு நெட்டாலை வாயிற் கரைந்து ட லொழுக நின்றோர்

விருப்பொடு சுவைக ளாறும் விற்றுழன் மறைவ லாளர். 387

[மிச்சில்- எச்சில். வாயில் எச்சில் நெருப்பெனத் தகிக்க நரகில் உழந்து நிற்பவர்கள்,
நல்லநீருடைய கிணற்றில், ஆற்றில், குளத்தில் எச்சில் உமிழ்ந்து ளோர்கள். கருப்பு
அரைக்கும் இயந்திரத்தில் அரைப்பட்டுத் துயருறுவோர் விருப்பத்துடம் அறுசுவை
உணவை விற்ற மறையவர்கள்]

காற்றலைப் பிணித்து நாற்றிக் கடுங்கனன் மடுப்பப் பொங்கி
யூற்றிருந் தூனீர் பாய வுருகி மெய்வெதும்பு கின்றோர்
ஏற்றமார் சுருதி வாய்மை யிகந்திரும் பொருள்வேட் டெண்ணெய்

கூற்றுறழ் நஞ்சு பஞ்சி விலையினாற் கொடுத்த பார்ப்பார். 388

[கால் தலையுடன் கட்டித் தொங்கவிட்டு கடுங்கனலில் வாட்ட, இரத்தம் பொங்கி உற்று
நீர்போலப் பாய உருகி உடல் வெம்புகின்றவர் யாவரெனில், ஏறும் மிகும்
வேதமார்க்கத்தை விட்டுநீங்கி, பொருளை விரும்பிக் காசுக்கு எண்ணெய், கூற்றுப்
போல உயிர் போக்கும் நஞ்சு, பஞ்சு போன்றவற்றை விற்ற பார்ப்பனர்.]

வெருவருங் கும்பி பாக வெந்நர குழந்து மாய்வோர்
ஒருவருந் தேவ ரொக்கல் விருந்தினை யூட்டா துண்டோர்
பருவரும் வறிய கூவன் மறிந்து நூக்கப் பட்டோ

இருநிலங் கொடுங்கோ லோச்சி யிறைமைபூண் டாண்ட வேந்தர். 389

[அச்சமுட்டும் கும்பிபாகம் எனும் கொடு நரகில் உழந்து துன்பப்படுவோர் யாவரெனில்,
நீக்கமுடியாத தெய்வம், அதிதி, உறவினர், ஆகியோரை உட்டாது, அவர்கள்
பசித்திருப்பதாம் மட்டும் தனித்திருந்துண்டோர். வற்றாத கிணறு முதலிய நீர்நிலகளை
வற்றச் செய்தோர். கொடுங்கோலாட்சி செய்த அரசராதியோர்.]

வேதனை யுழப்ப வாளால் வெகுண்டுவா ரகடு கீண்டு
சோதிவெந் தழலிற் காய்த்திச் சுடசுட இருப்பு முள்ளும்
பேதுறக் கிளைக்கும் வல்வாய்ப் புழுக்களும் பெய்யப் பட்டோர்

ஏதிலார் பொருள்கள் வெளவி யின்புறுங் கொடிய நீரார். 390.

[கோபத்துடன் வாளால் வயிற்றைக் கீறி ஒளிவீசும் வெந்தழலில் வாட்டிக் காய்ச்சிச்சிச்
சுடச் சுட இரும்பு முள்களும்ளையும் கலக்கம் கொள்ளும்படையாகக் குடையும் வலிய
வாயுடைய புழுக்களும் பெய்யப்பட்டு வேதனையுடன் வருந்துவோர், யாவரெனின்,
திக்கற்றாரின் பொருள்களைக் கவர்ந்து இன்பமடையும் கொடிய இயல்புடையவர்கள்.]

மாசையங் கமல மென்ன வயங்கிவார்

குடங்கை தன்னைத்

தூசினாற் பொதிந்து நெய்யிற் றோய்த்தெரி

கொளுத்தப் பட்டோர்
காசறு நிதிய மெல்லாங் கல்லிமண்
புதைத்துப் பேணி
யாசையி னமையா ராகி யைய மேற்றுழிதந்
தோர்கள்.

391

[மாச- பொன். பொற்கமலம் என அழகிய கைகளைத் துணியாற் பொதிந்து
எண்ணெயில் தோய்த்து எரிகொளுத்தப்பட்டு வருந்துவோர் யாவரெனில், தாம் பெற்ற
செல்வங்களையெல்லாம் மண்ணில் புதைத்து வைத்துப் பேய்போற் பாதுகாத்து,
பேராசையினோடு யாசகம் செய்து அலைந்தவர்களாவர்]

ஓதரும் பனிப்புச் சான்ற அதோமுக நரகி னுற்றார்
வேதியர் தவத்தின் மூத்தோர் விழுத்தகு தேவர் சூழல்
போதலர் பனிப்பூந் தீர்த்தம் பொருப்பிவை தமக்கு நேரே
நீதியி னிகழ்ந்து தாள்கள் நீட்டிய தறுக ணாளர்.

392

[சொல்லுதற்கரிய நடுக்கத்தைச் செய்யும் அதோமுகம் எனும் நரகில் உற்றவர்கள்
யாவரெனின், மறையவர், தவத்திற்பெரியோர், வயதில் மூத்தோர், தெய்வம்
குடியிருக்கும் சூழல் (திருக்கோவில் ,திருமடம் முதலியன)
தீர்த்தம், தெய்வமலை இவற்றுக்கு நேரே மரியாதையின்றிக் கால்களை நீட்டியோர்.]

சீற்றமிக் கரும்ப வாங்கிச் செய்ய நாவரியப் பட்டோர்
ஏற்றவர்க் கொருவன் அன்பின் ஈவது விலக்கி னோர்கள்
ஆற்றருஞ் செல்லற் செந்தீ யளற்றின் வீழ்ந்தழுங் கினோர்கள்
போற்றுறு மனைக டோறும் பொங்கெரி கொளுத்தி னோர்கள்.

393

[சினம் பொங்க, நாவினை வாயைவிட்டு வெளியே இழுத்து வாங்கி அரியப்பட்டோர்
தானம் ஏற்றவற்கு ஈயவேண்டா வெனக் கூறி விலக்கியவர்களாம்.. தாங்கமுடியாத
எந்தியாகிய சேற்றில் விழுந்து அழுங்கியோர் யாவரெனில், மக்கள் குடியிருக்கும்
மனைகளில் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்திய கொடியவர்.]

அணரியிற் றொடரிற் பூண்டு முடக்கினை யழுத்தித் தூக்கி
யிணரெரி மடுப்பக் கீழா விரங்கி மெய்பதையா நின்றோர்
நிணமலி தொழுதிப் புள்ளும் நீரில்வாழ் உயிருங் கொன்று
தணவருங் காதல் கூர நுகர்ந்தருட் டன்மை நீத்தோர்.

394

[கழுத்தினைக் கயிற்றில் பிணைத்துத் தொங்கவிட்டு எரியும் நெருப்பில் மடுப்ப,
இரங்கிப் உடல் பதைபதைப்ப வருந்திநிற்போர் யாவரெனின், சதை மிகுதியாக உள்ள
பறைவகள், நீரில்வாழ் மீன் முதலிய உயிரினங்கள் ஆகியவற்றைக் கொன்று
விருப்பத்துடன் தின்று, உயிரிரக்கம் அற்றோ ராவர்.]

இலங்கொளிக் கொடுவாள் பற்றி யீர்ந்து தந்தசைகள் வாங்கி
யலங்குசெந் தீயிற் காயும் அகலிடை வறுத்து வாரிப்
புலிங்கமும் புகையு நாசி யுயிர்ப்ப வாய்ப்புகுத்தப் பட்டோர்
விலங்குகள் கொன்று தின்று வீணுடல் வீக்கி னோர்கள்.

395

[அவரவர் தசையைக் கொடுவாளால் வெட்டி அவற்றைச் செந்தீயில் வாட்டி மாமிச
நாற்றமும் நெருப்புப் புகையும் நாசி முகர வாயில் திணிக்கப்பட்டோர் யாவரெனில் ,
விலங்குகளைக் கொன்று தின்று வீணாக உடலைக் கொழுக்கச் செய்தோர். புலிங்கம்-
நெருப்பு]

அருந்துயர் உழப்ப நாவும் அங்கையுந் துளைத்துக் கோத்த
இருந்தொடர் இருப்புக் கட்டி இமிழ்கொளிஇ நாற்றப் பட்டோர்
சுரந்தசெல் வத்த ராகி வாழுநாள் துன்னி யல்லாந்

396

திரந்தவர்க் கிலையென் றோரும் இன்பொரு ளுதவா தோரும்.
[தாங்கற்கரிய துயர் வருத்தநாவும் அங்கையும் துளையிடப்பட்டுக் கோத்த சங்கிலியில்
கோத்த இரும்புக் கட்டி தொங்க விடப்பட்டோர் யாவரெனின், பெருகும் செல்வர்களாக
இருந்தும் தாம் வாழும் நாளில் தம்மை அணுகி இரந்தவர்க்கு இல்லையென
மறுத்தவர்களும் இனிய பொருளை உதவாதவர்களும் ஆவர்.]

நெடியதம் முடலங் கீழ்ந்திட் டேந்து நெய்த்தோருஞ் செந்தீச்
சுடர்தவழ்ந் தெரியு நெய்யுந் துரிசற வருகுஞ் செம்புங்
குடியென லூட்டி யோச்சக் குழைகின்றா ரிரந்து ளோர்க்குக்
கடியநீர் நசைய மாற்றக் கமழ்புன லுதவ கில்லார்.

397

[தம்முடைய நெடிய உடலைக் கீறி ஒழுகும் இரத்தத்தை ஏந்தி, நெருப்புச் சுடர்விடத்
தவழ்ந்தெரியும் எண்ணெய், உருகும் செம்பு ஆகியவற்றைக்குடிக்குடியென்று தண்டித்துக்
குடிக்க வைக்கக் குடித்து வருந்துவோர் யாவரெனில், நீர் வேட்கையைத் தணிக்கத்
தண்ணீர் உதவாதவர்.]

மருமலர்க் கமலம் போலும் வாண்முகங்
குடைந்து செப்பின்
உருகிய இழுதை வாக்கி யொறுக்கும்வன்
கிருமி யட்டிப்
பருவர லுறுத்தப் பட்டுப் பதைபதைத்
தழுங்கா நின்றோர்
இருமுது குரவர் தம்மை வெகுண்டிடு
மிழுதை யோர்கள்.

398

[மணமிக்க தாமரை மலர் போன்ற முகத்தைக் குடைந்து, எம்பு போல உருகிய நெய்யை
ஊற்றி, துன்புறுத்தும் கிருமிகளைப் பெய்து கொடுமை செய்யப்பட்டுத் துயரப்படுவோர்
யாவரெனில் தம் பெற்றோரிடம் சினந்து வெகுண்டிடும் பண்பிலாராவர்.]

அரவிய விருப்பு முள்ளிட் டழுத்திவெந் தழலிற் காயும்
மரவடி யிவர்வித் தொல்லை வழங்குதி ரெனமுட் கோலால்
வெரிந்ளலும் பொடிய வொற்ற மெலிகின்றார் பெரியோர் முன்னர்ப்
புரமர வடிகளாதி மேல்கொடு புகுந்த நீரார். 399

[அரத்தினால் அரவிய இருப்பு முள்கள் பதித்திட்டு வெந்தழலிற் காய்ச்சிய
மிதியடிகளின் மேல் ஏற்றி இனி நடமின் என்று முட்கோலால் முதுகெலும்பு ஓடிய
அடிக்க மெலிபவர் யாவரெனின், பெரியவர்களின் முன்னர் காலணிகளுடன்
புகுந்தவராவர்.]

எரிதவழந் தெரியும் எண்ணெய் இடைமடுத் தெடுத்துப் பின்னர்
அரில்படு சிறகர் வல்வா யடல்கெழு பறவைக் கூட்டம்
நரிமுதல் பிடுங்குங் கோர நரகின்வாய்ப் படுப்பப் பட்டோர்
தெரிவிலா வெறிய ராகிப் பாதக மைந்துஞ் செய்தோர். 400

[மேலே நெருப்புத் தவழ்ந்து எரியும் எண்ணெயை இடையிலே போட்டுப் பின்னர்
எடுத்துப் பின்னிய சிறகினையும் வலிய அலகினையும் போரிடுவனவுமாகிய கழுகு
போன்ற பறவைக் கூட்டம், நரி முதலிய விலங்குகள் வீழ்ந்து பிடுங்குங் கோர நரகின்
தள்ளப்பட்டோர் யாவரெனின், தெளிவில்ல மயக்க முடையராகிப் பாதகம் ஐந்தையும்
செய்தோர். பாதகம் ஐந்தாவன: களவு,கள்ளுண்ணல், குருநிந்தை, கொலை, பொய்
அரில். Interlacing, as of bamboo stalks growing together; பிணக்கம்.]

வெள்ளெயி ரழுந்தப் பற்றிப் பாந்தளின் விழுங்கப் பட்டோர்
தொள்ளைநெஞ் சுடைய ராகி யெளியரைத் துளக்கங் கண்டோர்
ஒள்ளிய வுருவ மெல்லாம் ஈக்கணம் ஒறுக்கப் பட்டோர்
தெள்ளுநோன் பிடையே விட்ட தீக்குணச் சிதட ரம்மா. 401

[வெண்ணிறக் கூரிய பற்களால் அழுந்தப்பற்றிப் பாம்புகளால் விழுங்கப்பட்டோர்
இரக்கமற்ற குற்றமுள்ள நெஞ்சராய் எளியவரை வாட்டியவராவர். அழகிய உடலம்
ஈக்களால் மொய்க்கப்பட்டு அரிக்கப்பட்டோர் நல்ல விரதங்களை ஒழுக்கங்களை
இடையே கைவிட்ட குணக் குருடர். தொள்ளை- குற்றம். தெள்ளு- ஆராயப்பட்ட.]

வேறு
அண்ட நீண்முக டுரிஞ்ச வெய்தெழுங் கொடுந்தழல்
நடுப்பதைக் கின்றோர்
கொண்டல் சூழுநம் பொதும்பரின் மரங்களைக்
குறைத்துவேள் வியினுய்த்தோர்
மண்டு சீர்நம தாலயத் திட்டிகை மாய னாலயத்
திட்டோர்
வண்டு பாடுநம் படப்பையின் மலர்பறித் தணிந்துமா

தரைத்தோய்ந்தோர்.

402

[அண்டத்தின் உச்சியை உராயுமாறு எழுந்த கொடுத்தழலின் நடுவில் சிக்கிப் பதைக்கின்றவர் யாரெனில், மேகம் சூழும் நம் சோலியின் மரங்களை வெட்டித் தீயில் இட்டவர்கள். நம்து ஆலயத்துச் செங்கலை எடுத்துச் சென்று திருமாலாலயத்து இட்டோர் யாவரெனின், வண்டு பாடும் நம் சோலையின் மலரைப் பறித்து மாதரை அலங்கரித்து அவர்களுடன் களித்தோராவர்.]

துறுகன் மீதிலிட் டாண்குறி குணில்கொடு
துவைத்துறுத் தெறுழுசி
நிறைமுள் தீத்தறி சிரம்பொதிர்த் தெழக்குதத்
தறையநெஞ் சழிகின்றோர்
பிறையு ரிஞ்செயில் புடையுடுத் தோங்குநம்
பீடுடைத் திருக்கோயில்
இறைகொண் டுதளி நந்தன வனத்தினு

மிரண்டியக் கமுந்தீத்தோர்.

403

[துறுகல்- கற்பாறை. குணில்- குறுந்தடி. குதம் - மலவாயில். கற்பாறை மீது கிடத்தி, சிறு தடிகொண்டு ஆண்குறி மீது தாக்கப் பெற்று, வலிய ஊசி, கூரிய முள், கொள்ளி இவைகள் கொண்டு குதத்தில் அறைய நெஞ்சழிகின்றோர் யாரெனில், நம்பெருமையுடைய திருக்கோயில் நந்தனவனத்தில் மலசலம் இரண்டு இயக்கமும் கழித்தோராவர்.]

செக்கின் வாயிலிட் டரைத்தழற் கும்பியிற்
றெறக்கவன் றழுவோர்கள்
தக்க வாலயந் தீர்த்த நந்தன வனந்தனி
மடமென வோதும்
மிக்கசீர் வளரர் இடங்களின் அடிசில்கள்
மிசைதலுங் கருங்கூந்தன்
மைக்கண் வாணுதல் மடந்தைய ரிளமுலை

மணத்தலும் புரிந்தோர்கள்.

404

[செக்கிலிட்டு அரைத்து அழல் நடுவில் வேகவைக் கவன்று அழுவோர் யாவரெனின், ஆலயம், தீர்த்தம், நந்தவனம், சிறந்த திருமடம் எனவோதும் பெருமையுடைய இடங்களில் உணவுண்ணுதலும் பெண்களுடன் இன்பந்துய்த்தோரும் ஆவர்]

வார்த்த காரிருப் பாணிகள் நாசியின் மடுத்து
வன்னியிற் றோய்த்த
கூர்த்த வான்றறி சிரம்புடைத் தெரியுநெய்
யொழுக்கலுங் குறைகிற்பார்
சீர்த்த நந்தன வனத்தலர் தேமலர்த் திரள்பறித்
தனர்மோந்து

கார்த்த குஞ்சியின் மிலைச்சிய வறிவிலாக்

காழக மனத்தோரே.

405

[வார்த்தெடுத்த இருப்பாணிகளை நாசியிலே செருகி, நெருப்பிலே காய்ச்சிய கூர்மையான மழுவாயுத்தத்தாலே தலையைச் சிதைத்து எரியும் நெய்யினைச் சொரியக் உறைந்து அழுப்புவார் யாவரெனின், பெருமையுடைய நன்ந்தவனத்தில் அலர்ந்த தேமலர்த்திரள் பறித்து மோந்து கரிய சிகையிற் சூடிக் களித்த அழுக்கு மனத்தப்வராவர்.
n. < தறி-. 1. A kind of axe; கோடரி. மழு]

பிரிவ ருங்கொடுந் தூதர்கைக் கயிற்றினாற்

பிண்டமாப் பிணிப்புண்டு

முரலும் வண்சிறைத் தும்பிகள் குடையநோய்

முதிர்ந்துமூர்ச் சனையுற்றோர்

குரவன் மெய்ப்பணியெ மதருட்பணி

யடியவர் குலப்பணி யாதி

புரிய வன்னவை கண்டழுக் கற்றுளம்

புகர்படு சிறியோரே.

406

[தப்பிக்கவியலாதவாறு இயமதூதர்களால் கால்கைகள் ஒருசேரப் பிண்டமாகக் கட்டப்பட்டு மொய்க்கின்ற வண்டு ஈக்கள் குடைய நோய் முதிர்ந்து மூர்சையுற்றவர் யாரெனின், குருசேவை, அடியவர் பணி முத்லியவற்றக் கண்டு அழுக்காறு கொண்டு உள்ளம் மாசுபடுவோர்.]

ஒழுகி நாவொரு காவத நீளமற் றுதனைவெங்

கொலைத்தூதர்

கொழுவ ணிந்ததிண் கலப்பையால் உழுதுமு துழக்கிய

குருஉப் புண்ணிற்

புழுவுஞ் சோரியுஞ் சீயு மீத்தொகுதியும் பொங்க

நொந்தயர் கின்றோர்

விழும நல்கும்வே தாகமந் தமையிழித் துரைத்தவல்

வினையோரே.

407

[நாவினை நீட்டி அதனைக் கொடுங்காலதுதர், கொழுபூட்டிய கலப்பையால் உழுது உழக்கிய குருதிசோரும் புண்ணில் புழுவும் ஈக்கூட்டமும் பொங்க நொந்தயர்கின்றோர் யாரெனில், மேன்மை நல்கும் வேதாகமங்களை இழித்துரைத்த வல்வினையுடையோராவர்.]

வைத்த வச்சிர வுசிநாமுழுவதும் நிறுத்துவா ருடல்வேவத்

தொத்த ழற்சிகை யுருக்கிய வுலோகநீர் தோய்த்தெடுத் தடப்பட்டோர்

பத்தி வாய்ந்தநம் பாதபூ சனைத்தொழில் பரித்தல்செந் தழலோம்பன்

மெய்த்த காதலின் அதிதியர் பூசனை விளைத்தலின் றுணவுண்டோர்.

408

[வச்சிரவூசி நா முழுதும் ஊன்றப்பட்டோர், உலோகத்தை நீராகக் காய்ச்சி அதில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்டோர் யாரெனின், அன்பொடு நம் பாத பூசனை செயல், அழலோம்பல், அதிதியர் பூசனை செயல் ஆகியவற்றைச் செய்யாமல் உண்வு உண்டோராவர்.]

ஓடு நீரென வருக்கிய வங்கம்உச்
 சியிலிடப் பருவந்தோர்
 பீடு சான்றநங் கோயிலிற் றுயின்றுதம்
 பித்தையொன் றனையுக்கோர்
 நீடு பூந்தழற் சலாகைகள் நாசியின்
 ஏற்றநெஞ் சலமந்தோர்
 பாடு சார்ந்தநந் தீர்த்தத்தின் அழுக்குநீ
 ரொழுக்கினைப் படவீழ்த்தோர்.

409

[வங்கம்- ஈயம். சலாகை¹ calākai Needle-like tool of steel; சிறு நாராசம் ஓடும் நீரென உருக்கிய ஈயத்தைத்தலையில் வார்க்க வருந்தியோர் யாரெனின், பெருமை சான்ற நம்திருக்கோயிலில், தலைவாரித் தம் மயிரினை இட்டவர்கள். தீயிற்காய்ச்சிய சலாகைகள் நாசியில் ஈர்ரக் கலங்கியோர் யாவரெனின் பெருமைசார்ந்த நம் தீர்ஹதத்தில் அழுக்கு நீரைக் கலக்கவிட்டவர்.]

சுரிகை கொண்டுசெந் நாவினைத் துணித்திடத்
 துன்பவா ரிதியாழ்ந்தோர்
 வரிய ளிக்கணம் முரன்றெழு நந்தன வனத்துவாய்ப்
 புனல்தாழ்த்தோர்
 எரிம டுத்தசெம் புருக்குவாய் பகுந்தெடுத் தெடுத்துவார்த்
 தடப்பட்டோர்
 குரவன் இல்வயிற் கண்படை கொண்டுதம்
 பலமுமிழ் கொடியோர்கள்.

410

[குறுவாள் கொண்டு நாவினைத் துணித்திடத் துன்பக்கடலில் அழுந்தியவர் யாரெனில் வண்டினம் முரன்றெழும் நம் நந்தவனத்தில் எச்சில் உமிழ்ந்தோர். செம்புருக்கினை வாயில் வார்க்கப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டோர் யாரெனின் குருவின் இல்லத்தில் தூங்கித் தாம்பூலவெச்சில் உமிழ்ந்திட்டோர்]

சென்னி கீழுறநட் டொ றுத் தலுந்தெருமந்
 துடற்று னைதோறும்
 மன்னி நீர்புழுக் கிளைப்பமென் றசைகொடி
 பருந்துண மறுகுற்றோர்
 துன்னு தீவினைப் புறமதத் திருந்தெமைத்
 துகளிலெம் மடியாரை
 நன்னர் நீறுகண் மணிகளை நமையுணர்

குரவனைப் பழித்தோர்கள்.

411

[தலைகீழாகக் கட்டித்தொங்கவிட்டுத் துவைத்தலும் கலங்கி உட்லில் உள்ள துளைகள்தோறும் நீண்ட புழுக்கள் கிளைக்க , மெல்லிய தசைகளைக் காகம் பருந்து முதலிய பற்று உண்ண வருந்தியோர் யாவரெனின், தீவினை பொருந்திய புறமதத்தி லிருந்து எம்மையும் எம்முடைய குற்றமற்ற அடியாரையும் நன்மையளிக்கும் திருநீறு கண்மணிகளையும் நம்மை உணர்ந்து உணர்விக்கும் குருவினையும் பழித்தோர்களாவர்]

வெடித்த மூளைகள் தெறித்தெழ வருகிய வெண்ணிணம்

வழிந்தோடத்

துடித்து மெய்யெலா நீறவெந் தழற்கொடுந் தொன்னர

கிடைத்தோய்ந்தோர்

கெடுத்த வைம்பொறிக் குரவனிட் டிகைசில

கெடுத்தவ ரடியாரில்

அடுத்து மென்றுகில் கண்மணி கவர்ந்தவ

ரென்னுமப் பழியோரே.

412

[தலை வெடித்து மூளை தெரிது விழ, உருகிய வெண்ணிறக் கொழுப்பு வழிந்தோட,

துடித்து, உடலெலாம் கருக வெந்தழல் எரிய பழைய நரகிடைக் கிடப்போர்

யாவரெனின், ஐம்பொறிகளையும் வென்ற குரு இல்லத்தினை அழித்தார்கள். நம்முடைய

அடியார்களின் இல்லங்களிலிருந்து ஆடை, கண்மணி முதலியவற்றைத் திருடியவர்கள்]

வேறு வேறுபுப் பனைத்தும்வெள் வாளினால்

வெருக்கொள அரிந்தந்தக்

கூறு மீளவும் உருவுசெய் தங்கியிற்

குழைக்கமிக் கினைகின்றார்

மாறு காஞ்சனம் வலிதினுய்த் தளித்துநம் படப்பையின்

வளர்வாழைத்

தாறு பாய்கனி கவர்ந்துயர் வேதியர் தங்களை

நுகர்வித்தோர்.

413

[வேறு வேறு உறுப்புக்கள் அனைதையும் கூரிய வாளினால் அச்சங்கொள் அரிந்து

அந்தக் கூறுகளை ஒன்று திரட்டி நெருப்பினில் வாட்டிக் குழைக்க வருந்துகின்றவர்

நம்முடைய படப்பையைப் பொன் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கி அதில் வணிகப்

பொருள்களை விளைவித்து அவற்றைக் கொண்டு வேதியர்களை நுகர்வித்தவர்கள்.]

கறைம டுத்திடித் தெடுத்துநெய்த் தோருகக்

கையினாற் பிண்டித்து

நிறையின் வங்கமோ டடைத்துவாய் மூடிவெந்

நெருப்பிடக் கொதிக்கின்றார்

முறைதெ ரிந்ததங் கடும்பெமக் களித்தநீர்

முதிர்செழும் பழனத்தைப்

பெறவிழைந்துபல் கான்முயன் றரசரால்

உம்மையும் பேதுற்றோர்

414

[கறை- பெரிய உரல். அதம்- . adab. Fear, regard; மரியாதை. 1. Lowness, inferiority; தாழ்வு. கடும்பு- சுற்றம். பெரிய உரலில் இட்டு இடுத்து, இரத்தம் சொட்டக் கையினால் பிண்டித்து ஈயச்சொம்பில் அடைத்து வாய் மூடி வெந்நெருப்பிலிடக் கொதிக்கின்றார் யாரெனில், சுற்றத்தார் எமக்களித்த பழனத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளப் பலகாலும் முயன்று முன்பு அரசராலும் தண்டிக்கப்பட்டோர்.]

வார்ந்த வாளரம் பிறழ்பலின் தடிகுடர் மருங்குறைந் துகப்பூட்டி
ஈர்ந்து செங்கனற் கொதிக்குறெய் யிடக்குளித் தெழுந்தெழுந் தமிழினீறோர்
சார்ந்த வேதியர்க் கன்பினாற் பசுத்திரள் தானமுய்த் திடுமேல்வை

ஆர்ந்த தம்பசு நிரைவயிற் சேர்ந்தநம் ஆனையும் உடங்கீந்தோர். 415

[வாள் அரம்பிறழ்ந்த பற்களைப்போன்ற பற்களையுடைய தடி ஆகியவற்றால் குடர் பக்கத்தில் னைந்து விழத் தாக்கி, ஈந்து கொதிக்கும் எண்ணெயில் இடக் கொதிக்கும் எண்ணெயில் குளித்து எழுந்து வருந்துகின்றவர், தம்மை அடுத்த வேதியருக்கு அன்பினால் பசுக்களைத் தானம் செய்திடும் வேளையில், அந்நிரையினிடத்தே நின்ற நம்முடைய பசுவினையும் உடன் சேர்த்துத் தானம் ஈந்தோர்]

நெடிய வச்சிர மதலையைப் பற்றிநீள்
கனற்கொழுந் தடமாய்வோர்
கொடிய ணிந்தெயின் மருங்குடுத் தோங்குநங்
கோயிலின் நடஞ்செய்யுந்
துடியி டைப்பணைத் தோளியர் தமைநலந்
துய்ப்பவிற் செறித்திட்டு
விடுதல் செய்கலா தரசரால் உம்மையும்

வேதனைக் கடலாழ்ந்தோர்.

416

[வச்சிரப் பதுமையைத் த்ழவி, தீக்கொழுந்து அட மாய்ந்து அழுவோர் யாரெனின் நம் கோயிலில் நடனமாடும் பணிசெயும் மகளிரைத் துய்ப்பதற்கு இற்செறித்திட்டு அவர்களி விடுவிக்காதவர்கள். அவர் முன்பு அரசராலும் தண்டிக்கப்பட்டோர்.]

வாயில் ஒன்பதும் உருக்கிய தமனியம் வாக்கிவன் னியினிட்டுக்
காயும் வைநுதிக் கருவிகள் தசைநிறுத் திருத்துறக் கரைகின்றார்
தூய மாழையின் அரில்தபப் புரிந்தநந் தூமலர்த் தொடைத்தோளின்
ஏயும் முப்புரி நூல்கவர்ந் தீத்தவர் புனைந்தவர் இவர்மாதோ. 417

[உடலின் நவ துவாரங்களிலும் உருக்கிய பொன்னை வாக்கி, நெருப்பிலிட்டுக் காயும் கூரிய நுதிக் கருவிகளைத் தசியில் குத்தி வருத்த அழுகின்றவர், நல்ல பொன்னினால் செய்யப்பட்ட நம் மாலையையும் பூணூலையும் திருடி வற்றவரும் அதனை வாங்கியவருமாவர்.]

ஒறுக்கும் வெவ்வழல் நெய்யின்வீழ்த் தழுந்தவாப்
 புறுப்பனைத் தினுங் கோத்திட்
 டுறுக்கி நாசிகண் காதினிற் சலாகைக ளேற்றநொந்
 துயிர்ப்பில்லார்
 இறப்ப மெய்வருந் தியபொழு தெம்முடைச்
 சினகரத் தெலுமிச்ச
 நிறப்ப முஞ்சுடர் விளக்குநெய் கவர்ந்துதோய்த்
 தொத்திநன் னெறிநீத்தோர்.

418

காதம் நான்குறக் கண்கணா வளர்ந்து போய்க்கழுகு
 நாய்நரி வெளவ
 ஆத காதென வுயங்கிய சீத்தையார் ஆலயத்
 தெமைப்போற்றப்
 போதும் ஏல்வைமெய் வளியெழீஇ யொருசுடர்
 பொன்றவன் னதுகாணார்
 ஓதும் அவ்விளக் கவிந்தமை கண்டுரை யாதவ
 ரிவர்மன்னோ.

419

என்று பின்னும்ங் கினைபவர் தமையெலாம் இவரிவ ரெனக்கூறி
 மன்ற இங்கிவ ரளற்றின்நின் றேறவும் மதிக்கினீ யிர்கள்வல்லே
 சென்று மற்றிவர் தமைக்குறித் தத்திருக்காஞ்சிமா நகர்வைப்பின்
 ஒன்றும் அன்பின்நம் பூசனை யுஞற்றுமி னென்றனர் உமைபாகர்.

420

[இவ்வாறு எடுத்துக் கூறிய பின்னும், அங்கு வருந்திக் கிடப்போர் தமையெல்லாம்
 இவரிவர் இன்னின்ன காரணங்களல் துன்புறுகின்றனர் எனவும் இவர்கள் இந்த
 துன்பச் சேற்றினின்று ஏறவும் கருதினீர்களாயின் நீங்கள் விரைந்து சென்று
 இவர்களைக் குறித்து திருக்காஞ்சிநகரத் திருத்தலத்தில் ஒன்றும் அன்பினுடன்நம்மைப்
 பூசனை செய்க என்றார், உமைபாகர்.]

அருளும் வாய்மொழி கேட்டலு முவகையி
 னருந்தவன் முதலானோர்
 கருணை நாயகன் றிருவடி பணிந்தனர்
 விடைகொடு கடிதெய்தி
 முருகு நாறிய காஞ்சியி னேகம்ப
 முதல்வனை வழிபட்டுப்
 பெருகு தீர்த்தமா யொழுகிய கம்பையின்
 பெருமணிக் கரைப்பாங்கர்.

421

[இறைவன் அருளிய மொழியைக் கேட்ட அருந்தவமுனிவன்முதலானோர் கருணை
 நாயகனைப் பணிந்து, விடைகொண்டு கம்பையாற்றின் கரையருகில்]

தேவ நாதனென் றோங்கிய பெயரினாற் சிவக்குறி நிற்றீஇப்போற்றப்
பாவ காரிய ரனைவரும் பருவரு கும்பியின் படர்நோய்தீர்ந்
தோவில் காஞ்சியி னுற்பவித் தேகம்பத் தும்பனையுறப் போற்றி
நாவ லோர்புகழ் கயிலையிற் சிவகண நாதராய்ப் பயில்வுற்றார். 422

[தேவநாதன் எனும் நாமத்துடன் ஒரு சிவக்குறி நிறுவி அழிபட, பாவிகள் அனைவரும்
நரகத்துன்பத்தினின்றும் விடுபட்டுக் காஞ்சியில் பிறந்து, ஏகாபரேசுவரனைப் போற்றி
வழிபட்டு, கயிலையில் சிவகண நாதர்களாக வதிந்தனர்.]

மற்றொர் காலையின் அத்தகு கௌதம
மாதவன் கயிலாயம்
உற்று நாதரைத் தொழுபவன் மற்றிஃ துரைக்கு
வான் நகைகாட்டிப்
பற்ற லார்புரம் பொடித்தவ காஞ்சியிற்
பயிற்றுதீ வினையாறு
முற்றும் ஓதினை புண்ணியப் பயனையும்
மொழிகென வருள்செய்வார். 423

[பின்னர் ஒருநாள், அக்கவுதமமாமுனிவன் கயிலை சென்று வழிபட்டுக் காஞ்சியில்
செய்த தீவினைப்பயனின் இயல்பு முற்றும் கூறினாய், இனிப் புண்ணியப் பயனையும்
மொழிக என அருள்செய்வார்]

தடுத்த வைம்பொறி யுறுவனே கேண்மதி
சார்ந்துநீ ரெமக்கன்பிற்
றொடுத்த பூசனைப் பேற்றினாற் கும்பியிற்
றுயருழந் தவர்யாரும்
அடுத்து நம்வயின் இதோகண நாதராய்
அமன்றனர்கா ணென்னா
மடுத்த காதலின் மொழிந்துமற் றெத்திறப்
பயன்களும் வகுத் திட்டார். 424

{ஐம்பொறிகளை வென்றவனே! கேட்பாயாக. நீர் எமக்கு அன்பினொடு செய்த
பூசனைப் பேற்றினால் கும்பி நரகத்திலுழன்றவர்கள் யாவரும் நம்மை அடுத்த
கணநாதர்களாய்த் தங்கினர் காண் என மொழிந்து காஞ்சியில் செய்த
புண்ணியப்பயனின் இயல்புகளைக் கூறினர்]

வேறு
இன்னபல் பெருமை சான்ற வெழில்குலாங் காஞ்சி தன்னை
முன்னொரு கற்பத் தும்ப ருலகில்வாழ் முறைதேர் தச்சன்
கன்னியோர் பாகத் தண்ணல் கருணையி னேவப் பெற்றுத்
தன்னுறு தொழின்மை முற்றத் தனிநக ராக்கப் புக்கு. 425

வேறு

கிழக்கு வாய்தல் தனின்மாயா புரங்கேழ் கிளரும் பொன்னகரை
இழிக்கும் தெனாது வாய்தலிடை யிராச ராசபுர மேல்பாற்
செழிக்கும் வாய்தல் தனில்வளங்கள் செறிமார்த் தாண்ட புரம்பவநோய்
அழிக்கும் வடாது வாய்தலரி கண்ட புரமும் வகுத்தமைத்து. 426

[கிழக்குவாசலில் மாயாபுரம், தெற்கு வாசலில் இராசராசபுரம், மேற்கு வாசலில்
மார்த்தாண்ட புரம், வடக்கு வாசலில் அரிகண்ட புரமும்வகுத்து அமைத்து]

நாலா யிரத்தைத் தலைப்பெயுநாற் பதினா யிரவாய் தல்களியக்கி
நூலால் ஒழுக்கிக் கவின்கொழிக்கும் நூறா யிரவீதிகள் போக்கி
மேலாய் விளங்கு நாற்சாதி முதலாங் குடிவெவ் வேறிருவிச்
சாலா வினைதீர் சிவபுரப்பேர் தழங்க நடுவண் நகர்செய்தான். 427

அங்கண் அரியேற் றணையின்மலை யணங்கோ டினிதுவீற் றிருந்து
செங்கண் அரிநாண் மலர்க்கடவுள் தேவர் முதலோர் பணிகேட்பத்
திங்கண் மிலைத்த பொலஞ்சடிலத் தேவ நாதர் தனிவேந்தாய்ப்
பொங்கு கருணை யூற்றெடுப்பப் புவனம் முழுதும் புரந்திருந்தார். 428

உலக முழுதுந் தலையளிசெய் தோம்பும் பதத்தின் அயன்செழுந்தாள்
மலர்கள் பணிந்து வேண்டுதலும் மல்லல் மிகும்பங் குனிச்சாறு
குலவ நடவி யுத்திரத்திற் குன்றத் துயிர்த்த பெண்ணமுதை
யலகி லுயிருங் களிதூங்க மன்றல்வினையாற் றினர்வாழ்ந்தார். 429

[பங்குனிச் சாறு- பங்குனி மாதத்தில் நிகழும் திருவிழா. அயன் வேண்ட
நடைபெறுகிறது. பங்குனி உத்திரத்தில் தேவநாதன் உயிர்கள் எல்லாம்
இன்பமுற்றோங்க மலைஉயிர்த்த கனி பார்வதியை மணம் புரிந்தார்.]

கலிநிலைத்துறை

பின்னர் ஒவ்வொரு காலத்துப் பிஞ்ஞகன் அருளால்
அன்னம் ஊர்பவன் அரிமக வானிவர் தாமும்
இன்னல் ஒப்புமக் காஞ்சியை யிறைமைபூண் டளித்தார்
மன்ன ரெண்ணிலர் முறைப்படி யாண்டவர் மாதோ. 430

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

முருகவேள் ஐங்கைப் புத்தேண் மொய்கதிர் இமயம் ஈன்ற
திருநுதல் இவர்கள் அல்லால் தேங்கமழ் தனிமா மூலத்
தொருவனார் மகிழ்ந்து வைகும் உலப்பருங் காஞ்சி மூதார்ப்
பெருமையை முழுதும் யாரே யுரைத்திடும் பெற்றி வல்லார். 431

கலிவிருத்தம்

வாழி நான்மறை வாழிய சைவநூல்
வாழி மன்னவர் செங்கோன் மனுநெறி
வாழி நீண்முகில் வையகம் யாவையும்
வாழி வாழி வளநகர்க் காஞ்சியே.

432

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அஃறிணையும் முயர்திணையும் எனப்பகுத்த
வுயிர்கள்தொறும் அவையே யாகிச்
சிஃறொழிலுஞ் செய்யாது செய்துவினைத்
திறனருத்திச் சிறியேன் நெஞ்சக்
கஃறணையும் கரைத்துருக்கித் தடுத்தாண்ட
கச்சியே கம்ப மேய

பஃறலைய பாப்பரசின் அங்கதத்தான்

குஞ்சிதத்தான் பரசி வாழ்வாம்.

433

[அஃறிணை உயர்திணை எனப் பகுத்த எல்லா உயிர்களுடனும் உயிருக்குயிராய்
நிற்கும் கலப்பினால் அவையேயாகி, சிறிதும் கருவிகளால் தொழில் செய்யாது
சங்கற்பத்தினால் ஐந்தொழில் செய்து, உயிர்களுக்கு வினைப் பயனை ஊட்டி,
உய்வித்து, சிறியேனுடைய நெஞ்சக் கல்லிணையும் கசிவித்து உருக்கித் தடுத்தாண்ட,
கச்சியேகம்பமேயவனின் தூக்கிய திருவடியைப் போற்றி வாழ்வாம். பஃறலைய
பாஅப்பரசின் அங்கதத்தான் – பலதலைகளையுடைய பாம்பரசனை அணையாகக்
கொண்ட திருமேனியான்.]

இருபத் தெண்டளிப் படலம் முற்றிற்று

ஆகத்திருவிருத்தம் 2113

காஞ்சிப் புராணம் இரண்டாங் காண்டம் முற்றிற்று.

கச்சியப்ப முனிவரர் கழலிணை வாழ்க